Fragments of Prose & Poetry

Frederic William Henry Myers

İçindekiler

ÖNSÖZ

İÇİNDEKİLER

RESİMLERİN LİSTESİ

I İÇ YAŞAMIN PARÇALARI

II HELENİZM

III HRİSTİYANLIK

IV AGNOSTİSİZM

V SON İNANÇ

VI SONUÇ

ÖLÜMLER

- Ben EDMUND GURNEY
- II. PROFESÖR ADAMS
- III ROBERT LOUIS STEVENSON
- IV. LORD LEIGHTON
- V SAĞ SAYIN BİZ GLADSTONE
- VI. JOHN RUSKIN
- VII.HENRY SIDGWICK
- VIII GF WATTS, RA

ŞİİRLER

TENNYSON'A

GERİYE DÖNÜK

VENEDİK

RÜYALARDA KALP UYANIKTIR

Aman Tanrım, uygun bir yer göremiyorum

NE YENİ DÜNYADA,

BU MUTLU SAAT

DVM HAFIZASI IPSE MAYIS

DOĞAYA ÖVGÜ

AŞK VE ÖLÜM

LADY MOUNT TAPINAĞINA

DONINGTON KİLİSESİNİN BİR PENCERESİNDE

IAMQVE VALE

UYUMAK

GENTI CIRCUMDATA NOCT E'DE FEROR

ALFRED DE MUSSET'DEN

OH, KALABALIĞIN İÇİNDEN GELDİĞİNDE

Ey gölge ve güneşin dalgalanan örtüsü

MADEİRA

"PERİLER DİYARINDAN TERK EDİLMİŞ"

SİLVİA

ALICE'İN RESMİNE

RUH, BAZI YÜKSEK

HESPERİD BAHÇESİ

ALACA KARANLIĞIN SONLARINDA YAVAŞÇA

VÜCUDUNU BİR ÖRTÜ GİBİ GİYİYOR

VE HER ŞEY BİTTİ; VE YİNE AYAKTA DURUYORUM

WOLSEY ŞAPELİNDE, WINDSOR

O KAYA VE SEL, GÖL VE TEPE

RÜZGÂR, AY VE GELGİTLER

Süleyman

VE SEN DE ONU TANIYORDUN, DOSTUM!

YAŞIN ÇOCUĞU

BEKLENEN KIRIK KALP NEDİR

GÜNEŞ DOĞUŞU

OH CENNETTEKİ YILDIZLAR

NADİR BİRİ GİBİ AĞLADIM

BRIGHTON

HAROLD İKİ YAŞINDA

KÖTÜLÜK

ÖLÜMDE BİLE ÖLMEZSİN;

HERKESİ ZAMANINDA DÜŞÜNCEYLE BAŞ BAŞA BIRAKIN

AŞK, SOLUK VE ÖLÜYOR DİYORLARDI

FREDERIC TAPINAĞI

ÖLÜMSÜZLÜK

ÖLÜ PALLIDA GELECEKTE

KABADAN İNSANA

KOZMİK BİR TARİH

KOZMİK BİR BAKIŞ

KRALİÇE'YE

YÜZÜNCÜ YIL ŞİİRİ

BAY WATTS'IN TOPLU ESERLERİ ÜZERİNE KITAPLAR

AZİZ

ERKEN GÜNLERDE BİR ADAM TANIYORDUM

OH ADİL VE HIZLI AYAKLARLA

O AYI, AYI, YALNIZ KALBİNİ

O HÂLÂ EVDE, TYNE MIRILDANARAK GEÇİYORDU

HAYIR, ONU TANIMAK İSTİYOR MUSUN? GİZLİ KALBİNİN AÇIKLAMASINA İZİN VER

BİR MİSYONERİN DOĞUŞU

GEÇEN ZAMANIN YANKILARI

BEYAZ BİR CADI

VII. HENRY'NİN ŞAPELİNDE, WESTMINSTER MANASTIRI

PARÇALARI
DÜZYAZI & ŞİİR

İLE

FREDERIC WH MYERS

EŞİ TARAFINDAN DÜZENLENMİŞTİR

EVELEEN MYERS

PORTRELERLE

LONGMANS, GREEN VE ŞİRKETİ

39 PATERNOSTER ROW, LONDRA NEW YORK VE BOMBAY

1904

Her hakkı saklıdır

ÖNSÖZ

Bu cilt , kocamın uzun yıllar boyunca ve çeşitli konularda yazdığı bazı düzyazı ve şiir parçalarını içeriyor; bu nedenle bir dereceye kadar heterojen ve bağlantısız görünmesi kaçınılmaz . Yine de, baştan sona gösterilen tek amaçlılık ve çabanın kararlılığı, yazarın özlemlerine sempati duyan veya umutlarını paylaşanların gözünde yeterli bir birlik sağlayacaktır diye düşünüyorum.

Kocam, bu cildin başındaki otobiyografik bölümlerin ölümünden üç veya dört yıl sonrasına kadar yayınlanmasını istemedi. Hala yaşayan insanlara atıflarda bulundukları için birkaç pasaj çıkarıldı, ancak diğer yandan bölümler, gerçek önemlerini ortaya çıkaran ve yazarın çocukluğunun ilk yıllarından bu dünyadaki yaşamının son anlarına kadar olan ciddi düşüncesinin gelişimini gösteren çeşitli mektuplarla desteklendi.

Kocamın hem bana hem de arkadaşlarıma yazdığı birçok güzel mektup kaldı. Bu mektupları topladım ve bir gün onlar da basılabilir, ancak bunlar şu anda yayınlanmak için çok kişisel niteliktedir.

Bu fırsatı değerlendirerek herkese teşekkür etmek istiyorum Kocamın mektuplarını bana ileten ve daha fazla yazışmaya sahip olan ve bunları bundan sonra uygun görülecek şekilde kullanmam için bana emanet etmeye istekli olan herhangi birine ne kadar minnettar olacağımı söyleyenlere.

şiirlerden birkaçı, 1870'te yayınlanan ve uzun süredir basılmayan küçük bir ciltte yer aldı; bazıları Editörlerin nazik izniyle *Saturday Review* ve *Nineteenth Century'den toplandı* , ancak büyük kısmı henüz halka sunulmadı. Ölüm ilanları şimdiye kadar *Society for Psychical Research'ün Tutanakları sayıları arasında dağılmıştı;* bunları yeniden basma izni için Society Konseyi'ne şükranlarımı sunmak istiyorum.

Ayrıca erken dönem şiirlerinden bazılarını eklememe izin verdiği için Bay Macmillan'a da çok şey borçluyum.

EVELEEN MYERS.

İÇİNDEKİLER

İÇ YAŞAMIN PARÇALARI

BÖLÜM .

I. EBEVEYNLİK VE EĞİTİM

II. HELENİZM

III. HRİSTİYANLIK

IV. AGNOSTİSİZM

V. SON İNANÇ

VI. SONUÇ

ÖLÜM İLANI DUYURULARI

HAYIR.

BEN. EDMUND GURNEY

II. PROFESÖR ADAMS

III. ROBERT LOUIS STEVENSON

IV. LORD LEIGHTON

V. SAYIN SAYIN BİZ
GLADSTONE

VI. JOHN RUSKIN

VII. HENRY YARDIMCI

VIII.GF WATTS, RA

ŞİİRLER

TENNYSON'A

GERİYE DÖNÜK

VENEDİK

RÜYALARDA KALP UYANIKTIR

Aman Tanrım, uygun bir yer göremiyorum

NE YENİ DÜNYA, BU MUTLU SAAT

DVM HAFIZASI IPSE MAYIS

DOĞAYA ÖVGÜ

AŞK VE ÖLÜM

LADY MOUNT TAPINAĞINA

DONNINGTON KİLİSESİNİN BİR PENCERESİNDE

IAMQVE VALE

UYUMAK

FEROR INGENTI CIRCUMDATA NOCTE

ALFRED DE MUSSET'DEN

OH, KALABALIĞIN İÇİNDEN GELDİĞİNDE

Ey gölge ve güneşin dalgalanan örtüsü

MADEİRA

"PERİLER DİYARINDAN TERK EDİLMİŞ"

SİLVİA

ALICE'İN RESMİNE

RUH, YÜKSEK BİR DÜNYADA YAPMIŞTIR

HESPERİD BAHÇESİ

ALACA KARANLIĞIN SONLARINDA YAVAŞÇA SAPTIĞINDA

VÜCUDUNU BİR ÖRTÜ GİBİ GİYİYOR

VE HER ŞEY BİTTİ; VE YİNE AYAKTA DURUYORUM

WOLSEY ŞAPELİNDE, WINDSOR

O KAYA VE SEL, GÖL VE TEPE

RÜZGÂR, AY VE GELGİTLER

Süleyman

VE SEN DE ONU TANIYORDUN, DOSTUM! SENİN KURALLARIN OLDU

YAŞIN ÇOCUĞU

BEKLENEN KIRIK KALP NEDİR

GÜNEŞ DOĞUŞU

OH CENNETTEKİ SÖNEN VE ALEVLENEN YILDIZLAR

AFFEDİLEBİLECEK BİRİ GİBİ AĞLADIM

BRIGHTON

HAROLD İKİ YAŞINDA

KÖTÜLÜK

ÖLÜMDE BİLE ÖLMEZSİN; KURTARMAK İÇİN ÇOK GÜÇLÜSÜN

HERKESİ ZAMANINDA DÜŞÜNCEYLE BAŞ BAŞA BIRAKIN

AŞK, DİYORLARDI, SOLUK VE ÖLÜYOR.

FREDERIC TAPINAĞI

ÖLÜMSÜZLÜK

ÖLÜ PALLIDA GELECEKTE

KABADAN İNSANA

KOZMİK BİR TARİH

KOZMİK BİR BAKIŞ

KRALİÇE'YE

YÜZÜNCÜ YIL ŞİİRİ

BAY WATTS'IN TOPLANMIŞ ESERLERİ ÜZERİNE KITAPLAR

AZİZE ....

ERKEN GÜNLERDE BİR ADAM TANIYORDUM

OH ADİL VE HIZLI AYAKLI.

O AYI, AYI, YALNIZ KALBİNİ

O HÂLÂ EVDE, TYNE MIRILDANARAK GEÇİYORDU

HAYIR, ONU TANIMAK İSTİYOR MUSUN? GİZLİ KALBİNİN İLAN ETMESİNE İZİN VER

BİR MİSYONERİN DOĞUŞU

ZAMAN GEÇTİĞİNDEN YANKI

BEYAZ BİR CADI

VII. HENRY'NİN ŞAPELİNDE, WESTMINSTER MANASTIRI

RESİMLERİN LİSTESİ

Öncü MYERS

EDMUND GURNEY

HENRY SIDGWICK

FWH MYERS VE OĞLU

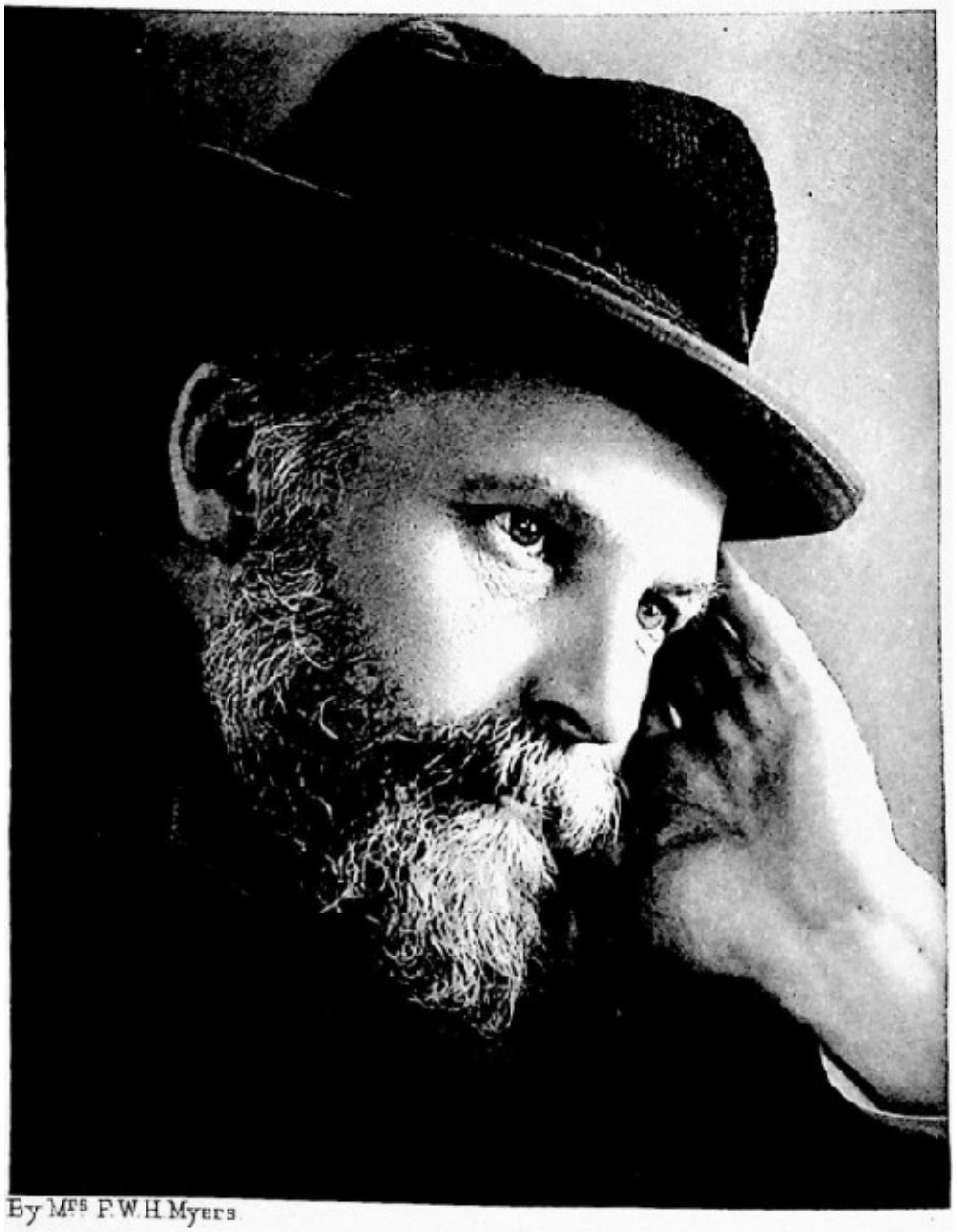

By Mrs F.W.H. Myers

Frederic W.H. Myers.

I İÇ YAŞAMIN PARÇALARI

inanıyorum . Bu nedenle şimdi onlara sesleniyorum. Dikkatlerini ve sempatilerini çekmek istiyorum; benzer ilgi alanlarına sahip ancak benden daha YÜKSEK bir doğaya sahip erkek ve kadınların, bilinmeyen yuvalarına yolculuklarını yaptıklarında arkadaşlığını arayacakları bir arkadaş olarak beni görmelerini sağlamak istiyorum. Elbette kendimi sevgiye ve saygıya layık göstermeye çalışmak cazip geliyor. Ancak başka bir inanç tarafından kontrol altında tutuluyorum. Düşünülen ve hissedilen her şeyin, yapılan her şey gibi, bir şekilde Evren üzerinde ölümsüz bir şekilde fotoğraflandığını ve tüm geçmişimin muhtemelen işim olanlara açık kalacağını düşünüyorum. Bu düşünce bana iğrenç gelse de, bununla yüzleşmek zorundayım. Kendimle ilgili anlattıklarımla gerçek olgular arasındaki çok büyük bir tutarsızlığın, tespit edildiğinde iğrenme ve hor görme uyandıracağının farkındayım. Bu alışılmadık kontrolü, diyorum, güçlü bir şekilde hissediyorum; Ancak okuyucularım, böyle bir denetimin bile, insanın kendisini aşırı parlak bir renge boyama eğilimine karşı ne ölçüde güvenilir olduğunu kendileri tahmin etmelidirler.

En azından bir küçük noktada samimi olabilirim, daha sert eleştirmenlerin hoşnutsuzluğunu uyandırma pahasına. Hikayemi kendi tarzımda anlatabilirim; izlenimlerimi bilimsel bir anı kitabının diline çevirmeden, gerçekten bana geldiği gibi verebilirim. Okuyucunun hayranlığını beklediğimi düşünmesine gerek yok . Ancak eğer kendi adına psikolojik olarak düşünceliyse, bu tuhaflığın gizlenmemesini tercih edecektir. Eğer herhangi bir şekilde ilgilenecekse, bu, duyusal ve duygusal mizaca sahip, kendi kişisel tutkusuyla insanların ortak refahını hedefleyen bilimsel bir girişimde bulunmaya zorlanan ve yönlendirilen bir adamın gösterisinde olmalıdır. Küçük bir şair ile amatör bir *dâhinin bu birleşimi* kulağa umut verici gelmeyebilir; ancak yeni krizler yeni ihtiyaçlar yaratır; ve başarılmış olan şey aslında, daha iyi insanlar tarafından sağlanan birçok asil nitelik arasında, benden daha şiddetle hissedemeyen o ısrarcı ve baskın dürtüyü talep etti .

Çünkü benim kaderim, kendi kapasitem veya karakterimdeki herhangi bir şeyin beni beklemeye yöneltebileceğinden daha önemli ve daha başarılı bir işle ilgilenmek oldu. Büyük bir çabada yer alan merkezi gruptan biriydim; bilimsel yöntemlerle, dünyaca eski, asla delinmemiş perdeyi delme çabası.

1882'de Psişik Araştırma Derneği'nin kurulmasıyla belirgin bir şekil alan hareket, gerçekten de diğer çevrelerden gelen yardımlarla desteklendi, ancak temel karakteri birkaç zihnin tasarımıydı ve erken tehlikelerinden küçük bir grup yakın arkadaş tarafından yönlendirildi. İnsanın kaderiyle ilgili gerçek gerçeği öğrenme çabasıyla en başından beri tanımlandım ve tabiri caizse dahil ettim. Edmund Gurney bu görevde daha bilinçli bir enerjiyle çalıştı; Sidgwick'ler daha özverili bir bilgelikle; ancak hiç kimse benden daha çekinmeden her şeyini o uzak ve büyüyen umuda bağlamadı.

Sadece bir psikolog olarak bile olsa, soyum hakkında birkaç sözle başlamalıyım. Baba tarafından büyükbabam Thomas Myers, LL.D.—Coğrafya üzerine iki ağır kitabın yazarı—York yakınlarındaki Hovingham'dan Robert Myers'ın oğluydu. Bu isim Yorkshire'ın Batı Bölgesi'nde eskiden beri yerleşmiştir ve Yahudi kökenini gösterdiğini varsaymak için hiçbir neden yoktur. Baba tarafından büyükbabam Anna Maria Hale, iyi bir İrlanda ailesindendi; beşinci atası, 1654'te ölen ve çok çeşitli ittifaklarla soyağacını canlandıran büyük bir aile bırakan Kilminchy'den Sir W. Gilbert'ti. Büyük büyükbabası, "Dromore'un Rektörü, Şansölyesi ve Haznedarı" olan Rahip Dr. John Hale'di. Babam Rahip Frederic Myers, Thomas Myers'ın ikinci oğluydu, ağabeyi Thomas da tarikat üyesiydi.

Anne tarafından büyükbabam, Headingley, Leeds ve Hallsteads, Cumberland'lı John Marshall, 1832 Reform Yasası'ndan önce Yorkshire milletvekili ve Leeds'teki keten imalatının kurucusu, yüksek karakterli ve kendi zamanında çok önemli bir adamdı. O ve Pollard olan anne tarafından büyükbabam, eskiden kalma Yorkshire ailelerinden geliyordu ancak servetleri çeşitliydi. Jeremiah Marshall, 1684'te Halifax yakınlarındaki Low Hall'u satın aldı; tam da William Pollard'ın Bradford yakınlarındaki Wyke'da bir arazi miras aldığı zamana yakın bir zamanda; ve iki aile (Leaches ve Garths aracılığıyla zaten birbirine bağlıydı) 1795'te mutlu bir evlilikte buluştular ve bu evlilikten beş erkek ve altı kız çocuğu dünyaya geldi. Oğullardan üçü Parlamento'da oturdu; kızlardan biri evlenmeden öldü; Diğerleri ise ilk Lord Monteagle, Dr. Whewell (Cambridge Trinity College Müdürü), Albay Temple, Rahip Henry Venn Elliott ve Rahip Frederic Myers ile evlendiler.

Yorkshire toprak sahiplerinde ve çiftçilerinde bulunan nitelikler ne olursa olsun, kesinlikle onlara sahip olmalıyım. Yine de ne bedenim ne de zihnim, hala hesabı bulunan hiçbir atamıza benzemiyor. Annemin şiire ve doğal

manzaralara olan güçlü sevgisi, ailesi Wordsworth'ün en takdir edici arkadaşlarındandı, bana geçti; ve her iki ebeveynimin de derin dini duygusu, belki de, benim daha az saf yürekli, daha az yüce gönüllü, ama daha az istekli olmayan görünmeyen şeylerle meşguliyetimde kendini gösteriyor.

Babam (kendisi ve büyükbabam hakkında da "Ulusal Biyografi Sözlüğü"nde bir açıklama bulunabilir) hem aktif hayırseverlikte hem de spekülatif özgürlükte kendi neslinin ilerisinde olan bir din adamıydı. Başlıca eseri olan "Katolik Düşünceler", yaşadığı dönemde başkalarının inancını sarsma korkusu nedeniyle yalnızca özel olarak basıldı. Yazılmasından yaklaşık otuz yıl sonra yayınlandı ve *daha sonra* genel olarak muhafazakar olarak kabul edildi ve birçok zihin tarafından yükseltici ve güçlendirici bulundu. Babamın arkadaşları arasında Dr. Jowett, Arthur Stanley (sonradan Westminster Dekanı), Brighton'dan Frederick W. Robertson, Dr. Harvey Goodwin (sonradan Carlisle Piskoposu) ve benzer isimler vardı. 1838'de Cumberland, Keswick'teki St. John's'un görevlisi oldu ve ben 6 Şubat 1843'te orada doğdum.

Bilinçli hayatım o güzel Papaz Evi'nin bahçesinde başladı. *Ver illud crat.* O yılların anıları ışık ve çiy pusunda yüzüyor ve parıldıyor. Cennet düşüncesi benim için o bahçenin ihtişamıyla iç içe geçmiş durumda; başımın üzerinde bir peri ormanı gibi asılı duran ve çimenliğin güneşli koylarını kokularıyla büyülü hale getiren büyük bir küme ve allık gülünün taze parlaklığıyla. Ve o ilk bakışta bile, o uçsuz bucaksız göl ve dağ arka planının anısı karışıyor; Skiddaw'ın *-ï ù ì ò ò Êéèáéñ ώ í-* omuzlarını bulutların arasına sakladığı, bulutların arasından başının göğe yükseldiği; Causey Pike ve Catbells'in, aralarında Newlands vadisiyle, bilinmeyen şeylere giden o kıvrımlı caddeyi koruduğu, sanki dünyanın sınır korkuluğu ve büyülü kapısı gibi. Papaz Evi'nin yakınında, Derwentwater'ın uzandığı ve uzakta Borrowdale'in göründüğü küçük bir tepe olan Castlelet vardır. O manzaranın hala gizemli bir ihtişama sahip olduğu günleri hatırlayabiliyorum; parıldayan göl ve ormanlık adalar, kasvetle dolu geniş bir ışıltı sergilerken ve mor Borrowdale, uzun süre bakmaya cesaret edemediğim vizyoner bir ihtişama sahipti.

Bu ortamdan ilk belirgin kederim, ilk şaşırtıcı sevincim ortaya çıktı; her biri takip edecek çok şeyin habercisiydi. Hatırladığım ilk keder, Borrowdale yolunda bir araba tekerleği tarafından ezilmiş ölü bir köstebeğin görüntüsünden geldi.

Derinden etkilenmiş bir şekilde, aceleyle anneme döndüm ve ona küçük köstebeğin cennete gidip gitmediğini sordum. Nazikçe ve sevgiyle, ama şüphesiz, bana küçük köstebeğin bir ruhu olmadığını ve bir daha yaşamayacağını söyledi. Bugün bile, o tüylü masum yaratığın düşüncesiyle gözyaşlarımın hücumunu hatırlıyorum, onu göremeyecek kadar kör olduğunu düşündüğüm bir tehlike tarafından ezildi ve o haksız darbeyle sonsuza dek tüm neşemi kaybettim. Yazık oldu! Yazık oldu! ve dirilişsiz bir ölümün ilk dehşeti patlayan kalbimde yükseldi.

Annem bu anının doğruluğunu doğruluyor. Sonraki örnekte, duygularım dile getirilmemiş olsa da, gerçekleri hatırlıyor.

Altıncı doğum günümde babam bana Latince öğretmeye başladı; ve birkaç ay sonra bana Virgil'in Birinci Aeneid'ini satır arası çevirisiyle verdi. Sahne zihnime kazındı; Papaz Evi'ndeki parlak hasır zeminli antre ve bahçeye açılan cam kapısı, içinden gelen yoğun güneş ışığı, ben de hayret dolu bir sevinçle yeni vahiy üzerinde düşünürken;—

Musa, mihi causas memora, quo numine laeso;—

[İlham perisi, bana nedenlerini söyle, hangi tanrıya gücenmişsin]

O görkemli dizenin ritmine tutunduğum saygılı duyguyu hatırlayabiliyorum. İlham Perisi'nin çağrılması bana kesinlikle gerçek ve yeni geldi; ve *quo numine laeso, üzerinde durmaktan belli belirsiz korktuğum ilahiyat gizemlerini ima etti. Aeneas'ın kendisi, benim insignem pietate virum'da* hissettiğim duyguyla kendi dindarlığını hissetmedi ;— ama tanrıları Latium'a taşıma görevi ve özellikle Juno'nun arabasını Kartaca'da tutmak, çocukça Hıristiyanlığım tarafından anlaşılmazdı.

Yedi veya sekiz yaşımda ikinci bir acı şoku yaşadım. Cehennemin iğrenç doktrinini düşünmekten kaçınan annem, bana belki de dünyada kötü hayatlar süren insanların ölümde yok edildiğini söyledi. Herhangi bir insan için böyle bir kaderin mümkün olabileceği fikri bana dehşet verici geldi. O an nerede durduğumu ve beynimin şok altında nasıl sarsıldığını hatırlıyorum. Garip bir şekilde, babamı ne kadar çok sevsem ve ölüm döşeğindeki sözleriyle ne kadar derinden etkilensem de, ölümü bana bu yalnızca varsayımsal öneri kadar büyük bir acı vermedi.

Babam 1851'de kırk yaşında öldü ve beni ve iki küçük erkek kardeşimi, refahımızı hayatının ilgi çekici konusu haline getiren bir anneye bıraktı. Karakteri her çağda sırayla "eski ekole" atfedilen türdendi; güçlü ama kontrollü sevgileri, net zekası, sarsılmaz dürüstlüğü, derin dini inancı olan bir karakter. Ona olan borcumuz, oğulların bir anneye olan borcu kadar büyüktür. Oğullarını yanında tutmak istiyordu ve 1856'da Cheltenham College'a gidebilmemiz için Cheltenham'a taşındı; o zamanlar gündüzlü çocukların hor görülmediği neredeyse tek devlet okuluydu.

Bayan Myers'ın günlüğünden bir alıntı aşağıdadır:

Sekiz yaşında bir çocuğun, Freddy'den aldığım gibi derin bir üzüntü içinde bana böyle bir sempati ve teselli verebileceğine inanamazdım. O kadar çok sevgili ve şefkatliydi ki, yüzümü izliyordu; ve beni çok üzgün gördüğünde, sevgi dolu bir öpücükle gizlice yanıma geliyordu; ama bazen sanki yüreğine özellikle benim için sözler konmuş gibi geldi—o kadar tatlı bir şekilde teselli düşünceleri önerdi.—Küçük bir Hristiyan Meditasyonları kitabını işaretledi ve kederime uyan pasajları sık sık tekrarladı veya okudu. —Bir Pazar günü hüzünle "bir daha asla asla duymayacağımız *o* sevgili sesi" söylerken, Azizler Günü İlahisi'ne nasıl coşkuyla başladığını asla unutamam. "Ah evet, anne, duyacaksın — şimdi yeni şarkıyı etten kulağımızla duyamasak da o övgüleri söylüyor." Ve bu hüzünlü eve ilk girdiğimizde, ve ben kederle altüst olduğumda, dolu dolu bir yürekle ve titrek bir sesle bana şunu tekrarlamaya başladı: "Rab'de ölen ölüler kutsanmıştır."—"Rab *verdi* ve Rab aldı, Rab'bin adı kutsansın."—"Çünkü o yaralar ve sarar; o yaralar ve elleri iyileştirir."

Bir keresinde "bir daha asla sevinç olamaz" dediğimde -ya da buna benzer bir şey- Freddy bana "Tanrı'nın her şeyi yapabileceğini biliyorsun ve bize sadece bir kez, tüm hayatımız boyunca mutlu olmamızı sağlayacak bir vizyon verebilir." dedi. -*Kendi* yüreğinde çok derin bir izlenim bırakmış -ve dualarında şimdi çok fazla *gerçeklik* ve vicdan hassasiyeti var. Tanrı bana şimdi, ne yazık ki, çok derinden ihtiyaç duyduğum lütfu versin! Sadece O'na sürekli atıfta bulunarak ve O'nun rehberliğini isteyerek, önümdeki görev için cesaret alabilirim.

Dekan Stanley'in aşağıdaki mektupları da bu döneme aittir:

Canterbury , 25 Haziran 1853 .

SEVGİLİ FRED , — Belki de Keswick'teki dağlarda sevgili annen ve babanla yaptığımız yürüyüşü unuttun. O yürüyüşte sana Doğu'dan ne getirmemi istediğin sorulmuş ve sen de "Filistin'den bir zambak" demiştin.

O zamandan beri ikimizin de başına çok şey geldi; birkaç hafta içinde yapmayı umduğum Doğu yolculuğu ise dört yıl ertelendi.

Ama sonunda başardım ve sözümü unutmadığımı göreceksiniz.

İşte Filistin'den bir zambak. Bunun tam olarak Rabbimizin bahsettiği tür olduğundan emin değilim - ama gördüğüm tek tür bu - ve bunu, böyle bir türün yetiştiğini gördüğüm tek yerden getirdim .

Kendi hikayesini anlatamadığı için, ben onun adına anlatmalıyım.

Haritaya baktığınızda Ürdün Nehri'nin Hermon Dağı eteklerinden çıktıktan sonra uzun ve geniş bir vadiden geçerek önce Merom Gölü'ne, sonra da Cennesareth Gölü'ne döküldüğünü görürsünüz.

Sabahın erken saatlerinde, çadırlarımızı Merom Gölü kıyısına kurduktan sonra, vadinin batı tarafında bulunan ve aşağıdaki göle kristal kadar berrak bir su akışı gönderen Ain Mellalah, yani "Tuz Pınarı" adı verilen güzel bir kaynağa geldik.

Neden “Tuz Pınarı” dendiğini size söyleyemem; çünkü olabildiğince tatlı ve taze.

Bu, Ürdün vadisinin tamamını kaynağından ağzına kadar sulayan birçok kaynaktan biridir; ve bir zamanlar onu “Rabbin bahçesi” gibi yapmıştı; İbrahim ve Lut’un Beytel tepelerinden baktıklarında “Mısır diyarı” gibi.

Cennesareth Gölü'ne ve Ölü Deniz'e dökülen buna benzer birçok kaynak daha vardır.

Muhtemelen en çok bildiğiniz kaynak, Krallar Kitabı'nda bahsi geçen ve aynı zamanda "Tılsım"da anlatılan, Sir Kenneth ile Selahaddin'in karşılaştığı sahne olan Elişa Kaynağı'dır.

Vadinin kuzey kesimindeki bu kaynakların bazılarında, bunların oluşturduğu, içlerinde Latium'dakiler gibi "yaz günü boyunca" debelenen kocaman siyah bufalo sürülerinin bulunduğu büyük, berrak su havuzlarını göreceksiniz.

Bu bizonlar Başan'ın gerçek boğalarıdır -bazen Sirius ve Lübnan'ın "tek boynuzlu atları" olarak da adlandırılırlar- ve onları vahşi Arap sürücüleriyle birlikte tüm vadide dolaşırken de görürsünüz.

Ama Mellalah Pınarı'nın berrak aynasında bu canavarların hiçbiri yoktu; su olabildiğince parlak ve sakindi; sakin yüzeyi, tüm yolculuğum boyunca gördüğüm tek zambakların büyük yeşil yaprakları ve parlak sarı çiçekleriyle kaplıydı.

Arapların uzun boylu ve yapılı olmasından dolayı kendisine "Uzun Vali" diye hitap ettikleri grubumuzdan biri, iyi niyetle atından uzun kolunu uzatarak bana bu kelebeği getirdi ve ben de onu sağ salim eve getirdim.

Şimdi o güzel havuzdaki halinden çok farklı görünüyor; ama ona baktığımda, bütün manzara ve o yerin etrafında yaşanmış bütün tarih gözümün önünde canlanıyor.

Bu zambakın ne kadar yaşında olduğunu söyleyemem; ancak ebeveynleri yüzyıllardır pınarlarda büyümüş olmalı.

Kenanlı veya İsraillilerin Ürdün kıyılarına ayak basmalarından önce, vadi boyunca ileri geri giden vahşi bufalo sürülerini görmüş olmalılar; Cumberland'ın göllerinden biri gibi aşağıda uzanan küçük gölün kıyısında savaşmak için bir araya gelen iki büyük ordunun gözlerini yakalamış olmalılar; Yeşu güneyden gelip "Merom suları"nın yanında Hazor Kralı Yabin'i büyük savaşta vurduğunda.

Dan halkı yerleşmek için bir yer arayışında bu vadiden geçerken orada olmalılar; sonunda, Ürdün Nehri'nin Laiş meşelerinin altından aktığı daha da güzel bir kaynağın kıyısında buldular.

Ve son olarak, Rabbimiz bu vadiden geçerek Sezariye Filipi köyüne geldiğinde bunları bizzat görmüş olmalı.

Bütün bunları görmüş olmalılar; çünkü bu yoldan geçen hiç kimse bu güzel gölette su içmeden veya atlarına ve katırlarına su vermeden duramaz.

Bu nedenle, Mesih'in bizzat orada olduğundan ve bu unutulmaz sözleri söylerken zihninde bu tür zambakların bulunduğundan emin olabiliriz: "Tarladaki zambaklara bakın; onlar ne çalışırlar, ne de iplik eğirirler; ama yine de size derim ki, Süleyman bütün görkemine rağmen bunlardan biri gibi giyinmemişti."

İncil'de size hatırlatmaktan daha çok mutluluk duyacağım birkaç kelime var. Çünkü ilk olarak, çiçekler ve doğadaki diğer benzer nesneler üzerine çalışmaya devam etmenizi teşvik ediyorlar, ki bunlar kendi başlarına her zaman sağlıklı ve mükemmel bir uğraş ve zevktir - Kurtarıcımızın kendisinin de katıldığı bir zevk olduğunu ve O'nun onayladığı şeyin bizim için iyi ve doğru olması gerektiğini gösteriyorlar.

İkincisi, hayatınızı sakin ve dengeli bir ruh haliyle yaşamanızı, yarını çok fazla düşünmemenizi, yarının kendi başına halletmesini, günün kötülüğünün ona yeteceğini söylerler.

Tarlanın otlarına bu kadar özen gösteren, size çok daha fazla özen göstermeyecek mi?—İnanın bana

her zaman sizinim, AP STANLEY .

Sevgili küçük Fred'im,

Hatırlamak ne kadar nazik

Hızlandırdığınız misafir

Geçtiğimiz eylül ayında evinizden.

Çiçeklerinin hepsi ölmüştü,

Ama bana yenilememi söylediler

Düşüncelerim, küçük Fred,

Büyüdükleri tepenin.

Güzel çaydanlık,

Hepsi mor ve kırmızı,

Yaşlandıkça,

Bana Fred'den bahsedecek.

Eğer baş tarafta otursaydım

Bir kez daha parlak gölünün,

Sevgili Fred'e cevap verirdim:

Mağazamın en iyilerine.

Ama şimdi sormalısın

İyi anne babanız yerine;

Böylece görevimi bitiriyorum,

Ve hoşça kal de sevgili Fred.

Bildiğim kadarıyla

Başka söyleyecek bir şeyim yok.

Üniversite Koleji,

30 Mayıs.

Sevgilerimle,
ARTHUR P. STANLEY .

Yazar, 8 yaşından 12 yaşına kadar Peder Cowley Powles tarafından eğitildi ve kendisinden şu üç mektup alındı:

Okul müdüründen gelen mektup,

RAHİP COWLEY POWLES

ELIOT YERİ, BLACKHEATH, SW,

1863.

SEVGİLİ FREDY ,—Bu sabah, şu anda bizimle devam eden Tarih ve Coğrafya okumalarının listelerinin henüz sana gönderilmediğini öğrendim. On gün önce gönderilmelerini istemiştim. Bunlar için yazdığın için mutluyum—ve gecikmeye herhangi bir şekilde sebep olduğum için üzgünüm. Döndüğünde Tarih Sınıfına—ve Shakespeare okumalarımıza da ilgi duyacağını düşünüyorum.

Seni çok sık düşünüyorum - öğrencilerimin hiçbiri seninki kadar hoş karşılanmıyor bana ve yokluğunun bir nedeni olmasaydı mutlu olurdum. Ama hava o kadar soğuk ki seni güneşli Torquay'de memnuniyetle düşünmekten kendimi alamıyorum. Umarım sana iyi geliyordur.

Bayan Myers'a en içten selamlarımı ilet ve inan bana, sevgili Freddy,— Samimi Dostun,

R. COWLEY GÜÇLERİ .

Aynısından

1865.

SEVGİLİ FRED MYERS , Bana ne güzel bir ziyafet verdin! Bu sabah postayla gelen o "bonne bouche", kızgın damağıma üç doz Yunanca ve Latince Dilbilgisi'nin tadını tatlandırmaya yaradı. O quanta mercede meorum'a geldiğim anda BENİ *neyin* beklediğini gördüm ve sonuna kadar keyifle okumaya devam ettim. Seninki kesinlikle çok hoş bir versiyon. Şimdi Trinity'de mi ders veriyorsun?

Fellowship'e, düşündüğünüzden bir yıl önce seçildiğinizi varsaymak bir hata mıdır—ya da benim anladığım kadarıyla mümkün olduğunu? Eğer öyleyse, aldığınız hiçbir tebrik mesajının benim gönderdiklerimden daha içten olmadığından emin olun.

Bana olan nazik düşünceniz için teşekkür ederim. — Her zaman, sevgili Fred Myers, en derin sevgilerimle,

RC GÜÇLERİ .

Aynısından

1896 .

SEVGİLİ FREDERİC MYERS , Eğer benden haber almak sizin için bir zevkse, size temin ederim Kİ bana yazdığınız mektup bana uzun zamandır tatmadığım bir keyif ve mutluluk verdi.

Sizin hakkımda bu kadar nazikçe söylediklerinizi hak ettiğimi düşünmüyorum -en azından umarım öyle değildir- ama bunca yıldan sonra, her zaman size gösterdiğim ilgiyi gösterdiğim gibi, benim de önemsediğim birisi tarafından sevgi dolu anılarla taşınmanın çok hoş olduğunu *düşünüyorum* .

Zamanın dışında bir yerde buluşup, ikimizin de buradakinden daha yüksek bir bilgelik okulunda "birlikte bilginler" olmamız dileğinizi içtenlikle paylaşıyorum.

Oğullarınızı ve sizi onlarla birlikte görmeyi ne kadar isterdim! Eğer babaları kadar kolay öğreniyorlarsa, onlara öğretmek gerçek bir zevk olmalı. (Yunanca İambiklerle ilk tanışmanızı asla unutamam, Shakespeare'in satır satır neredeyse tam Yunancaya çevrilmesini izlerkenki hızlı ve istekli bakışınızı şimdi görebiliyorum.)

Eşim mesajınız için bana teşekkür ediyor ve en içten selamlarını iletiyor.

Sevgilerimle , R. COWLEY POWLES .

Cheltenham'a taşınmasından yaklaşık bir yıl sonra Bayan Myers, Aubrey de Vere'den şu mektubu aldı:

CURRAH CHASE, ADARE ,

22 Kasım 1857.

SEVGİLİ BAYAN MYERS, kız kardeşiniz Leydi Monteagle'ın bana gösterdiği, oğlunuz Freddy'nin yazdığı bazı şiirlerden ne kadar etkilendiğimi size anlatmak için bir satır yazmaktan kendimi alamıyorum .

Size, bu kadar erken yaşta yazılmış şiirlerden çok daha üstün göründüklerini temin ettiğimde abartmıyorum. Özellikle "In Memoriam" Şiirleri'ne ve "Palace of Art" için ek Resimlere değiniyorum. Hayal gücü, diksiyon gücü ve belirli bir sanatsal içgüdü açısından bunlar gerçekten çok dikkat çekici şeyler. Tennyson'a olan benzerlik, düşünceden ziyade tavırdadır, doğal değildir ve şiirlerin değerini hiçbir şekilde azaltmaz, çünkü genç deha *her zaman* ilk başta sempatik bir hayranlık süreciyle kendini geliştirir.

Oğlunuza eski şiirlerimden oluşan bir cilt gönderiyorum; yenisini göndermiyorum, çünkü içinde sizin sempati duymayabileceğiniz dinsel tonlardaki parçalar var. - Lady Monteagle'ı burada ağırlamanın ne kadar büyük bir mutluluk olduğunu size söylememe gerek yok.

En içten dileklerimle, AUBREY DE VERE .

On altı yaşımda önce klasik edebiyata, sonra matematik öğretmenine gönderildim ve on yedi yaşımda (çok erken) Cambridge'deki Trinity College'a gittim.

1865'te Trinity'nin Seçilmiş Üyesi ve Klasik Öğretim Üyesi olarak , 1869'da Kadınların Yüksek Öğrenimi için yeni bir hareket başlatmaya yardımcı olmak amacıyla öğretim üyeliğimden istifa ettim . 1871'de Eğitim Bakanlığı'nın geçici İade Müfettişi görevini kabul ettim ve 1872'de daimi Okul Müfettişi oldum . Londra ve kırsal bölgelerdeki birçok denetimi tamamladıktan sonra, 1875'te Cambridge bölgesine atandım ve bu yazıyı yazdığım sırada hala bu görevi sürdürüyorum. Daha içsel bir türde eylem ve tutkuya sahip olan bir hayatın dışsal olayları için bu kadar yeter - yeterince sıradan.

II HELENİZM

O ERKEN HAYRANLIK patlamasının ardından, Yunan ve Latin şairlerinden her birine karşı giderek artan bir tutku geldi. On yaşımdan on altı yaşıma kadar Homeros, Aiskhylos, Lucretius, Horace ve Ovid'in içsel anlatımıyla çok yaşadım. On dört yaşında Platon'un Gorgias'ını okumak büyük bir olaydı; ancak on altı yaşında Phaedo'yu incelemek bende bir tür dönüşüme neden oldu. O zamanlar da, Homeros'un birkaç yıldır arka plana ittiği Virgil'e olan hayranlığıma geri döndüm. Bucolics, Georgics, Aeneid'i hafızamdan yavaş yavaş yazdım; ve o zamandan beri hissettiğim gibi, bildiğim tüm zihinler arasında en yakın ve hayranlık duyan öğrencisinin Virgil olduğunu hissettim.

Platon, Virgil, Marcus Antoninus;—bunlar, özetle, Greko-Romen antik çağının üç büyük din öğretmenidir; ve Platon'un öğretisi ile Virgil'in öğretisi esas olarak aynıdır. Diğer yollar beni şimdi onların öngördüğü inanca benzer bir şeye götürdü; ama hala ve her zamankinden daha fazla, hayatımın desteğidir.

On yedi yaşında, eski bir okul kitabında, o zamana kadar sadece ismini bildiğim Sappho'nun şiirlerini keşfetmek, sarhoş edici bir neşeye ulaşmamı sağladı. Daha sonra, Pindar'ın yalnız deşifresi aynı türden başka bir dönemi başlattı. On altı yaşımdan yirmi üç yaşıma kadar hayatımda, kelimenin tam anlamıyla *Helenizm'e benzer bir etki olmadı* . Bu düşünce tonu bana doğal olarak geldi; klasikler sadece kendi varlığımın yoğunlaşmalarıydı. Benden besleniyorlardı ve iyi olduğu kadar kötüyü de besliyorlardı; hayal gücü dürtüsüne ve aşağılık çıkarlardan uzaklaşmaya yardımcı olabilirlerdi, ancak gurur için hiçbir engelleri yoktu.

Bu kadar ileri itildiğinde, "Geçmişin Tutkusu" er ya da geç tatminsiz bir acıya dönüşmek zorunda kalır. 1864'te Yunanistan'da seyahat ettim. Çoğunlukla yalnızdım; gezginin gerçekleri ve duyguları o zamanlar olduğu gibi şimdi de onun için haritalandırılmamıştı. Modern standartlara göre cahil olsam da, duygularım tamamen bana aitti; ve çok az erkek o ayrılan güzelliği daha tutkulu bir kalbe dönüştürebilirdi. Beni en çok çeken, M.Ö. 6. yüzyıl civarında Ege adalarında geçen hayattı; Helen ruhunun en yoğun ve en bilinçsiz çiçeklenmesi. Yunan hikayesinde yalnızca burada kadınlar erkeklere karşı hak ettikleri rolü oynarlar. Yunanlılar kadın cinsine bakmaya devam etselerdi ne yaparlardı? O zaman Mimnermus şarkı söyledi:

Sonra Praxilla'nın çığlığı dar denizlerde yankılandı, o arkadaşlığa çağrı, pervasız ve sevimli, coşkulu bir neşeyle. "Benimle iç!" diye haykırdı, "benimle birlikte genç ol! Benimle sev! Benimle çelenk tacını tak! Benim deliliğimle delir; ben bilge olduğumda sen de bilge ol!"

Açık penceremden Lesbos kıyısına yakın bir yere baktım. Orada fundalıklı burunlar yükseliyordu ve dalgalar şafak vakti kayaları yalıyordu;— Sappho'nun ayaklarının bastığı kayaları yalıyordu; o bilinmeyen kızın oturduğu fundalığın altında kırılıyordu, ona yakınlık bir adamı tanrıların eşiti yapıyordu. Benim için kutsal bir şehir olan Midilli'de, tepenin zirvesiyle güneşli koy arasında oturuyordum. Syra'nın zirvesine tırmandım,—

Daha çok bir adam gibi

Korktuğu bir şeyden kaçmak, birinden daha

Sevdiği şeyi arayan.

Oradan Delos'a ve Kiklad Adaları'na ve mor denizin o boğazlarına ve kanallarına bakarken, daha fazla yaklaşamayacağımı hissettim; asla bu kaybolmuş güzelliği kucaklayabileceğimden daha yakın olamazdım. Geçmişte kök salmış bir ideal için yazıklar olsun! Bu özlem yatıştırılamaz; "bütün doğal olmayan tutkulara eşlik eden doyumsuzluğu, kaçınılmaz cezaları olarak" hisseder. Çünkü bu doğal olmayan bir tutkudur; dünya geriye değil ileriye doğru döner ve insanlar kalplerini önlerinde yatan şeye bağlamalıdır.

Yunanistan'dan, sanki alacakaranlıkta bir heykel galerisindeymişim gibi büyük bir hüzünle ayrıldım; yüzümü son kez cevap vermeyen mermere dayadım ve gözlerim yaşlarla dolu, pişmanlığın acı-tatlı tutkusuyla geri döndüm.

III HRİSTİYANLIK

O Helen idealinin kaybolması beni soğuk ve yalnız bıraktı. 1865'te Amerika'da seyahat ettim ve o dönemde hayatımda yalnızken hem geçmişe hem de geleceğe karşı uyuşuk bir kayıtsızlık hissettim. Bir sahne, çoğunlukla sadece dışarıdan gözlemlediğim bir zihin durumuna dair canlı bir içgörüyle bana geri döndü.

Niagara'yı tek başıma ziyaret ettiğimde, nehrin çalkantısı aşağıdaki akıntılara doğru kendini toparlamadan önce, şelalelerin hemen altındaki nehri, teknelerin kolayca geçtiği patikadan yüzerek geçmeye karar verdim. Bu, Niagara'da yüzme konusunda herhangi bir profesyonel başarıdan önceydi; ve elbette şimdi hiç düşünülmeyecek olan önerdiğim yüzme, öğrenebildiğim kadarıyla, Kanada kıyılarından gelen firariler dışında, nadiren denenmişti; bunlardan bazılarının girdaba kapılıp boğulduğu söyleniyordu. Dolayısıyla, biraz hayali bir tehlike hissi vardı; ancak, tek kürekçili bir kürek teknesinin gidebildiği yerde, sıradan bir yüzücünün de yolunu bulabilmesi gerektiği açıktı. Seyircilerden kaçınmak için Kanada tarafından (28 Ağustos 1865) gece geç saatlerde ve tek başıma yola çıktım; bir teknede giysilerimi taşıyan bir adam dışında. Bir kayanın üzerinde dururken, kaynayan beyazlığa dalmak için yerimi seçerken, acil bir şekilde kendime "Ya ölürsem?" diye sordum. Bir kez olsun cevap duygudan yoksundu. Dinlerin kısa aralığındaki bu ilgisizliğe, insanlığın çoğunda gözlemlediğim kayıtsızlığa dair tek öznel anahtarım olarak sık sık geri dönüp baktım . İçine daldım; uçurumlar, şelale, ayın kendisi, dönen bir su birikintisi kulesinde saklıydı; köpüklü akıntıda havaya vurdum; her taraftan gelen dalgalar beni bir o yana bir bu yana savurdu; sanki gök gürültülü bir kaosun içine dalmış gibiydim, kıyametin kükremesinin ortasında yalnızdım.

Amerikan tarafına çıktım ve geriye dönüp uçuruma baktım. Ölüm, diye düşündüm belirsizce, böyle bir geçiş olabilir mi, korkutucu ama kolay ve yeni hiçbir şeye yol açmayan? *Coelum non animum mutant* bu değişim için de geçerli olabilir.

İngiltere'ye dönüşümden kısa bir süre sonra, o zamanki halimde beni yakalayacağından emin olduğum yeni bir dönüşüme girdim. Dindar bir şekilde yetiştirilmiştim ve uzun süredir ihmal etmiş olsam da, aslında Hıristiyan inancını hiç terk etmemiştim. Ama o inancın duygusal doluluğunu henüz hiç fark etmemiştim; Müjde tarafından değil, Phaedo tarafından "dönüştürülmüştüm". Hıristiyan dönüşümü şimdi bana güçlü bir biçimde

geldi - Josephine Butler, *née* İsmi İngiliz hayırseverlik tarihinde unutulmayacak olan Grey. Beni Hristiyanlıkla tanıştırdı, tabiri caizse, içsel bir kapıdan; onun külfetli biçimlerine ve dogmalarına değil, ateşin kalbine.

"S. Paul" ve "S. John the Baptist" şiirlerim yoğun bir şekilde Duygularında kişisel olan bu hikayeler, o hevesli inanç yıllarının yeterli bir kaydı olarak hizmet edebilir.

Bay Ruskin aşağıdaki mektuplarda şu şiirlere gönderme yapmaktadır:

CORPUS CHRISTI KOLEJİ, OXFORD.

Benim SEVGİLİ Myers , — O asil şiiri yazdığım için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam, her ne kadar ateşli gençliğinde Ölüm ve onun yaklaşmasının gücü hakkında bu kadar çok şey bilebilmeni anlayamıyor olsam da — ve her ne kadar ben — senin ve diğer çok yakın dostlarımın bana öğrettiklerine rağmen, hâlâ o dehşeti ölümcül bir şekilde hissetsem de — Ama gölgede yalnız çalışmadığını bilmek kısmen de olsa yardımcı oluyor.

Evet, bana istediğiniz zaman Cambridge'e gelebilirim—bu ayın son günü diyelim—Pazar günü kalabilirim. Bayan R—'nin "Spiritism" kitaplarından bazılarını okumaktan çok acı çektim ve daha asil ellerden yardıma ihtiyacım var.—Her zaman sevgiyle,

JOHN RUSKIN.

OXFORD.

Benim SEVGİLİ Myers , —Mektubunuz İÇİN *çok* minnettarım ve sonsuz bir şekilde şaşırdım. Ruhumun aşırı zayıflığında bana bir teselli ve güç veriyor.

Şaşırtıcı olan şu ki, bu zaafım içinde, bana anlattığın zevki sana yaşatabiliyorum.

Benim kendi hissiyatım her zaman, gücünü göstermeye çalıştığım şeylerin, onlara bakmak isteyen herkese açık olduğudur; ve benim kendi çalışmam, bir köpeğin tarlayı bölmesinden başka bir şey değildir ve ortaya koyduğum oyunun kendisi benim için değildir; ve hiç kimsenin benimle ilgilenmesini beklemiyorum.

Demek istediğim, ruhsal bir dünya olduğundan emin olmak, o kadar zavallı ve soğukkanlıyım ki ona asla ulaşamayacağımı düşünüyorum: ama

yolu gösterebilirim. Senin benimle mutlu olman, kendim hakkında daha fazla umut beslememi sağlıyor. Sana her şey için teşekkür etmek ve kendilerini çok dostça gösteren tüm arkadaşlarım tarafından hatırlanmak için yazmalıydım - özellikle Bay Stewart'a ve herkese çok içtenlikle.

Geç oldu ve ben yorgunum, ne diyeceğimi bilemiyorum; ama ben her zaman sevgiyle seninim,

J. RUSKIN.

ALBANY DÜKÜ PRENS LEOPOLD'a .

CORPUS CHRISTI KOLEJİ, OXFORD,

En Kısa Gün, 1872.

Efendim , son yedi gündür Londra'dayım ve Majesteleri'nin nazik mektubu bana ulaştı, ancak herhangi bir talihsizlik yaşanmasından endişe EDEREK kitabı getirtmekten korktum ve ancak bugün okuyabildim.

Ama şimdi, çoğu kitaptan çok daha fazla baktım ve ondan ders çıkardım. Majestelerinin bundan hoşlandığını bilmek beni çok içten mutlu ediyor—ama bana garip geliyor; siz çok mutlusunuz—bu şiirlerin duygusuna girecek kadar üzgün olmanızdan—zaten. “Vaftizci Yahya” bana tamamen güzel ve onunla ilgili hayalinde haklı görünüyor. “Aziz Paul” benim düşünceme göre değil—ama düşüncemin değişmesinden memnunum. Dizelerin daha az gayretli aliterasyonlu olmasını isterdim, ama onların sözcük sanatı harika.

Bazı küçük şiirler, türünün şimdiye kadar okuduğum en tatlılarıydı—Wordsworth daha yumuşak bir tınıyla. Keşke söyleyecek olumsuz bir şeyim olsaydı, çünkü bu not size sanki sadece sizi memnun edecek şeyleri söylemek istiyormuşum gibi okunmalı. Bu gerçekten de doğru—ama ne ummalıyım ne de hoşlanmadığım şeyleri överek bunu yapmaya çalışmalıyım.

Aksi yönde Majesteleri'nden bir emir almadığım sürece, Oxford'a dönene kadar kitabı saklamaya cesaret edeceğim. O zaman Majesteleri'nin ne kadar minnettar ve minnettar olduğumu göstermeme olanak sağlayacak bir fırsat bulacağınızı umuyorum. sadık hizmetkar,

JOHN RUSKIN.

Bu sırada bir dosta ve çağdaşına şu mektuplar yazıldı:

5 Mayıs 1865.

Sevgili C.,— R____'de yaşadığımız böyle bir tartışmada, Hıristiyanlığı savunurken tekdüze bir yenilgiye uğradığımı gayet iyi biliyorum VE her iki tarafın argümanları hakkında her şeyi bilsem bile, cahil olduğumdan, bu tür bir akıl yürütmeden çok iyi bir sonuç bulacağımı beklemiyorum; ancak Hıristiyanlığın lehine olan ahlaki kanıtın, irade tamamen boyun eğdiğinde, hemen hemen ezici bir şekilde güçlü hale geldiğini söylemek için yazmaktan kendimi alamıyorum. Ben,—ben bile, zavallı ve gönülsüz bir acemi olarak, neredeyse bunun doğru olduğunu *bildiğimi* söyleyebilirim. Nereden biliyorum? Virgil'in büyük bir şair olduğunu nereden biliyorum? Bunu J'ye kanıtlayamam—, ve yine de onun eksikliğini ne kadar kesinlikle görüyorum.

Bach'ın büyük bir müzisyen olduğunu nereden biliyorsun? Bana bunu kanıtlayamazsın, ama yine de bu konuda öznel fantezileri olanın sen değil, bende bir duyu eksikliği olduğunu ne kadar da açık bir şekilde hissediyorsun.

cazibesine ne ölçüde karşı koyabileceğimi biliyorum . Ve aynı derecede açık bir şekilde, Tanrı'nın Kutsal Ruhu tarafından bana ilham edildiğine inandığım gibi, kendi gücüm olmayan bir güce sahip olmanın ne olduğunu anlamaya başlıyorum.

çürüttüğünü söyleyemezsiniz . Bunu yalnızca dışsal gerekçelerle kanıtlamayı başaramaz. Örneğin Yuhanna İncili, Rénan'ın gerçek, ancak güvenilmez, Strauss'un (yanılmıyorsam) 2. yüzyıl derlemesi olduğunu varsayar. Aziz Yuhanna İncili'ne yönelik eleştirinin Phalaris'in mektuplarına yönelik olduğu gibi kesin olduğunu söyleyemezsiniz.

Tanrı'nın insan olduğuna inanmanın başlangıçtaki büyük zorluğu aşılsaydı, ayrıntılardaki zorlukların aşılamaz olmayacağına inanıyorum.

Ve o büyük ilk zorluk, bazı kişiler, bazı zihin durumları için, dinin lehine en büyük argümandır. Kim haklı?

Şunu düşün ki, bir şey bir kişi için doğruysa diğeri için de doğrudur, benim için doğruysa senin için de doğrudur.

Doğruysa, bunu dikkate almamanın sonuçlarına ilişkin herhangi bir tehditte bulunulmasına gerek yoktur.

Sevginin her şeyden önemli olduğunu ne kadar derinden hissederseniz, İncillerin anlattığı türden bir sevgiyi reddettiğinizi düşündüğünüzde, bu sizi o kadar çok utandırır.

Dünyada hiçbir şey beni senin dönüşümün kadar sevindiremez. Aman Tanrım, ne bir ihtimal! Dünyada sevgisi en değerli olanlarla birlik olmuş, herhangi bir masonluktan daha yakın bir bağ içinde, bir cinsin sayısız türü arasında kayıtlı

"Alnında *sevgili taşıyan herkes*

Onların ciddi gözlerinin üstünde yazılı olan,

ve ölümden sonra—! ve tüm bunların, benim inandığım kadarıyla, sadece istenerek elde edilebileceğine göre, bu kesinlikle Tanrı'dır!—

Çok şefkatlisin, FWHM

SEVGİLİ C.,—İkiyüzlülük duygusuna gelince, buna aldırmamalıyız, ama herkesin en asil olanıyla ölçülmesi gerektiğini, ve yalnızca bununla kalmayıp, en asil olanının kendisi için mümkün olduğunu *ima ettiği en asil olanla ölçülmesi gerektiğini hatırlamalıyız.*

Daha yüksek aşamalara nasıl ulaşılacağına gelince, olası sürecin sonsuz olduğuna ve her türlü karaktere uyarlanabilir olduğuna inanıyorum. Kesinlikle bazen Tanrı'nın adaletine karşı insanların genellikle yaptığının tam tersi şekilde neredeyse mırıldanmama neden olan bir şekilde kayırıldım -yani çok fazla iyi muamele gördüm;- ama belki de beni geri kazanmak için daha azı işe yaramazdı ve Tanrı'nın muhteşem cömertliği ihtiyaçlarımı değil, haklarımı düşündü. İnanıyorum ki diğer günahkarlar için uygun olan başka vahiyleri de var. Kendisine gelen herkesin, lütfunun vakalarına yaptığı harika uyarlamalar için O'na teşekkür ettiğini fark ediyorum ve sizin de aynısını bulacağınızdan şüphem yok. Sadece bunu yaparken hiçbir şeyin sorulmadan elde edilemeyeceğini (NEQVE ENİM ANTE DEHUSCENT) ve her şeyden önce bir adamın hayatını kötü bir dinginliğin uyuşukluğundan *savaşa teslim etmesi gerektiğini unutmayın.*

Kesinlikle bazıları diğerlerinden daha asil doğmuş gibi görünüyor—örneğin, S___ ve M___ için görevin sizin veya benim için olduğundan çok daha kolay olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum; ama sonuçta bu

farklılıklar karşılaştırıldığında küçük kalıyor. Tarlada saklı hazineyi bulan adam cebinde yarım kron mu yoksa iki peni mi olduğunu umursamadı.— Saygılarımla,

FWHM

Bu inanç bana şimdi zahmetli bir yolda yanlış bir kısayol gibi görünüyor. Ama beraberinde çok fazla yüceltici duygu getirdi—çoğu, onu doğuran kesin inancın kaybolmasından sonra da varlığını sürdürdü. Sadece bir sahneyi, içinde tekrar yaşayabileceğim geçmiş coşkuların bir örneği olarak hatırlayacağım.

King's College Şapeli'ndeki hafta içi öğleden sonra ayinlerine sürekli tek başıma giderdim—o zamanlar neredeyse hiç kimsenin katılmadığı ve koro için birkaç mumla loş bir şekilde aydınlatılan ayinlerdi. Orada, karanlık ve enginlikte yükselen tizler şarkı söylüyordu. "Tanrı bunu duyduğunda öfkelendi"—çocukların net, duygusuz haykırışı karanlık havada yükseldi:—

"Tanrı bunu işitince öfkelendi ve İsrail'e karşı büyük bir öfke duydu:

"Böylece Silo'daki çadırı, yani insanların arasında kurduğu çadırı terk etti."

Yüzlerce neslin tapınmasıyla kanatlanan antiphonal cümleler hızla geldi; içlerinde bireysel veya amaçlı hiçbir şey kalmamıştı - bir hiyeratik haykırış; ama tam da bu nedenle insanın uzun şikayetinin sürekliliğini, çağlar boyu süren yakınlık ve uzaklık hissini, uzaktaki bir Tanrı ile ilişkilerini taşıyordu. Erken anılara dokunan kokular gibi, cümleler battı ve yükseldi, ta ki gökyüzü yükselen pencerelerin ardında kararana ve gece şarkının üzerine çökene kadar. Ve en sonunda org gök gürültüsünü andıran bir sesle titredi; çağrıların yankısı insan sesinden veya feryattan ölçülemeyecek kadar daha büyüktü; sanki yeryüzünün mağaralarında hapsedilmiş bir Dünya ruhunun mırıltılarıydı.

Yavaş yavaş hayal kırıklığının adımlarını tekrar izlemeye gerek yok. Bu bana ve diğer birçok kişiye, tarih ve bilime dair artan bilgiden, dünyaya daha geniş bir bakış açısından geldi. Üzücüydü ve yavaştı; büyüyen acılarla dolu, kanıt yetersizliğinin bir kabulüydü. Bilinçsizce göksel görüş kayboldu ve beni

soluk umutsuzluk ve soğuk dinginlik,

Doğanın uçsuz bucaksız çerçevesi, insan nesnelerinin ağı,

Doğum ve kabir, artık eskisi gibi değil.

sürecinin yavaş olduğunu söylüyorum; ve bu süreçte, "Ölümsüzlüğün Gizli Vaadi", "Doğaya Övgü", "Ammergau" ve 1869-73'te yazılmış diğer şiirlerde yansıyan çeşitli felsefi veya duygusal umut ruh hallerinden geçtim . Bu umutlar da kanıt eksikliğinden dolayı aynı şekilde soldu ve beni bazen neşesiz bir inatla katlanılan donuk bir acı olan, bazen de dünyayı insanın gözlerinin önünde döndüren bir gerçeklik dehşetine dönüşen bir agnostisizm veya sanal materyalizmle baş başa bıraktı; günün göz kamaştırıcı kasvetinin ortasında bir kabus paniği şoku. Kaybolan tüm dünyanın umuduydu, sadece benimki değil.

Annesi'ne yazdığı mektup şu sıralarda yazılmıştır:

SEVGİLİ ANNEM , bu sabah aldığım mektubunu değerli bir eşya olarak saklayacağım ve eğer bu dünyada kalırsam, bu son yıllarda birbirimize çok yakınlaştığımızı düşünmek ve en derin sevgilerimizin ve umutlarımızın temel birliğini hissetmek bana mutluluk verecek. Bana manevi ilerlemenin hangi şekilde gelmesi kaderimde varsa, onu her şeyden çok arzuluyorum ve bunun yüce ve tatmin edici bir inancın gerçekleşmesine ve kalıcılığına yol açabilecek tek yol olduğundan eminim.

Benim için dünyevi mutluluk konusunda kaygılanmayın; şikâyet edeceğim hiçbir şey yok; üzüntülerim bütün insan ırkının ortak üzüntülerindendir.

Üstelik, kalan yıllarımın çoğunun sakin ve dolu dolu geçeceğinden ve bu dünyayı bile bir yuva haline getirecek yakın bir sevginin benim için yükseleceğinden gerçekten çok az korkuyorum.

Nazik hemşire elinden gelen her şeyi yapıyor

Evlat edindiği çocuğu kendisine mahkûm etmek.

Muhtemelen 20'sinden önce eve varabilirim. Daha sonra size haber vereceğim.—Her zaman sevgi dolu oğlunuz,

FREDERİC W. W. MYERS.

Ve o günlerde, kendi umudum en düşük seviyedeyken, diğer insanlara olan şevkim de en düşük seviyedeydi. Onlar için anlık faydadan daha fazla ne yapılabilirdi? Dünyevi avantajlara rağmen, hatta (benim düşündüğüm

gibi) üstün bir içgörü nedeniyle, onlardan daha fazla acı çektim; "belirsiz sıradan halkların" hissetmemesi ve bilmemesi en iyisi değil miydi? Bireyin ve ırkın hayatının o öngörülen anlamsızlığında, sempati bile evrensel umutsuzlukla çocukça bir şaka gibi görünüyordu.

Ah, göğsümden yükselen o güçlü iç çekişler!

Ey yeniden kurban edilen gönül kurbanı!

Ey bütün insanların ve benim iniltilerimiz ve gözyaşlarımız!

Ey secde eden ve sırtüstü yatan birçok gece yarısı,

Dayanılmaz ve kârsız, harcanmış

Boş bir niyetin boş ilerlemesi için,—

Tanrı'dan ya da Hiçlikten, Cennet'ten ya da Cehennem'den,

Söylemeyecekleri sırrı koparmak için,

Yaşamın kısalan süresinin ötesinde bir yaşamı kavramak

Ve nihayet insanın başlıca kaygılarını öğrenin!

13 Kasım 1871 tarihli günlüğümdeki "HS on ghosts" adlı bir giriş, Henry Sidgwick'in yardımıyla, görünmeyen şeylerin bilimsel bir güvencesine ulaşma olasılığına doğru ruhumun ilk dönüşünü gösteriyor. Bu son ipucu çok uzağa takip edilmeye mahkûmdu; daha sempatik ama aynı zamanda temkinli bir rehber de bulamazdım. Sakin ve ciddi bir şekilde, tüm entelektüel deneyimlerden geçmiş gibi görünüyordu; her problemde olası cevapların nerede yattığını bilmek için. Ne yapması gereken herhangi bir görevin önemini abartan ne de diğer insanların muhalefeti yüzünden yapmaktan kaçınan bir adamdı; ancak her çabanın ne ölçüde yararlı olabileceğini açıkça ayırt ederek, isteksizce ısrarcı ve coşkusuzca etkiliydi. Marcus Antoninus, filozof Maximus için "ayrıca," diyor, "hiçbir adamın Maximus tarafından hor görüldüğünü hayal edemeyeceğini veya kendisini daha iyi bir adam olarak düşünmeye cesaret edemeyeceğini".

Uzun mücadeledeki ilk sahne, hapishanenin duvarlarına vurarak tüm yaşam enerjimi harcamak için içimdeki kararlılığın yavaş yavaş büyümesiydi, eğer herhangi bir yerde bir panel teslim olabilirse. Sidgwick bu çılgın umutlara değiştirilmiş bir cesaretle karşılık verdi. Alman'ın bulutu

kucaklamakla yetindiği yerde -Fransız'ın mantığının olumsuzlamayı hafifçe kabul ettiği yerde- inatçı Anglosakson'un sessiz Kader'den hala biraz sır koparabilmesinin mümkün olduğunu düşündü. "Beni kutsayana kadar seni bırakmayacağım" diye haykırdım o cevapsız Gölge'ye; " en azından yüzünün bir parıltısını ve perdenin ardında yaşayan gözlerini bana gösterene kadar ."

Yine de ilk başta Spiritualistler tarafından iddia edilen fenomenleri incelemeye karşı büyük bir tiksinti duydum; ön kapıdan tekmelenerek atıldığım cennet malikanesine kiler penceresinden tekrar girmeye. Bilim tarafından bilinmeyen güçlerle ilk kişisel deneyimimi ancak 1873 sonbaharında yaşadım. İçsel hisler hikayesinde beni etkileyen özel fenomenleri anlatmayacağım. Kanıt noktaları hakkında söyleyeceklerim başka yerlerde söylendi. Açık bir yola geri itilebilecek gizli bir portal keşfetmiş olmam yeterliydi. *Limen erat, caecaeque fores;* — orada sonunda Görünmeyen'e açılan bir tüneldi. Başka bir anda veya başka bir insana bu yeni umudun daha ezici bir şekilde gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Bunun, materyalizmin, agnostisizmin, Evrenin mekanik teorisinin, tüm ruhsal olguların fizyolojik olgulara indirgenmesinin tam da sel dalgası olduğu unutulmamalıdır. Sadece zekanın değil, insanların ahlaki ideallerinin de olumsuzlama kampına geçtiği bir zamandı. Hepimiz muzaffer Darwinizm'in ilk dalgasındaydık, karasal evrim o kadar çok şeyi açıklamıştı ki, insanlar ötesine bakmaya bile zahmet etmiyorlardı. Benim grubumdan WK Clifford, Tanrı'nın hiçliği, insanın ilahiliği hakkındaki muzaffer bildirilerini ortaya koyuyordu. Swinburne de "Hacılar"da aynı anlayışa tutkulu bir ses vermişti. İyi tanıdığım Frederic Harrison, İnsanlığı hâlâ tek İlahi olarak yüceltiyordu. Ve bu coşkulu öncülerin arkasında daha istikrarlı ve daha hüzünlü bir düşünce artçısı vardı. George Eliot—onun derin ahlaki etkileyiciliğinden başka bir yerde bahsetmiştim—insan akrabalarımıza karşı görevin dünyevi icrası dışında tüm olasılıkları şiddetle reddetmişti. Ve diğerleri—hepsi, bilgelik için bakabileceğim kişilerdi—önemli bir sessizlik sürdürdüler veya belirsiz felsefi düşüncelerle belirsiz bir umut beslediler.

Aşağıda George Eliot'a yazılmış bir mektup bulunmaktadır. Cevabın bir kısmı da verilmiştir.

SEVGİLİ BAYAN LEWES, —Geçtiğimiz pazar günkü konuşmamız, ölümsüzlüğe olan inanç hakkında birkaç söz söyleme isteği uyandırdı bende; çünkü söylediklerinize anlayışsız bir şekilde onay vermiş gibi göründüğümü ve sonra eski fikrime geri döndüğümü hissediyorum.

Gerçek şu ki, söylediklerinizin hepsine o kadar derin bir hayranlık duyuyorum ve çoğuna da o kadar katılıyorum ki, öğretinize duyduğum

saygıyı, kendi hayat deneyimimin beni götürdüğü farklı bir görüş ifadesiyle birleştirecek sözcükleri kolayca bulamıyorum.

Erdemli olma dürtüsünün herhangi bir ödül umuduna bağlı olmaması gerektiği konusunda tamamen aynı fikirdeyim ve insan yaşamının gerçekten var olduğunu gördüğümüzden ve genel bir intiharla durdurulacağına dair pratik bir beklentimiz olmadığından, yaşam ne kadar zayıf bir şey olursa olsun, onu haleflerimiz için iyileştirmek için elimizden gelen her şeyi yapmak zorundayız.

Mutluluğun sonucuna dair coşkulu bir güven duymadan bunu yapmanın, hatta emek verdiğimiz kişiler için bile, kahramanca bir cesaret eylemi olduğunu düşünüyorum; ve bana bu ruhtan bir şeyler yakalamaya çalışma fırsatı verdiğiniz için çok minnettarım. Ancak bu ilkeleri uygulamaya başladığımda beklenmedik bir zorlukla karşılaşıyorum; hayatın yalnızca haleflerimizin kurtulacağını umduğumuz hatalar ve kusurlar yüzünden değil, aynı zamanda güç toplaması beklenen unsurlar, yani sevgi ve dinsel özlem yüzünden de acı verici hale gelebileceğini görüyorum. En yüksek, en ruhsal biçimindeki sevginin, yaşamın boyutlarıyla o kadar orantısız bir tutku olduğunu görüyorum ki, Platon'un dediği gibi, yalnızca sevilen nesnenin "ebedi mülkiyeti için bir arzu" olarak tanımlanabilir; onun sürekli artan mükemmelliği ve mutluluğu için; ölümle uzaklaştırılma ise, eğer bir yeniden birleşme beklenmiyorsa, bu yaşamı hemen yalnızca bir dayanıklılık eylemine indirger; ve ayrıca dini özlemlerin, saygının, ibadetin (ne kadar bilinmez bir Tanrı'ya karşı olursa olsun) gerçek yaşamın tam da besin maddesi haline gelme eğiliminde olduğunu görüyorum. Şimdi, bu duygular için herhangi bir nesnenin gerçekten var olduğuna inanabiliyorsak, bunlar yalnızca yoğunluklarından dolayı acı vericidir (*y muero porque no muero)* ve bunlarda ayrıca en derin sevincin bir karışımı da vardır.

Fakat eğer ölüm her şeyin sonuysa, bu derin içgüdüleri üzücü bir yanılsama olarak kabul etmeliyim; adalet duygum, merhamet duygum, bu kadar çok saf ve hassas yaratığın hak etmedikleri işkencelerden başka bir şey görmediği bir dünyayı var eden bir Varlığa saygı duymama veya bir güçler sistemine hayranlık duymama izin vermiyor.

Benim veya insanlığın büyük çoğunluğunun mutluluğu, bu masumların yok olmasını seyreden acizliği veya zulmü benim gözümde mazur gösteremez.

Eğer işler böyleyse, onu iyileştirmek için elimden geleni yapacak kadar cesur olmaya çalışabilirim, benden önce bunu denemiş olanlara saygı duyabilirim , ama *ibadet* etme içgüdümü bir rüya olarak süpürüp atmam gerekir ve yine, ahlaki doğam sadece dayanıklılığa indirgenmezse iyi olur. Gelecekteki insanların benimkinden daha yüksek ve sevgiye ve saygıya daha yatkın doğalarla doğmalarını ve bunun sonucunda benim bilebileceğimden daha büyük, sonuçsuz bir acıya katlanmalarını dilemeye yüreğim elvermiyor.

Ve yine de hiçbir yaratığın, kendimde üstün unsurlar olarak görmeye zorlandığım şeylerden yoksun olmasını isteyemem.

Ölümün her şeyi sona erdireceği varsayımı beni bu durumdan kaçış yolu göremediğim bir ikilemin içine sokuyor.

Eğer bir kez sevgi ve erdemin kendi devamlılığına izin verirseniz, her şey açıklığa kavuşur; kendilerinden başka hiçbir şeyden oluşan bir ödül yoktur; daha yüksek enerjilerde dinlenme yoktur; sadece "devam etmenin ve hala var olmanın ihtişamı" vardır.

Birçok nedenden ötürü, bunun böyle olacağına inanmaya başladım. Ve eğer böyle *olacaksa* , insanların bunu sık sık düşünmeleri kesinlikle iyi olur; şan ve şöhretten bu kadar mahrum bırakılmış, en iyi ihtimalle çok zavallı ve acınası bir şey olan hayat, eğer mezarda sonlanacaksa, sık sık, mutluluğu kazandıran bir deneme olarak değil, sınırsız kaderlerin su havzası, sonsuz bir ilerlemenin ilk adımı olarak ortaya konulmalıdır; buradaki görev bizim sevincimiz haline geldiği ölçüde, sevinçlere dönüşecek daha yüksek görevlere doğru bir ilerleme.

Bu, iletmek için kendimi mecbur hissettiğim mesajdır ve bunu, her zaman çok aşağıdan bakacağım bir cesaret ve asaletten bahsettiğiniz o daha dolu tonlarla ahlaki uyum içinde olmayacak şekilde kavramayı ve sunmayı içtenlikle arzuluyorum; ancak bunlara ulaşmanın daha da mükemmel bir yolu olduğuna inanıyorum; ve eminim ki , muhteşem bir şekilde aldatılmış olarak, hiçbir gölgede değil, "görünmeyen koro"nun tam ortasında duracaksınız; her zaman minnettar bir saygıyla,

FREDERİC W. W. MYERS.

"İnsanın ihtiyacının derinliklerinden haykıran ve ona sarılan imanla hiçbir anlaşmazlığım yok.

"Eğer mümkün olsaydı, teselli edici inanç denen şeyin yokluğunda, yaşamak için bir neden arayanların ihtiyaçlarını gidermeye yardımcı olmayı isterdim.'

"Fakat ben, kendi ahlaki güçlerimde ve yaşam deneyimimde, acı çeken insan doğamız için pek çok mutluluk olasılığını benden gizleyebilecek sınırlar veya olumsuzluklar olması gerektiği kesinliğinden bir tür güç topluyorum.

"En hüzünlü düşünce şüphesiz ki, kendi kişiliğimizde manevi iyiliğin kaynaklarını ölçmüş ve tüketmiş olmamız olurdu. Fakat fakirlerin fakirlere nasıl yardım ettiğini biliyoruz.

"Mektubunuzu okuduğumdan beri sanki zihnimdeki sisli bir engel ortadan kalkmış gibi hissediyorum ve garip bir şekilde daha mutluyum, sanki yolda görmediğim biriyle el sıkışmışım gibi.—İnanın bana, her zaman, sizin En içten saygılarımla, "MG LEWES."

George Eliot'ın Pazar resepsiyonlarında artık garip bir zihin karışıklığı içinde otururdum. Hevesli konuşmaları, çok yakın zamanda kaderin insanlara tanıdığı tüm alana yayılmış gibi görünen entelektüel yeniliklerin yarışını duyuyordum. Ama şimdi neredeyse taşıyabileceğimden daha büyük bir bilgi hissediyordum; biyoloğun son deneyinin, filozofun son spekülasyonunun yanında bir çocuğun sporu kadar önemsiz görünen bir bilgi; ve yine de kimsenin benden alamayacağı bir bilgi, kimsenin dinlemek istemediği bir cevap, bilmece her şeyin merkezinde olmasına rağmen.

O zamanlar, bildiklerinden çok daha geniş bir alandan bilgi arayan veya aktaran neredeyse tek kişiler olan küçük Spiritualistler tarikatı içinde gerçek bir yoldaşlık bulamadım. Şu anda bahsedilecek birkaç istisna dışında, bunlar beni desteklemekten çok hayal kırıklığına uğrattı. Ve bana en yakın olanlar - Sidgwick, Edmund Gurney - hevesli sevincimle akıllıca ve ihtiyatlı bir sempatiyle karşılaştılar.

Ve böylece yalnız yüceltme sahnelerinin, anlatılamaz şeylere şaşırtıcı bir girişin garip bir panoramasında hareket ettim. Tek başıma, olması gereken büyük sarsıntının habercisi olan titreşimi ve uğursuz yer dalgasını hissettim. Garip bir şekilde o sahneler, sanki uyanık adamlarınkinden başka bir deneyimin parçasıymış gibi bana geri döndü. Bu, sisli Vyrniew boyunca şafak vakti bir sürüş olabilirdi; yapışan buharda yarı görünen ağaçlar, yaprak kokulu sonbahar soğuğu, hayaletsi gizemleri aşma ve bilinmeyen bir

ülkeye girme hissi. Ya da kızıl batan güneşin altında derin kelepçeli nehrin etrafında kümelenmiş Ludlow—ruhlar dünyasının bir şehri gibi, yeryüzünde ve havada parlayan ve uykulu bir şey. Ve her zaman sonunda saatin geldiği bilinci; dünya-eski sırrının ölümlü görüşe açıldığı; ilk posta güvercininin kuşatılmış adamların bu sığınağına daldığı.

Yine de o zamanlar ihtiyaçlarıma en uygun grupta bunları duymak ve konuşmak benim için bir şanstı. Bay ve Bayan Cowper-Temple (sonradan Lord Mount-Temple yapıldı) Lord Palmerston'ın mirasçıları olarak Broadlands'da, İngiliz evlerinin en görkemlilerinden birinde yaşadılar. Ruhsal ilişkinin gerçekliğine ikna olmuşlardı ve Russell Gurney'ler (Londra'nın Katibi Bay Russell Gurney, arkadaşımın amcasıydı) aracılığıyla Edmund Gurney ve beni tanıdılar ve yardım etmek istediler. Bizi Stainton Moses ile tanıştırdılar ve tüm sorularımıza gerçeği bulmak için duyarlı bir arayışla karşılık verdiler. Uzun oturma odalarında, estrade ve portikonun ötesinde, geniş çimenliklerin güneş ışığında Test'in kristal akışına doğru eğimli olduğu yerlerde ne kadar çok ruhsal beslenme yaşadım! Bu yüce ruhlar değişmez görünüyordu; ölümsüz bir varoluşun akışında yaşayarak şok olmadan veya uzaklarda görülen kutsal bir hedefe doğru dolaşmadan hareket ediyorlardı. Değişmez, uzak, kadim orman ağaçları ve koyu gölgeli çimenlik adacıklar, eğer güzel bir kız misafirin tesadüfen aralarında dolaşması durumunda, onun güzelliği ağır ağır akan görkemli günden bir nevi izin alırdı.

Et fors ovine datum traherent per talia tempus, Broad-lands'e yapacağım bir ziyarete karşı günlüğüme şunları yazdım: "Belki de kader anlarında böyle bir sohbette oyalanmış olabilirlerdi." Fakat bu dinginlik bana fırtınalı bir öğle vaktinde berrak bir akşamın parıltısı gibi geldi. Orada oyalanmak benim görevim değildi; fakat henüz tamamlanmamış emeklere ve henüz mücadele edilmemiş ayartmalara doğru ilerlemekti. Hayat, gerçekten de, kendi ruhum için hala karışık ve çalkantılı idi, fakat dünyanın daha geniş karışıklığı daha kesin bir sonuca doğru daralıyor gibi görünüyordu. Eğer gerçekten de ilerici bir ölümsüzlük varsa, o zaman Evrenin bilinen kötülüğü sonsuzluğa oranla o kadar az mıydı ki, her ruhu tatmin edecek olası bir açıklamaya güvenilebilirdi. Fakat eğer ölümden sonra hiçbir şey yoksa, o zaman hiçbir argüman ahlaki duyguyu, bu kadar çok masum yaratığın hak edilmemiş ve karşılıksız acıya doğduğu gerçeğiyle uzlaştıramazdı.

V SON İNANÇ

İç dünyamın bu kısa öyküsünü şimdilik burada sonlandırırken, bir sorgulayıcı soruyla karşı karşıya kalacağım. Benim tarihim, kendi varoluşuna dair inancına ulaşmaya çalışan, her şeyi yaşamın ve sevginin mezardan sağ çıkıp çıkmayacağı sorusuna erteleyen bir ruhun tarihidir. Bu inanç sonunda bana bahşedildi. Ne kadar ilham verici, kontrol edici bir inanç olduğunu kanıtladı? Diğer inançlarla veya inançsızlıklarla, Helenizm, Agnostisizm, Hristiyanlıkla nasıl karşılaştırıldı?

Yıllar geçtikçe, kişinin kendi ahlaki ilerlemesinin olasılıklarına olan erken güvenini kaybetmesi gerekir. En azından benim için dünyevi doğamın duvarları üzerime geliyor. Ayrıca, herhangi bir koşulda, herhangi bir teşvikle, en çok hayran olduğum ve sevdiğim kişiler gibi bir varlık olabileceğime inanamıyorum. Ancak karakterim herhangi bir dinin erdemlerini göstermeye uygun olmasa da, o dinin kusurlarını ortaya çıkarmaya uygundur. İnancımın bana mantıksal olarak var olma nedeni verdiğinden daha iyi bir insan olmam pek olası değil.

Erken yıllarımdaki Helenizm entelektüel bir uyarıcıydı, ancak hiçbir şekilde ahlaki bir kontrol değildi. Mizacıma tamamen uygundu, beni (söylediğim gibi) ileriye doğru itti entelektüel özgürlük ve duygusal canlılık, ancak gurur üzerinde hiçbir denetim uygulanmadı. Helenizm yaşama isteğinin onaylanmasıdır, ancak istenen yaşamın daha adil veya daha katı bir dünyaya yansıtılması yoktur.

Agnostisizmin üzerimdeki etkisi tamamen kötüydü. Sadece bu evrede ölümlülük ve acıdan bir şey hatırlayabiliyorum; insan hayatına karşı küçümseme, kadere karşı öfke, geçen saatin zevklerini kasıtlı olarak tercih etme.

Hristiyanlık, devam edebildiği sürece yeterliydi. Dezavantajı, giderek artan gerçek dışılık, yetersizlik duygusuydu; içsel bir hayal gücüne duyulan ihtiyaç. Hristiyan şeması kozmik değildir; ve bu kusur, evrene geniş, kişisel olmayan sorgulamalarla bakmayı, kendi kurtuluşu sorununun ötesine, Kozmos'un iyiliği veya kötülüğünün son çare olarak bağlı olması gereken kudretli yapısal yasalara bakmayı öğrendiğimiz anda hissedilir.

Yine de, mevcut inancımı Hıristiyanlıkla derin bir anlamda karşılaştıramam . Aksine, onu Mesih'in tutum ve öğretisinin bilimsel bir gelişimi olarak görüyorum.

Aşağıdaki alıntı yazarın ne demek istediğini açıklamaya yardımcı olacaktır:

soruyorsun - cevap beklenmedik şekilde basit ve özlü. Eğilim, kaçınılmaz olarak olması gereken şeydir; - tüm hayati ahlaki öğretilerin eğilimi her zaman olmuştur - Hristiyanlığın kendisinin en erken en doğru eğilimi. Bu, Mesih'in içsellik, gerçeklik konusundaki ısrarının, - mektubun öldürdüğünü ancak ruhun hayat verdiğini bildirmesinin - şimdi yeni kanıtlarla ağırlıklandırılmış bir yeniden iddiasıdır: Tanrı'ya ve insana olan saf Sevgisinde tüm doğruluğun özeti.

Çalışmam ilerledikçe, bana öyle geliyor ki bu yeni şema altında eski uyarıcıların yeniden dağıtımı var: Gerçekte daha az korku olup olmadığını bilmiyorum, ancak her halükarda neşenin güç veren umuduna çok daha güçlü bir başvuru var. Bu umut, insanların çoğunluğu için belirsiz ve zayıftı: gerçek dışı terimlerle ifade ediliyordu ve artan keyif kapasitesine dair hiçbir ipucu veya vaat yoktu.

Şimdi bir değişim doğuyor. Sadece yok oluştan veya sefaletten kurtuluşu değil, aynı zamanda sonraki hazzın çeşitli aşamalarını da kavramaya başlıyoruz. Ve her ruhsal enerjinin bizim için belirli bir neşeyle birlikte geldiğini fark edebileceğimiz zaman geldi.

Wordsworth'ün ilan ettiği gibi, gençliğin sevinci bile aslında salt organik tazelikte ve nabızda değil, doğum öncesi varlığın izleri gibi görünen o "ilk duygularda" yatıyor olabilir.

Gariptir ki, gençlik sevincine benzeyen yeni bir sevinç, bu yeni deneylerle insanlık arasında bile tanıtıldı. Hipnotik dinginlik ve yenilenme sevincini kastediyorum; sinir sistemi "küçük bir çocuk gibi tekrar geldiğinde" ve çok yıllık kaynaklardan gelen bir enerji akışı yıpranmış bedeni canlandırdığında ortaya çıkan yenileyici kendi kendine telkin.

Bütün duygular arasında aşkın tutkusu, yüce bir canlılığın en yoğun sevincini getiren duygudur ve ben bunun, Aşk'ı ruhsal dünyanın karakteristik enerjisi olarak tanımlayan basit bir metafor olmadığına inanıyorum.

O halde, sevinç, cesurca iddia edeceğim, Evrenin amacıdır ; Sevgi ve Bilgeliğin tam da çiçek açması olan o sevinç; ve insanların ruhlarının bu akıl almaz hazza uyumlanmaya ihtiyacı vardır. Bir ruhun kendisinden daha yüksek bir ruhla karşılaşmasının kaçınılmaz olarak, yeryüzünde saf bir tutkunun şoku bedenin tüm duyularını tek bir bencil olmayan ve yaygın sevgiyle ele geçirdiğinde bildiğimiz o hissi yarattığı söylenir. Garip bir şekilde buna benzer olan, ayrıca (Platon'un bildiği gibi), ruhun yeryüzünde bile içinde görkemli ve canlandırıcı bir hakikat aldığında yaşadığı şok ve tamamlanma hissidir.

Dünyevi çabaya gerçek teşvik, bu nedenle, sonunda ruhun ulaşabileceği sevinç derecelerindeki fark duygusundan oluşmalıdır. Daha da yüksek bir seviyede, yüce aşk anları ile duyusal tutku anları arasındaki uçurumun; aydınlatıcı içgörü anları ile kalabalığın arzuladığı eğlence anları arasındaki uçurumun şu anki hafızamız gibi bir kavrayışa ihtiyacımız var. Bizim için bile, daha yüksek ve daha düşük zevkler arasındaki uçurum, genellikle daha düşük zevkler ile saf iğrenme veya acı arasındaki uçurumdan daha geniş görünecektir. Ve en asil sevinçlerin genişlemesine hangi olası sınırı koyabiliriz? Bilginin coşkusu, Kozmos görüşümüze daha derin bir şekilde açıldıkça artmalıdır; ruhların birliği, bu ruhlar evliliğe daha istekli ve kirlenmemiş bir ateş getirdikçe daha da iç içe geçmelidir.

Kitabım üzerinde çalışırken, gerçek kanıt verildiğinde, ilk bakışta görevimin sona erdiğini hissediyorum. Hayır, kanıtlara herhangi bir şey eklemek, kanıtlanamayan bir geleceğin hayali tasvirlerine girişmek, yalnızca daha önce ileri sürülen şeyin gücünü zayıflatacak gibi görünüyor. Her insanın kendisi için bu tür çıkarımlar yapmasına izin verin, kanıtlanmış hayatta kalmanın sağlam gerçeğinin ona önerebileceği gibi görünmeyen dünya hakkında kendi hayallerini şekillendirin.

Herhangi bir olağan koşul altında bu argüman çürütülemez olurdu. Salt bilimsel amaçlar için salt bilimsel olguların herhangi bir araştırmasında, burada yarı bütünden daha iyi olurdu; kanıtlanabilir ve kavranabilir yarı, kanıtlanamaz ve neredeyse kavranamaz bütüne.

Fakat bu soruşturma—onu ton ve yöntem olarak ne kadar içtenlikle bilimsel tutmaya çalışırsam çalışayım—kaçınılmaz olarak—daha az değil, daha fazla bir şey olmalıdır. Tüm içsel düşünceler ve deneyler beni, insanın görünmeyene dair tüm anlayışının derinleştirilmesi ve genişletilmesi gerektiği sonucuna götürüyor;—ve böyle bir çalışmada birçok türden tepki uyandırmalıyım:—sadece bir kara tahta kanıtının aşamalarını uygun

yapışma ile takip eden değil, aynı zamanda kendimiz dışındaki bir gücün içsel tanınmasından derinden fışkıran tepki.

Görünmeyen bir geleceğin şekillendirilmesi de insanların hayal gücüne güvenle bırakılamaz. İnsan spekülasyonunun hiçbir bölümü bundan daha çorak veya daha barbar olmamıştır; geleneksel cennetin belirsiz boşluğundan, Kozmos'u bir şeytanın uydurması yapan sonsuz işkencelere kadar.

Evrenin bilinen bir yerinden bilinmeyen bir yerine geçişte başlıca rehberimiz olan süreklilik ve evrim ilkelerini ona uygulamaya kalktığımız anda, resmin bütünü ne kadar farklı bir görünüme bürünüyor!

Bu dünyada bile, hatta öbür dünyada çok daha fazlasının olacağını varsaymalıyız, tek gerçek ödül manevi ilerlemedir.

Yeryüzünde biriktirdiğimiz ve yeryüzünden öteye taşıdığımız sermaye, giderek artan sevinç verme ve alma kapasitelerinden, giderek daha asil ruhlarla giderek daha yakın arkadaşlıklardan oluşur.

Mesih'e, kesinlikle eşsiz bir ölümsüzlük Vahiycisi, görülmeyen şeylerle ilgili öğrenilecek tüm bilgeliğin eşsiz Öncüsü olarak bakıyorum. Fakat, İskandinavyalıların Amerika'yı keşfi gibi, onun eseri de giderek daha da uzaklaşıyor ve başkalarının bu efsanevi yolda takip edebileceği kesin deniz işaretleri yok. Yeni bir keşfe ihtiyaç var, tek bir Kolomb tarafından değil, insanlığın tüm topluluğu ve çizgisi tarafından; insanların çok aceleci veya çok bencil merakını ve arzusunu şaşırtan o açık sırrın şifresini çözmek için dünya çapında bir emeğin adanmışlığıyla. Ve böyle bir araştırma ilk etapta bilimsel, ancak ikinci etapta dini olmalıdır. Din, en kalıcı anlamıyla, duygularımızın Evrenin yapısına uyum sağlamasıdır; ve şimdi en çok ihtiyacımız olan şey, o kozmik yapının ne olduğunu keşfetmektir.

O halde, Bilim'in şu ana kadar ulaşamadığı bazı kozmik olgulara nüfuz etmeyi başardığına inanıyorum. Birincisi, elbette, insanın ölümden kurtulması olgusudur.

İkincisi, Evren'deki her geçmiş sahne ve düşüncenin kaydıdır. Bunun, gözlemlenen durugörü ve geçmişe dönüklük olguları tarafından gösterildiğini düşünüyorum; ve kendi başına, sınırsızca hareket ettiğinde, olduğumuzdan başka biri gibi görünmemizi imkansız kılabilecek telepatinin salt bir uzantısı olarak olasıdır. Ve bunun üzerine, benzerin benzere kuralı

takip ediyor gibi görünüyor; gerçek yakınlıklarımız, ruhsal bir dünyadaki yoldaşlıklarımızı belirlemelidir.

Ve son olarak, bildiğimiz dünyaya bugüne kadar uygulanabilen en geniş yasayı o dünyaya genişleterek, fiziksel felaketlerle artık kesilmeyen, fakat sürekli olarak sonsuz derecede uzak bir hedefe doğru ilerleyen ilerici bir ahlaki evrime inanıyorum. Bu kısa inanç, bence, mevcut kanıtların gerektirdiği her şeydir; ve hayatın ihtiyaçları için yeterlidir. Bana, en iyi şekilde yaşamanın benim çıkarıma olduğunu kanıtlıyor; harekete geçmeyi teşvik edebilecek en güçlü umutları esinliyor. Birçok insan üzerinde, eminim ki, daha çarpıcı bir etki gösterecektir. Ve bu inancın uyguladığı her türlü etkiyi, bilinen ve kalıcı gerçeğin durdurulamaz ısrarıyla, kaçınılmaz ve ısrarlı bir şekilde uygulayacağı unutulmamalıdır. Hayır, inançta bu *gerçeklik olduğu için* , inancın içsel belirsizliğinin zaferi insanların tutkularına bıraktığı en derin krizlerde en güçlü olacaktır. Böylece, inancımın etkinliğinin şiddetli ihtiyaç içinde daha az değil, daha büyük hale geldiğini kendim buldum.

Bu inançların hiçbir şüpheye yer vermediğini söylüyordum. Ve bunların gelecekteki insanların zihninde böyle bir kesinliğe ulaşacağına inanıyorum. Ancak benim kendi kariyerim, yanılsama ve sahtekarlık arasında gerçek gerçeği kavramak ve tutmak için uzun bir mücadele oldu. Birçok serapla alay konusu oldum, birçok Sargasso Denizi'ne yakalandım. Çünkü benim pozisyonumla ilgili benzersiz bir şey oldu, kendi kapasitemin kibri yüzünden değil, gerçeğe olan acı ihtiyaçtan, müttefik ve öğretmenlerin apaçık eksikliğinden, insanın hayatta kalması konusunda kendi yargımı kesinlikle oluşturmam gerektiğini hissettim; kendim tarafından bilinen gerçeklerden karar vermeliyim - başkaları tarafından pek bilinmeyen veya başkaları tarafından farklı bir şekilde yorumlanan gerçeklerden. Sidgwick'lerin ve Edmund Gurney'in görüşleri dışında hiçbir görüşe fazla önem veremedim. Başka kim neyin bilinmesi gerektiğini biliyordu - gücünde ve zayıflığında?

Bu yüzden sık sık büyük bir yalnızlık duygusuna kapılırdım ve gücümün ötesinde bir çaba sarf ederdim; Homeros'un Odysseus için söylediği ve hafızamda bir tablete kazınmasını istediğim bir dizede söylediği gibi "çabalardım"; kendi ruhumu ve yoldaşlarımın eve dönüş yolunu kurtarmaya çalışırdım."

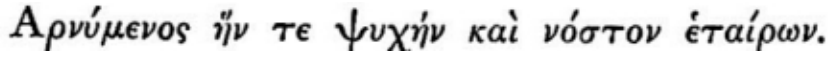

VI SONUÇ

Açık 13 Mart 1880'de, babamın eski bir dostu olan Dekan Stanley tarafından, VII. Henry Şapeli'ndeki Westminster Abbey'de, Glamorganshire, Neath, Cadoxton'dan merhum Charles Tennant'ın en küçük kızı Eveleen ve Amiral Collier'in kızı Bayan Tennant ile evlendirildim.

1881'de Cambridge'in batı ucunda benim tarafımdan inşa edilen Leckhampton House'a yerleştik ve orada üç çocuğumuz dünyaya geldi.

Annesine yazdığı iki mektup ve bir arkadaşına yazdığı mektubun bir parçası buraya eklenmiştir:

LECKHAMPTON HOUSE, CAMBRIDGE, *2 Aralık* 1886.

SEVGİLİ ANNEM , Doğum günün için sevgi dolu bir selam! Burada kalan yılların senin için sakin ve acısız olmasını dilerim. Başkalarına rahatlık ve yardımla dolu olacağından emin olabilirsin, sana da yardım ve neşe verecek güç kalır. Ve çok geçmeden, seni ne kadar yeni bir *doğum günü* bekliyor! Bu düşünce, hayatın son yıllarına ciddi bir dinginlik veriyor. Hastalıkların hızla artmadığını ve seni aramızda daha uzun süre tutabileceğimize dair iyi bir umudumuz olabileceğini düşündüğüm için minnettarım. Ve endişelenmene izin vermediğin için çok *mutluyum ! Sağlığın ve huzurun, rahatsız edici şeylerden çok daha önemli, bu yüzden seni uyanık tutmaları üzücü* . Gerçekten de benim kendi mutluluğum, bu kadar derin ve sürekli yudumlar içmenin iyi olup olmadığından şüphe edene kadar büyüdü ve derinleşti; ve bunun birinden alınmasından korkuyorum. Tek yapabileceğimiz, derin bir şükran ruhunu ve bu kadar çok nimetin insana yüklediği sorumluluk duygusunu korumaktır. — Her zaman sevgi dolu oğlun,

FWH Benim YERİM .

Aynısına

SEVGİLİ ANNEM ,—Doğum günü dileklerin için bir satır teşekkür. Kesinlikle her yıl ev bağlarını ve ev sevgisini benim için daha değerli hale getiriyor ve özellikle bir annenin sevgisinin ne kadar eşsiz ve yeri doldurulamaz bir şey olduğunu daha derinden hissettiriyor.

Aramızdaki ayrılığın ancak birkaç yıl sürebileceğine tam olarak inanmasaydım, hayat devam ederken böyle bir aşkı kaybetme olasılığına nasıl dayanabilirdim bilmiyorum; ama şu anki durumda, ölümsüzlük

olasılığının, gelecekte benim için takdir edilecek her türlü kaybı acıyla karışmamış bir üzüntüyle karşılamamı sağlayacağını hissediyorum.

Arthur'un hastalığı bu tür düşünceleri çok yakınımıza getirdi, ama umarım bu darbeden kurtulmuşuzdur. —Her zaman sevgi dolu oğlunuz, FWH M YERS .

Bir Arkadaşa

Mektubunuz için çok teşekkür ederim. Tam da bu ciddi anda ruh halimize hitap ediyor.

Hem anneme hem de kendime, biraz farklı bakış açılarından, gelecekteki yaşam o kadar kesin ve Tanrı'nın ve Evrenin iyiliği o kadar derin bir güven meselesi ki, bu dünyadan o dünyaya geçiş -bir yaşam ve çalışma kesintiye uğramadığı veya bir kurtulan terk edilmediği sürece- kendi başına bir yas nedeni gibi görünemez. Düşüncelerim onun *ölümüyle ilgili değil,* yaşamıyla ilgili; -şimdiki ve sonsuz gelecekteki yaşamıyla ilgili: -ve ayrıca geçmiş dünya yaşamında en parlak ve en bulutsuz olan her şeyle ilgili. - Sevgilerimle,

FWH Benim YERİM .

Aşağıdaki iki bölüm 1900 yılında bir arkadaşa yazılan mektuplardan alınmıştır:

gönderildim , ama şimdi neredeyse iyiyim ve yaklaşık 1200 oktav sayfalık büyük bir kitapla meşgulüm, kimsenin okumasını beklemiyorum ama kendi vicdanımı tatmin etmek için yazıyorum. Araştırmalarım *beni her halükarda* çok mutlu etti ve mümkün olduğunca çok sayıda insanın benim gibi mutluluk çizgisini takip etmesini istiyorum; ancak hepimiz *öbür* dünyada o kadar iyi bir şey için planlanmış durumdayız ki bu dünyada nasıl bir hayat yaşadığımızın pek önemi yok .

Bana gelince; —Ben esas olarak giderek derinleşen bir mutluluktan söz ediyorum. . . .

Ölümden sonra, sizin için güvenle beklediğim sonsuz ve hayal edilemez mutluluğa adım attığınızda, muhtemelen kendim için olduğundan bile daha büyük ölçüde, yanıma gelip, "İyi de, inanmaya cesaret edemediğimde bana bundan bahsettin!" deme zevkini bana vermelisiniz. Size bir veya iki kısa makale göndereceğim, bunlardan biri henüz basılmamış olan Henry Sidgwick hakkındaydı, bu söylediklerimi biraz açıklayacaktır. Her zaman, sevginizle ,

FWH Benim YERİM .

Ve şimdi dünyevi sahne, daha önce çok ciddi bir üzüntüyle yüklüyken, içerideki sahne gibi değişti.

Etrafımda uzanan her şey güzellik ve dinginlik saçıyor. Akşam güneşi bu güzel bahçeyi yaldızlıyor; çocuklar çimenlikte tavşanlar gibi oynuyorlar; penceremden çiçeklerle çevrili bir kemerin ötesinde sessiz bir tarla ve otlak görüyorum.

Mizacımın Buda'nın, Cleanthes'in, Marcus Antoninus'unkiyle uyuşmadığının gayet farkındayım. Schopenhauer'in "yaşama isteğinin tutkulu onayı" dediği, varlığımın özünü oluşturan bu şey, kişisel bir geleceğe dair tüm düşünceleri Evren'in bir bütün olarak refahına tabi kılan o yüce teslimiyetten çok uzak görünüyor .

Kişisel huyumun farklı olmasının sebebinin komik bakış açımın farklı olması olduğunu söyleyebilirim ; çünkü Evren için tek umudun, benim için tek umudu oluşturan şeyde yattığını görüyorum. Evren, bireysel kalplerin ezilmesiyle ahlaki bir zafere ulaşamaz.

Ama biliyorum ki bundan daha kişisel bir fark var; biliyorum ki benim doğam, Marcus Antoninus'un doğasının özlemediği şeyi, kişisel, sınırsız, bitmez tükenmez bir yaşam ve sevinç yolculuğunu zorunlu olarak özlemle bekliyor.

Evet, ve inanıyorum ki, tüm Stoacı ve Budist inançlara karşı, benim bu huyum, ne kadar terbiyeye ihtiyacı olursa olsun, kozmik amaca en iyi şekilde hizmet eden şey olabilir; Evrenin daha dolu ve daha yüksek bir yaşama geçişinde ve evriminde yardımcı olan şey. İhtiyacımız olan şey, köreltilmek değil, arınmak; her birimizin kendi varlığını, Tüm'ün varoluşunun bir nabzını yoğunlaştırmak.

Başka bir yerde de söylediğim gibi, "hurilerin musallat olduğu bir cennete, duygusuz tefekküre, dua ve övgünün tekdüzeliğine değil; sonsuz çabayla ve gerekirse sonsuz acıyla sonsuz ilerlemeye" bir çağrıya ihtiyacımız var. Öyleyse, bilinmeyen Kaderler arasında dalmak, cesaret etmek ve daha da cesaret etmek benim olsun!

Bu arada Eternity'nin arka planı, değişen dünyanın tüm gösterilerinde kararlı bir şekilde kendini gösterir. Bu, yalnız manzaralara ve gece kubbesine ihtişam verir; beni dışarı çıkıp yalnız olmaya; yıldız ışığında ciddi caddelerde yürümeye ve Arcturus'a oğullarıyla birlikte bakmaya teşvik eder.

BİR BAHAR SABAHI DENİZDE

Ve böyle bir manzaranın, sanırım,

Ölümünün ertesi günü seninle buluşacağım;

Ve inci safire, opal güle

Hiçbir kalbin hayal edemeyeceği o sabahta erir;

Gözlerini kapatmaya cesaret edemediğin zamanki kadar güzel

Bütün sevinç bir anda senden gitmesin,

Ve denizin sessizliği ve göğün dinginliği

Bir rüya gibi yok olur.

Evet, *orada* mücevherlerle süslü bir vizyoner bahar var

Yabancı kıyıyı ve cam gibi denizi büyüleyecek;

Ve senden bazı berrak okyanus halkaları üzerinden

Hayalet geçmişin bir gölgede kaybolup gidecek;

Ve sen Ruh'ta ol ve her şey

Sende doğacak olan Tanrı'da doğmuşsun.

Ve şimdi son sözüm, tüm hayal edilemez Davanın saygılı minnettarlığı olsun; şükranlarım kadim ve ciddi bir dille, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar anlamlı bir şekilde, tüm insan arzularının öyküsü boyunca yükseliyor: —

Ey Rab, kral senin kudretinden dolayı sevinecek; kurtarışından ötürü çok mutlu olacak.

Çünkü sen ona gönlünün arzusunu verdin, dudaklarının dileğini de ondan esirgemedin.

Senden hayat diledi, sen ona sonsuza dek uzun bir ömür bahşettin.

FWH Benim YERİM .

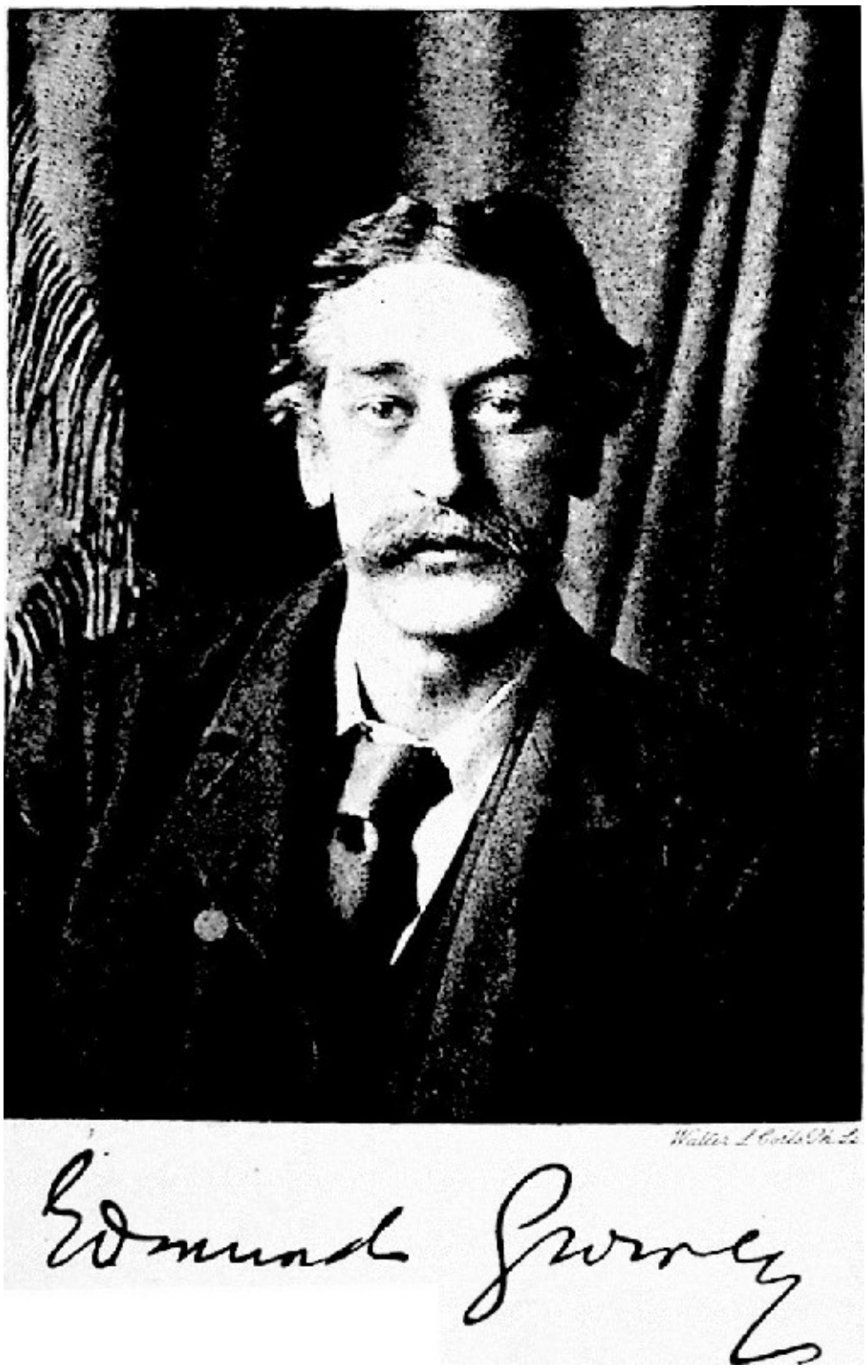

O ÖLÜM BİLDİRİMLERİ

Ben EDMUND GURNEY

1888

Derneğimizin ve dünyadaki tüm ilgili çalışmaların Edmund Gurney'in ölümüyle ne kadar büyük bir kayıp yaşadığını yeterince ifade etmek zor olurdu. Bunu en iyi şekilde, daha önce yaptıklarını gözden geçirerek anlayabiliriz; hayatının baharında olan bir adamın altı yıllık çalışması, ondan daha fazla yıl eksilmeyen enerji umut etmek için çok fazla görünmeyebilirdi. Ve bu tür kısa bir hesap, Editörü olduğu bu Tutanaklar'da açıkça denenmelidir ; EN *azından* yorulmak bilmez ana kaynağı olduğu bu Derneğin duruşması için. Ancak bu görevin kendi zorlukları vardır. Çalışmalarının çoğu hala o kadar tartışmalı bir alanda yer almaktadır ki, dünyanın nihai kararını güvenle beklerken, birçok eleştirmenin hala sadece yanlış bir çaba olarak küçümseyebileceği şeyi kesin başarı olarak iddia etmekten kaçınmalıyız. Çalışmalarının çoğu da diğer meslektaşlarıyla çok yakın bir işbirliği içinde yürütülmüştür ; kendi iddialarının ortak hakikat arayışının çıkarları için böylesine tamamen ertelenmesinin, zihninin münhasır bir hakka sahip olduğu düşünce veya keşfin kesin payını çözmenin kolay olmaması. Ancak, tartışmasız bir şekilde değerli olan, tartışmasız bir şekilde kendisine ait olan çok fazla çalışma var; çok fazla çalışma ve erken yıllarını dışarıdan bir gözlemcinin olgunluğunun başlıca görevi olarak seçmesini bekleyeceğinden oldukça farklı bir çalışma.

Burası onun karakterinin ayrıntılı bir anlatımının veya diğer alanlardaki edebi başarılarının bir incelemesinin yeri değil; ancak onun bu özel araştırma alanına nasıl girdiğini veya bunda nasıl başarılı olduğunu, 1882'de otuz beş yaşındayken girdiği bu görev için önceki yaşamının onu nasıl eğittiğini birkaç sözcükle belirtmeden açıklamak mümkün olmayacaktır.

Edmund Gurney'in entelektüel doğası, medeniyet daha karmaşık hale geldikçe daha da yaygınlaşmaya mahkûm görünen ve bireye ne pahasına olursa olsun, ilerleme, bilginin birleşmesi için daha az önemli olmayan, eğer dünyanın bir yarısının duyguları diğer yarısının bilimi olacaksa, o zaman bu çift odaklardan, yan yana duran ancak zar zor uzlaştırılan dürtülerden birini sunuyordu. Yani içgüdüleri çoğunlukla estetikken, güçleri çoğunlukla analitikti. Baskın kapasitesi entelektüel içgörü, derinlemesine eleştiri, diyalektik incelikti. Baskın tutkusu sanatsal ve özellikle de müzikal duyumdu.

Uzun bir süre, garip bir ironiyle, Doğanın ona kullanmak istemediği armağanlar yığdığı, sadece doğuştan gelen, yok edilemez arzusunu tatmin edecek olan müzikal yaratıcılık -veya hatta icra yeteneği- armağanını ona vermediği izlenimi oluştu. Tüm çocukluğu boyunca, tüm üniversite günleri boyunca, müzik onun güçlü meşguliyetiydi. Klasik ve matematik çalışmaları arasında seçim yapması istendiğinde, neredeyse riske girerek klasikleri seçti ve piyanoda pratik yaptığı aralıklarda, diyebiliriz ki, bunlar üzerinde çalıştı. Bu bölünmüş ilgiye ve geç bir başlangıç olmasına rağmen -çünkü Cambridge'e hazırlıksız gelmişti- dil analizindeki eşsiz keskinliği, hiçbir zorluğu çözülmeden bırakmama konusundaki eşsiz titizliği ona yüksek onur ve Trinity Bursu kazandırdı. Çok az insan, entelektüel yaşamlarında bu kadar basit bir bölüm oluşturan çalışmalar sayesinde bu konuma ulaşmıştır. Hızla müziğe geri döndü ve sonunda açıkça umutsuz hale gelen icra becerisi için yıllarca mücadele etti. Yine de müziğe olan bağlılığı boşa gitmedi; aksine, boşuna özlediği el becerisinden çok daha değerli, ama kendisi için daha az tatmin edici bir meyve verdi. Yurt dışında ve yurt içinde benden daha yetkin yargıçların müzik felsefesi üzerine ciddi -hatta eşsiz- bir değerde bir çalışma olarak kabul ettiği "Sesin Gücü" adlı bir inceleme yazdı. Ve müzikle ilgilenmeyen okuyucu bile kitapta yazarının karakteristik niteliklerinin birleşimini ayırt edebilir; bir yandan duygunun derinliği, gücü, inceliği; diğer yandan keskin diyalektik, tüm estetik eleştirilerin hala acı verici bir şekilde yüklendiği duygusal yanılgıların karmaşasını bölen bir kılıç gibi delen mantık.

Müzik onu yarı yolda bıraktığında bir sonraki adımını düşünmek zorundaydı. Ve burada şunu söylemek gerekir ki, bir yeteneğe sahip olmasına rağmen, zengin olmaktan uzaktı; öte yandan, fakir bir adamın zevkleri ve alışkanlıklarıyla yetiştirilmemişti. Yine, çok fazla güç ve ateş izlenimi veren baskın yapısına ve asil duruşuna rağmen, -çok fazla gerçek kas ve atletik güce rağmen- gerçekten güçlü değildi; ve bazen çok uzun boylu adamlarda olduğu gibi, çoğu zaman tüm çabayı tatsız hale getiren anayasal bir bitkinlikten muzdaripti. O zaman, ya sessiz bir amatör hayatı yaşaması ya da çok çalışırsa bunun gelirini artırma amacıyla olması beklenebilirdi. Ama aslında, bu alternatiflerden hiçbiri ona katlanılabilir gelmezdi. Çok çalışmadan yaşamaya dayanamazdı; yine de emek o kadar can sıkıcıydı ki, yalnızca kişisel bir amaç için isteyerek üstlenemezdi. O zamandan beri, sanatsal zevk onu yarı yolda bıraktığından, daha da derin, daha da güçlü bir uyarana başvurmak zorundaydı. Bu uyaranı, henüz değinmediğim ahlaki doğasından alıyordu; insan acısına duyduğu derin sempati, kendisine ait olmayan üzüntülerin hayal gücüyle kavranması, ki bu

onun ruhsal varlığının temelini ve temelini oluşturuyordu. Bu sempati gücü şimdiye kadar kendini çoğunlukla özel arkadaşlıklarda harcamıştı ve onun sevgisine, tesellilerine, şu anda üzerinde duramayacağım benzersiz bir nitelik kazandırmıştı. Ve ayrıca, amacının kendisine en iyi müziği, "en karanlık şehirlerdeki en fakir sakinleri" kendisiyle birlikte "saf sanatsal yüceltmenin daha nadir havasına" sokacak ve böylece "içsel deneyimin izolasyonunu" "insan sempatisinin canlı ilgisiyle" aşılayacak kapasite olarak tanımladığı müzikal ifade gücüne duyduğu özlemle de iç içe geçmişti. [1]

[1] "Sesin Gücü", s. 422.

Ve şimdi, sanatsal umutların yıkıntısında, bu insan sempatisi, acı çeken insanların kaderini iyileştirmeye yönelik bu derin arzu, onun baskın, neredeyse tek güdüsü haline geldi ve öyle kaldı. Ancak özgeci eylemin doğru biçimini bulmak kolay değildi. Kendini, pratik hayırseverliğin birçok biçimi için fazla şüpheci -belki de fazla titiz- hissediyordu. İnsanlığı herhangi bir salt edebi üretimle etkileme gücüne dair iyimser bir görüşe sahip değildi. Zihninin en etkili şekilde çalışabileceği alanın, bilim veya metafizikte kesin mantık, ikna edici argüman alanı olduğunu düşünüyordu. Ve tıbba, pratik başarıya ulaşma olasılığı yüksek bir uğraş olarak değil, doğru kavranırsa en azından bazı dolaylı yararlılık yolları açabilecek bir bilim dalı olarak yöneldi. Tıp derecesi için ön çalışmalarda -fizik, fizyoloji, kimya- alışılmadık bir titizlik, alışılmadık bir nüfuz gösterdi; ve ikinci MB Cantab'ı geçti. (1880) sınavında, bir hekimin eğitiminin klinik kısmının aksine bilimsel kısmını tamamladı. Ancak, beklediği gibi, klinik çalışma için özel bir yeteneği olmadığını; belki de acı çekenle daha az sempati duyan, ancak bandajları daha iyi bağlayan zavallı insanlığın gerçek fiziksel yaralarının bandajlanmasını bırakmasının iyi olacağını kısa sürede keşfetti. Bu nedenle, 1882'de hem bilime hem de insanlığa beklenmedik ve maceracı bir şekilde hizmet etme olasılığı ortaya çıktığında, kesin olarak herhangi bir mesleği benimsememişti.

Bu yeni çağrının onu nasıl etkilediğini anlamak için, bir an için insanlığın acılarına dair derin farkındalığının doğasını düşünmeliyiz. Bu sempatik acı, onu çeşitli hayırsever hareketlere katılmaya teşvik etmesine rağmen, esasen herhangi bir özel hayırseverliğin, herhangi bir toplumsal yeniden düzenlemenin yatıştırabileceği veya tatmin edebileceği türden değildi. Aksine - Marcus Aurelius'un melankolisi veya insan kaderlerinin tam çekirdeğine ilk başta giren erken Yunan felsefesinin parçaları gibi - Edmund Gurney'in komşularının acısına duyduğu şefkat, kaldırılabilir şeylere değil,

kaldırılamaz şeylere; evrimin ancak yoğunlaştırabileceği insanın arzusu ile elde ettiği şey arasındaki o sonsuz orantısızlığa; evrimin ona ancak daha da acımasız bir yara olarak hissetmeyi öğretebileceği insanın en derin duygularının aniden kopmasına; Tüm gezegenin geniş içeriği arasında tek bir umutsuz, çaresiz yaratıktan yükselse bile, bizi, tek bir duyarlı varlığın hak etmediği bir acıya doğduğu bir evrene coşkuyla, tapınarak bakmaktan alıkoyması gereken o acı dolu feryat üzerine.

[1] adlı makalesinde , belki de yazdığı tüm yazılar arasında en derinden hissedilen bölüm olan bu yazıda, bize geleceği olmayan dünyevi hayattan tatmin edici ve görkemli bir şeymiş gibi bahsedenlerin yanılgılarını bir kenara atmak için derinlemesine hayal gücünü ve yılmaz aklını kullanmıştır; bu kişiler, en bilge insanların en katı bir şekilde sessiz kaldığı veya en cesurca teslim olduğu bakış açısını coşkuyla süslemek isterler.

"Pozitivist din," diyor, "insanı kendisine açıklamaktır." Pozitivist, o halde, bir insanın, aniden beliren parıltılarla, kendisini ve hayattaki kısa tutunuşunu ve kendisi dışındaki varoluşla ilişkilerini, anlaşılmaz bir bilmece olarak asla göremeyeceği bir zamanın geleceğini; kişiliğin uçurum derinliklerinin tümüyle dolacağı; insanların, yayılan ve derinleşen sevgi ve bağlılıkların yıkıcı ve kırıcı noktaya kadar ulaştığı ironiye duyarsız olacağı; İnsanlığın, okyanusun bir kupayı taşırdığı gibi bireyi taşıracağı, kupanın bir gün ters döneceği; vicdanın, derinliği ve aciliyeti çoğu zaman içerikleriyle alay eder gibi görünen tonlarda konuştuğu; yollarında çiçeklerin güldüğü ve 'koku ayaklarının' tapanları arabalarının tekerlekleri altında ezdiği Tanrıça'nın; yaşamda sonsuz önem duygusunun, (bize söylendiğine göre) her birinin kendi hayatı gibi bodur ve sınırlı yaşamların çokluğunda bulunacağı zamanın geleceğini hayal edebilir.

[1] *Tertium Quid, Cilt I.*

Onun çıkardığı pratik ders, JS Mill'in ölümünden sonra yayımlanan ünlü makalesinde öğrettiği dersle neredeyse aynıdır; yani, insanlığın ahlaki refahı için, bildiğimiz ölümle hayatımızın gerçekten sona ermediği umuduna kapılmamız veya bu olasılık üzerinde düşünmemiz zararlı değil, faydalıdır.

"Ben sadece psikolojik bir gerçek olarak, asla çürütülemeyecek olasılıklar duygusunun, olasılıkların sayısal tahminleriyle kesinlikle alakası olmayan insan zihni üzerinde yaygın bir etki yaratma kapasitesine sahip olduğunu

belirtiyorum; ve bu makalede anlatılan şekilde baskı altına alınan insan ruhları, bu olasılıklar duygusunu hayatlarında silinmez bir gerçek olarak buluyorlar. Kağıt üzerinde, bir felsefe şemasında, büyük Belki 'İnsanlık kadar zayıf görünebilir' etkileyici görünüyor. Ancak başka bir alan daha var. Sayısız bireyin kalbinde, ilki yaygın bir etkiye dönüşürken, ikincisi yalnızca çokluğun bir ismine dönüşüyor. Onlara, 'bulutlu hipotezlerin' bilginlerin dini olduğunu ve yapacak işi olan erkek ve kadınların dini olmadığını' söylemenin, işin yapılmamış olduğu; hipotezlerin insan inancına ve kendini reddetme görevi idealine müdahale ettiği; kendi çürümelerinin tohumlarını içeren bir tür anti-sosyal eğilime sahip oldukları kanıtlanmadığı sürece hiçbir etkisi yoktur. Böyle bir kanıt sunulmamıştır. Bilimin yayılması doğrudan bir kanıt sağlamadığı gibi, toplumsal ahlakın yayılması da her ikisiyle de eşit derecede uyumlu bir zihin tutumunun muhtemel sonunu getirecek dolaylı bir kanıt sağlamaz."

Bu tür ifadeler hakkında ne söylenirse söylensin, bunların ne kendini beğenmiş bir fanatizmi ne de hevesli bir safdilliği gösterdiği pek söylenemez. Bunları alıntılamanın önemli olduğunu düşündüm, çünkü bilimsel zihinlerde, insanın ölümsüzlüğü sorunuyla dolaylı olarak bile ilgili olan herhangi bir araştırmaya karşı *ilk bakıştaki* varsayım, bu tür araştırmaların yalnızca tüm konularda kanıta olan hissi zayıf olan veya kişisel olarak gelecekteki bir yaşam özlemi, bu özel inanç için kanıtın önemsizliğini görmelerini engelleyecek kadar canlı olan kişiler tarafından üstlenildiğini varsayar. Bu kategorilerden hiçbiri Edmund Gurney'i de dahil edin. Zaten gösterildi -ve tüm yazıları bunu kanıtlıyor- onun zeka tipinin retorik, hayal gücü kuvvetli, mistik değil, şüpheci, analitik ve -onu en iyi tanımlayan eski Platoncu kelimeyi tekrar kullanmak gerekirse- *diyalektik olduğu.* Ve gelecekteki bir yaşamla ilgili kişisel meşguliyet açısından, *bir a priori* eleştirmenler ona atfedebilirdi. Benim açımdan, gerçekten de, görünmeyen dünyayla meşgul olmanın, hangi boyutta olursa olsun, - hazinemizi yukarıdaki şeylere yatırmanın, gözlerimiz hazinenin nerede yattığına ne kadar hararetle dönerse dönsün - bir adamın dünyevi enerjisini azaltması veya gerçeği bilme isteğini köreltmesi gerekmediğini kesinlikle kabul edemem - her şeyini ortaya koyduğu gerçeği. Böyle bir zihin yapısını kınayanların, insanlığın yukarı doğru çabalarından ne kadar yüksek dinin, yüksek felsefenin zararlı fazlalık olarak çıkarılması gerektiğini düşünmelerine bırakıyorum.

Fakat ben burada ideal bir karakter hayal etmiyorum, gerçek bir karakteri tasvir ediyorum; ve ben sadece Edmund Gurney'in gelecekteki bir

hayata dair güçlü bir kişisel özlem *duymadığını* , hatta İlahi Takdire veya evrime karşı böyle bir güven duymadığını bir gerçek olarak belirtiyorum; bu da çoğumuzun eğer böyle bir hayat varsa, o zaman bizim ve evren için sonunda her şeyin yoluna gireceğini varsaymamıza yol açıyor.

Bu nedenle, büyük umudun belirsiz bir şekilde asılı kaldığı o soruşturmalar sınıfına girdiğinde, bu kişisel bir çırpınışla, içsel özlemlerden veya içsel dehşetten kaynaklanan bir uyaranla değildi. Akıl onu, eğer bir gelecek yaşam varsa evrenin iyi olması gerektiğine değil *,* eğer bir gelecek yaşam varsa evrenin iyi *olabileceğine* ; ve böyle bir yaşam olmadan evrenin, insanlığın üzüntüleriyle hareket eden bir insanın bu sözcüğü kullanmaya çağrılması gereken herhangi bir anlamda iyi olamayacağına ikna etmişti *.* Ve böylece soruşturmadaki tutumu, eğer öyle diyebilirsem, iki karşıt aforizmanın derslerini uzlaştırdı: Spinoza'nın *"De nulla re minus liber homo pant de morte cogitat" sözü* ve daha eski ve daha ağır olan " *Vita philosophi commentatio mortis" sözü.* Çünkü onun ölüm ve ölümün ardından gelebilecekler üzerine meditasyonu, diyorum ki, ne isteklerden ne de korkulardan kaynaklandı; bu, insanların refah olasılıklarının derinlemesine incelenmesinin kasıtlı bir sonucuydu.

Bu tür konulardaki pratik kaygısı kademeli bir büyümeydi. Araştırmanın bir biçimiyle başladı -eğer buna araştırma denilebilirse- garip bir şekilde önceki arkadaşlıkları veya düşünce alışkanlıklarıyla çelişiyordu. 1874-78 yılları arasında (ve burada kendi adıma biraz ikna olduğumu itiraf etmeliyim) katıldı, katıldı, çok sayıda Spiritüalist *seans.* O, o mutlu inananların *senaküllerinde* , yabancı, korkutucu bir figür olarak oturuyordu, herkese karşı gerçekten nazikti, ama kimse tarafından anlaşılamaz ve anlaşılmazdı. Bu uzun çilede ne bilgi, ne görüşler edindi, bunları dünyaya hiç duyurmadı, ben de burada söylemeye çalışmayacağım. Ama sanırım bu kadarını, bu arayışı ciddi bir şekilde sürdüren hepimiz için teyit edebilirim ki, ilk etapta -çok fazla başarısızlığa rağmen- onu terk etme hakkımız olduğuna kendimizi asla ikna edemedik; ve ikinci olarak, Spiritüalizmin olağan yöntemini oluşturan ücretli medyumlarla yapılan *seansların* bizi herhangi bir sağlam sonuca götürmek için kötü hesaplandığını fark ettik; hatta, sözde Spiritüalist fenomenlerle soruşturmamıza başladığımızda, bir şekilde yanlış uçtan başlıyorduk. Burada, “Yaşayanların Hayaletleri”nin Giriş bölümünde verilen, nihayetinde 1882’de bulutların kapladığı kaleye daha az tehlikeli bir yaklaşım yolu seçmeyi öğreten el yordamları ve *tatonnementler,* hayal kırıklıkları ve başarılar hakkındaki açıklamayı tekrarlamayacağım. Psişik Araştırma

Derneği, birincil amacı olarak düşünce aktarımının kurulmasıyla kuruldu; zaten ölçülebilir bir kanıt mesafesinde yükseliyordu; ikinci çalışması hipnozdu ve daha karanlık ufkunda birçok başka sorun vardı. Burada, sonunda kesin bir macera için deniz yolu vardı; gerçekten de, başarısızlık olasılıkları genişti; tabiri caizse, tüm kıyı boyunca ağarmış gemi kazası öncüllerinin kemikleriyle; ama yine de, bizim yaşam süremiz boyunca belirsiz ve başlangıç aşamasında kalsa da, henüz gerçekleşmemiş nesillerde tahmin edilemeyen sorunlara doğru büyüyüp genişleyecek bir başarı şansı da vardı. Fakat yeni girişime *son darbeyi* vuracak birine acilen ihtiyaç vardı ; aptaldan ya da fanatikten mümkün olduğunca uzak, tüm zamanını ve enerjisini karşılıksız olarak bu işe adayacak bir Fahri Sekretere.

Önceki sayfalar, okuyucunun Edmund Gurney'in bu tür bir göreve ne kadar uygun olduğunu, yetenekleri, eğitimi, çeşitli deneyimleri ve köklü bilgi susuzluğu sayesinde yargılayabilmesini sağlayacaktır. Bunu üstlendi; ve Derneğimizin bugüne kadar başardığı tüm çalışmalarda -son değerlendirmesi ne olursa olsun- onun rolü sıkı bir şekilde iç içe geçmiştir. Bu çalışma büyük ölçüde ortak ve danışma niteliğinde olmuştur; ancak danışmada her zaman öncü bir ses olmuştur. Ve pratikte yalnızca ona ait olan çok şey de vardır. Bu tür iki noktada durabilirim; insan bilgisine yaptığı hizmetlerin, bilimin teknesini yabancı, seyahat edilmemiş bir denize fırlatmak isteyen daha ileri soruşturmaların değerine tamamen karşı görüşte olanlar tarafından bile tartışılamayacağını düşünüyorum.

Bahsettiğim iki nokta, onun psikolojik hipnoz konusundaki çalışmaları ve halüsinasyon teorisi üzerine yaptığı çalışmalardır.

Kendisinin hipnozun psikolojik tarafını yeterli bir beceriyle inceleyen ve bu konuda deneyler yapan ilk İngiliz olduğunu iddia ediyorum; tabii ki kısa kesiyorum. erken ölümüyle, ama zaten en yüksek değere sahip olan; -bazen Fransız okulunun deneyleriyle aynı zamana denk gelse de, yine de bağımsız olarak yürütülen; ve bana öyle geliyor ki, İngiltere'de hipnoz çalışmasında bir çağı işaret eden deneyler.

Edmund Gurney'den önceki üç isim, Britanya İmparatorluğu'ndaki mesmerizm veya hipnoz tarihinin üç ardışık aşamasıyla ilişkilendirilir. Birincisi, kısmen kendi nezaketsizliği ve öfkesi, ancak esas olarak tıp alanındaki çağdaşlarının katıksız cahilliği ve katıksız bağnazlığı nedeniyle, henüz hak ettiği onuru almamış olan Elliotson'dır. İngiltere'ye pratik olarak tedavi edici mesmerizmi tanıttı; çok sayıda deney yaptı ve çok sayıda fikir ortaya attı; ve deneylerinin birçoğu gevşek ve sonuçlarının birçoğu aceleci

olsa da, eğer bugün hipnotik faaliyetin büyük merkezlerine, Salpetriere ve Charité'ye, Nancy'ye, Bordeaux'ya, Toulon'a tepeden bakabilseydi, daha sonraki yaşamını göstermeye adadığı ve sadece iftiralarla, alaylarla veya sessizlikle karşılanan fenomenlerin büyük kütlesinin artık ders odalarının klişeleri ve klinik pratiğin rutini haline geldiğini haklı olarak iddia edebilirdi.

İkinci isim Esdaile'dir. Esdaile, Elliotson'ınki gibi bir ısrarcılığa sahipti, daha iyi bir inceliğe veya daha iyi bir talihe sahipti; ve Kalküta Hastanesi'nde Hindodolar üzerinde mesmerik anestezi altında gerçekleştirdiği uzun bir dizi dikkatlice not edilmiş, dikkatlice hesaplanmış operasyonlar, herhangi bir samimi araştırmacının mesmerik transın gerçek, değerli bir keşif olduğundan daha fazla şüphe etmesini imkansız hale getirdi.

Üçüncü isim, elbette, benzer bir trans veya "hipnotizma" durumunun bazen bakış veya "geçişler" olmadan, yani ikinci bir kişinin müdahalesi olmadan, sadece parlak bir nesneye içe ve yukarıya doğru şaşılıkla sabitlenerek yaratılabileceğini keşfeden Braid'indir; bu, anormal durumlar hakkındaki bilgimize çok önemli bir katkıydı. Braid'in çalışması yavaş yavaş bilinir hale geldi ve hipnotizma, mesmerizmin bulduğundan daha kolay kabul gördü. Yine de Braid'in çalışması -o zamanın animus'u böyleydi- kendi olumlu değerinden çok, kendisinden önce gelen mesmeristlere bir tür çürütme sağlaması gerektiği için karşılandı. Braid'in çalışmasının aslında önceki çalışmalarının bir *gelişimi olduğunu* , hatta bazı erken veya çok dışlayıcı teorileri geçersiz kıldığını veya değiştirdiğini söylemek gereksizdir -ya da gereksiz olmalıdır- ancak transın veya uyurgezerlik durumlarının tüm indüksiyonu sorununun, bir Puységur veya bir Petetin, bir Elliotson veya bir Esdaile'in hayal etmeye cesaret edebileceğinden daha geniş ve bilim için daha önemli olduğunu açıkça göstermektedir. Bu dar polemik ruhu, daha fazla keşfin gecikmesinde olağan cezasını buldu. Braid'in deneyleri -sadece Elliotson'ınkileri şaşırttığı için değerlendirildi- kendileri tekrarlanmadı veya takip edilmedi. İnanılmaz görünse de, (diyelim ki) 1855'ten 1883'e kadar olan tüm uzun aralıkta -Edmund Gurney'in ilk deneylerinin yayınlandığı tarih- İngiltere'de bilgimize daha fazla bir şey katan neredeyse hiç deney yapılmadı. Yaklaşık 1875'te Fransa'da hipnozun büyük bir canlanması başladı - Paris'te Charcot ve Richet ile başladı ve başka bir odak noktasından -Dr. Liebeault'un ısrarlı çalışmaları- Nancy'deki Profesörlere yayıldı. O tarihten beri Fransa'da hipnoz hakkında bütün bir literatür oluştu; deney deneyi geride bıraktı ve anılar, anıları şaşırtıcı bir hızla geride bıraktı. Fakat tüm

bu harekete İngiltere'de birkaç yıl boyunca hiçbir tepki olmadı. Hayır, böyle bir hareketin devam ettiğine dair görünürde hiçbir bilgi yoktu; ve 1883-84'te bazılarımız Fransa'da yapılanları kişisel gözlemlerinden bildirmeye ve kendi deneylerimizi ve düşüncelerimizi eklemeye başladığımızda, makalelerimiz inanmazlığa varan bir şaşkınlıkla karşılandı. Yine de, Kanal'ın bu yakasındaki *bilginler* , diğer yakadaki *bilginler* tarafından bu konuda yapılanlara garip bir şekilde kayıtsızlar ; ancak yine de son beş yılda, eski paradokslarımızın çoğunu gerçeklere dönüştürecek kadar ilerleme kaydedildi. Ancak başkalarının deneylerini anlatmak zor bir iş değil. Edmund Gurney bundan çok daha fazlasını yaptı. Hiçbir hipnozcunun gözlem veya kayıt açısından kesinlikte geçemediği karmaşık bir dizi deney tasarladı ve uyguladı (1885-88) , fizyoloji ve psikoloji arasındaki sınırda yatan ve tümevarımımız genişledikçe daha az değil daha da şaşırtıcı görünme eğiliminde olan iki büyük sorunun araştırılmasına yönelik kesin bir bakış açısıyla. İlk soru şu şekilde ifade edilebilir :

"Hipnotik durum henüz tanınmayan bir etken tarafından mı, yani operatörün özne üzerindeki belirli bir etkisi tarafından mı tetikleniyor?" Bu soruya, Edmund Gurney ve ben, keşfedebildiğim kadarıyla, birkaç yıl boyunca olumlu cevabı savunan tek yazarlar olduk. Ancak, elbette, o zamanlar tamamen gözden düşürülmüş, ancak şimdi giderek zemin kazanan bir görüşün sürdürülmesine değil, konuyu titiz bir şekilde test eden belirli deneylerin icat edilmesine ve uygulanmasına borçluyuz. O zaman iddia etmeliyim ki - hipnozdaki Fransız çalışmalarının büyük çoğunluğunda, açıkça ortaya konulmadığı takdirde, bir İngiliz çalışması gözden kaçırılabilir - Edmund Gurney'in sağlıklı uyanık bir denekteki tek parmakların anestezisi üzerine yaptığı uzun deneyler dizisi, seçilen parmağı görmeden veya hangi parmak olacağı konusunda herhangi bir öneri almadan - sadece konunun bu dalında şimdiye kadar yapılmış *en iyi deneyler değil, aynı zamanda koşulların uzun süre yeterince titiz tutulduğu ve olan bitenin kaydına kalıcı ve nesnel bir değer kazandıran tek* deneylerdir. Yani, bu deneylerin mükemmelliği (hipnozda sıklıkla olduğu gibi) yalnızca kullanılan deneklerin duyarlılığına bağlı değildi (çünkü denekler, Fransız standartlarına göre yargılandığında, dikkate değer değildi); ancak deneylerin planlandığı yaratıcılığa, yürütüldüğü ihtiyata ve operatörün sonuçlarını yorumladığı zekaya bağlıydı. Bu sonuçlar, bazı açılardan şaşırtıcı olsa da, şüphesiz çok büyük önem taşımaktadır.

Çünkü kanıtlıyorlar ki—bu protean konuda herhangi bir operatörün deneyiminin bir şeyi kanıtladığı kabul edilebildiği kadarıyla— bazen hipnotik

fenomenlerin indüksiyonunda ne sıradan sinir uyarımı (monoton veya ani) ne de sıradan bir kanaldan öznenin zihnine iletilen telkin olmayan bir etkenin iş başında *olduğunu* kanıtlıyorlar. Bu deneylerin veya herhangi bir kişinin bu kadar hassas koşullar altında canlı organizmalarla yaptığı deneylerin kendi başlarına kesin olarak adlandırılabileceğini söylemiyorum. Tekrarlanmazsa, yere düşmeleri gerekir. Ancak, bir yandan, bunları tekrarlamayı ve bunları, tamamen sağlıklı ve normal bir adamın kişiliğinde, herhangi bir tıbbi veya başka türlü iyi nitelikli gözlemciye sergilemeyi teklif ediyoruz. Ve ikinci olarak, birkaç yıl önce kesinlikle sapkın olan bu sonuç, şimdi çok farklı yerlerden destek alıyor. Bu sonuç, Gibert, Janet, Richet, Héricourt, &c.'nin *biraz uzaktaki deneylerinde yer alıyor.* Babinski'nin kefil olduğu histerik semptomların aktarımında yer alır. Bu , karakteristik açık fikirliliğiyle deneyimli Liébeault'un yirmi yıl boyunca mücadele ettikten sonra, daha önce yalnızca telkin yoluyla etkili olduğunu varsaydığı belirli hipnotik yöntemlerin *uyuyan bebeklerin tedavisindeki etkinliğine ilişkin inancında yer alır. Bu etkinin veya bu etkilerin kesin doğasının ne olduğu başka bir sorudur. Edmund Gurney , Proceedings,* Cilt I'de yayınlanan son makalesinde bu noktayı tartışmıştır , ancak son sözün veya kendi son sözünün henüz bu konu hakkında söylenmediğini varsaymıştır .

Üzerinde belirgin bir başarıyla çalıştığı ikinci hipnotik problem, hipnotik hafızanın son derece önemli olan problemiydi: "Bir hipnotik durumdaki hafızanın, başka bir hipnotik durumdaki hafızayla ve her ikisinin de normal veya uyanık hafızayla ilişkisi nedir?" Bu, hipnoz psikolojisinin tam kökündedir; ve yine de, keşfedebildiğim kadarıyla, Edmund Gurney'in zamanından önce İngiltere'de bu temel soruya ışık tutan hiçbir deney yapılmamıştı (Elliotson'ın bazı dağınık gözlemleri sayılmazsa). Şimdi bile, İngiltere'de deneysel psikolojinin bütün bir bölümünü fiilen açan "Hipnotik Hafızanın Aşamaları", "Hipnotizmanın Aşamaları" vb. makalelerinin tam değerini kavrayabilecek çok sayıda İngiliz okuyucu olup olmadığı şüpheli olabilir. Belki de bir sonraki açıklamam için hazır olacak olanlar daha da azdır: Edmund Gurney'in bir *dâhi olarak iddialarının teknik bir değerlendirmesi açısından,* soru bu makalelerin değeri değil, önceliğidir . Bu alanda önemli olan ilk makalesinin yayınlanmasından birkaç ay önce, Profesör Pierre Janet'in çağdaş psikolojide kendisine çok hızlı bir şekilde ayrıcalıklı bir yer edinmesini sağlayan, aynı türden dikkate değer makalelerin ilkinin yayınlanması gerçekleşti. Ancak kesin olarak biliyorum ki - Havre'daki nazik dostumuz da bunu sorgulamaya meyilli olmayacaktır - Edmund Gurney'in deneyleri, kendisi (kendisi de muhbiriydim) parlak sonuçları duymadan önce düşünülmüş ve büyük ölçüde gerçekleştirilmiştir.

Fransız Profesör tarafından elde edilen. Elbette o, bu sonuçların değerini anında fark etti; ancak, iki deney serisini karşılaştırarak görüleceği gibi, sonuna kadar kendi orijinal çizgileri üzerinde çalışmaya devam etti.

performanslarını abartmak veya yabancı bilginlerin başarılarını takdir etmede herhangi bir dar görüşlü eksikliği göstermek istemiyorum . *Ancak İngiltere'deki* hipnoz tarihini , yani psikologlarıyla uzun zamandır övünen bir ülkede deneysel psikolojinin ana dallarından birinin tarihini ele aldığımızda, bana öyle geliyor ki, Elliotson, Esdaile ve Braid gibi çığır açan isimlerin yanına eleştirel tarihçi Edmund Gurney'in adını da koymalıdır.

Şimdi hipnoz konusunu bırakalım, arkadaşım için iddia ettiğim bir sonraki önemli çalışma, *halüsinasyonlar hakkındaki önceki bilgilerimizin gözden geçirilmesi ve büyük ölçüde genişletilmesidir.* Bu önemli, ancak az araştırılmış konuya, biraz beklenmedik bir yoldan yönlendirildi.

Düşünce aktarımının veya telepatinin keşfinden (benim bakış açıma göre) Edmund Gurney'in kendisini daha belirgin bir isim olmadığı için Psişik Araştırma adını verdiğimiz şeye adamaya iten belirleyici olay olarak bahsettim. Bu keşfin yavaş deneysel kuruluşunda öncü bir pay aldı. Ve aynı zamanda bu ilkenin, bir kez kabul edildiğinde, salt deneysel kapsamından daha geniş olması gerektiğini gördü - her zaman gevşekçe gerçekleştiği iddia edilen ve şimdi bize bu türden herhangi bir önceki hasadı çok aşan bir miktarda akan birinci elden tanıklık tarafından doğrulanan belirli kendiliğinden fenomenlerin açıklamasına en yakın yaklaşım olarak başvurmak zorundaydı. Eğer varsa (ve kısa sürede gerçekten olduğuna ikna *olduk*) vakalar, şans eseri açıklanamayacak kadar çok sayıda, bir hayalet veya başka bir halüsinasyon gerçeği söylüyorsa veya *doğruysa,* —yani, görünüşü veya sesi (duyuların olağan işleyişini aşan bir mesafede) hayaletimsi bir şekilde ayırt edilen kişinin ölüm veya kriz anına denk geldiyse—o zaman burada kesinlikle—başka ne varsa—her ne olursa olsun, zihin ve zihin arasında, sıradan olmayan, bilinen hiçbir kanaldan yapılmayan bir iletişim var. Bu türden elde edilebilir tüm anlatılarla ilgilenmek,—bu hayaletlerin telepati tarafında tanık olarak mahkemeye ne kadar çağrılabileceğini göstermek açıkça bizim işimizdi.

Ancak yine de herhangi bir tür halüsinasyonu güvenilir bilgi kaynakları olarak tanıtmaya çalışmak - hatta en yüksek anın çıkarımlarının temeli ve başlangıç noktası olarak - bu maceracı, zor bir meseleydi. Açıkça vazgeçilmez bir ön koşul vardı - en azından halüsinasyonları bu kadar yeni bir açıdan ele almaya girişenlerden birinin, eski, sıradan bakış açısından

onlar hakkında bilinebilecek her şeye hakim olduğunu göstermesi gerekiyordu. Bu görevi Edmund Gurney üstlendi.

Halüsinasyonlar üzerine yaptığı incelemenin -çünkü bu gerçekten bir incelemedir, her ne kadar neredeyse berraklığın sınırlarının ötesinde sıkıştırılmış ve paketlenmiş olsa da- "Yaşayanların Hayaletleri"nde yer alan halüsinasyonlar üzerine yaptığı incelemenin yanı sıra, hipnozun psikolojik tarafı üzerine yazdığı denemeler hakkında da şunu söylemek gerekir ki, bu sadece dilimizde yazılmış *en iyi tartışma değil, aynı zamanda dilimizde yazılmış tek* incelemedir; konu üzerine yazılmış yabancı çalışmaların tek bağlantılı incelemesi, halüsinasyonların oluşumunun, eşlik eden fenomenlerinin, göreceli sıklıklarının bilimsel olarak belirlenmesine yönelik tek ciddi girişimdir. Benzer başlıklı önceki İngilizce denemeler, yalnızca anekdot gruplarından ibaretti; hala bilim öncesi döneme aittiler. Hayır, Edmund Gurney 5000'den fazla kişinin nüfus sayımlarını rastgele doldurtmak zahmetine -sıkıcı zahmete- girene ve böylece, istenen tüm bilgileri olmasa da, en azından kendisinden önce kimsenin sahip olmadığı kadar çok bilgi elde edene kadar bu konuda herhangi bir istatistik bile mevcut değildi; bu nedenle onun sonuçları, insan zihninin mekanizmasına ilişkin bu kanaldan yapılacak herhangi bir ileri soruşturmanın başlangıç noktası olarak hizmet etmeliydi.

Şimdiye kadar, Edmund Gurney için sıradan bir türde belirli psikolojik başarılar iddia ettim - telepatik deneylerden ciddi bir kopuş olmadan yaşayanların ve ölülerin hayaletlerinin değerlendirilmesine giden daha gelişmiş, daha tehlikeli soruşturma hattından bağımsız çalışmalar. Ancak kendi adıma (söylememe bile gerek yok), bu yöndeki çalışmalarını kısa kariyerinin en büyük başarısı olarak görüyorum. Ancak bu çalışma biraz sıra dışı koşullar altında yapıldığından - kendisinin de derin bir haz aldığı koşullar - hem kişisel dostluk hem de entelektüel ilgi alanlarında birleşmiş küçük bir grupla istişare edilerek yapıldığından - bu grubun herhangi bir üyesinin ne kadar aktif ve vazgeçilmez olursa olsun aldığı rolü kesin bir şekilde belirtmek imkansızdır. Edmund Gurney'in bu zor göreve getirdiği zihin mizacını tanımlamaya çalışmak daha uygun olacaktır - bu mizacın üç temel notası tarafsızlık, kesinlik ve sempatiydi.

Tarafsızlıktan kastettiğim , kişisel şöhret veya servet şanslarına karşı duyduğu kayıtsızlıktan daha fazlasıydı; bu, kendisini bu popüler olmayan, neredeyse alay konusu olan arayışa kayıtsız şartsız adamasıyla ima edilen şeydi. Kendi tarafında önyargıdan entelektüel bir kopuştan bahsediyorum;

Platon'un sözleriyle, "argümanı nereye götürürse götürsün takip etmeye hazır olmak"; gerçeği elde etme sürecinden, bu gerçeğin kendi argümanını nasıl etkileyebileceğiyle ilgili herhangi bir düşünceden bağımsız olarak, gerçek, içgüdüsel bir zevk almak. Tartışmada, eğer moda olan kalıtım doktrinlerine belki de hayal ürünü bir göndermede bulunabilirsem, merhum Baron Gurney'in soyundan gelen birinin zekâsıyla, anne tarafından geldiği Grey'lerin şövalye ruhlu, savaşçı niteliğinin bir kombinasyonunu gösterdi.

Kavgadan zevk alıyordu ; adil bir darbeyi kabul etmekten ya da kötü bir darbeyi çürütmekten zevk alıyordu; bazı filozofların bir hayalet ya da insan ruhuna yaptığı imanın bile ilham ettiği o *nefret artı theologicum ile zehirlenmiş saldırılara rahat bir nezaketle karşılık vermekten zevk alıyordu.*

Düşüncelerindeki kesinlik, elbette, bilimsel ruhu, şimdiye kadar gevşek raporlara ve hayali fantezilere terk edilmiş bir bölgeye mümkün olduğunca ithal etmek olan bir girişimde olmazsa olmazdı. Ancak onun zihninde kesinlik, titizlik, ayrıntılı dikkat, görevden çok zorunluluktu. Aslında, bu niteliklerden, günlük yaşamda tam bir etkinlik için fazlasıyla fazlasına sahipti. Titiz kesinliği, güçlü bir popüler izlenim yaratan o "stil genişliği" ile bağdaşmıyordu. Tartışmasız bir çözüme ulaşmış havası yaratmak için çok fazla zorluğa işaret etti. Yine de kendisinden istenen belirli iş için bu nitelikler her şeyden önce gerekliydi. Ancak onlar için, şekillendirici elinin altında, "Yaşayanların Hayaletleri" olarak kurumsal bir varlık kazanan, geniş çapta toplanmış kanıt yığınları, çok haklı olarak tabi tutulduğu araştırıcı eleştiriye kesinlikle çok daha savunmasız noktalar sunacaktı.

Ortak çalışmanın aslan payını üstlenen Edmund Gurney'in giderek artan bir titizlikle üzerinde durduğu yazılı ve sözlü araştırmanın katı kuralları, elbette ki, zorlu ve giderek artan bir çalışmayı gerektiriyordu.

Yaklaşık üç yıl boyunca (1883-85), hayatı büyük ölçüde mektup yazmakla ve kitapta alıntılanacak davalarla ilgili röportajlarla geçti. Bu mektupların çoğu dikkatli bir şekilde ele alınması gereken konularla ilgiliydi; çoğunun el yazısıyla yazılması gerekiyordu; ancak, iş devam ederken, Bay GA Smith'in sekreter olarak yetenekli yardımı temel bir hizmetti. Ancak, genellikle günde elli, bazen altmışa kadar el yazısı mektup yazıyordu; bu da yaklaşık sekiz veya dokuz saatlik yakın bir çalışma gerektiriyordu. Bu mektupların, yine, daha da önemli olan kişisel röportaj çalışmasıyla desteklenmesi gerekiyordu. "Yaşayanların Hayaletleri"ndeki önemli hemen hemen her yaşayan tanık (ve o kitapta isimleri görünmeyen birçok kişi) kitap yayınlanmadan önce bizzat kendimizden biri tarafından ziyaret edilmişti; ve bu hassas çalışmanın en başarılı kısmı Edmund Gurney tarafından gerçekleştirildi. *Sempati gücünün* kendisini bu kadar nadir, bu kadar vazgeçilmez gösterdiği yer burasıydı. "Yaşayanların Hayaletleri"nin büyük

kısmını oluşturan samimi anlatılar (bazen eleştirmenlerin varsaydığı gibi) boş veya hayal gücü kuvvetli muhbirler tarafından bize hevesle dayatılmamıştır. Aksine, çoğunlukla karşıt çekingenlikten zorlukla kazanılmışlardır; nadiren tek bir tanığa bağlıdırlar; ve hatta baş tanık soruşturmanın önemini anladığında ve bize yardım etmeye istekli olduğunda bile, genellikle tanıklıklarına ulaşılması zor olan yardımcı tanıklar vardı. Ve iki sınıfın -mistikler (veya sözde mistikler) ve *bilginler* (veya sözde *bilginler*)- çatışan önyargıları arasında sürekli bir yönlendirme ihtiyacı vardı. her iki taraftan da sorgulayanı, şimdiye kadar hiçbir anlatıcının ciddi bir şekilde geçersiz kılmaya veya doğrulamaya çalışmadığı anlatımları kabul ederken zayıf bir şekilde saf ya da reddederken kaba bir şekilde şüpheci olarak suçlamaya hazırdılar. Yarı sosyal, yarı bilimsel olan bu sorunlara Edmund Gurney, nezaket içgüdüsünden, avukat benzeri bir zekâdan daha fazlasını getirdi. İnsan kaderlerinin duygusuyla dokunmuş bir kalp getirdi - daha derin öneme sahip konulara baktıkça daha da sabitleşen bir göz; varlığı yumuşak bir salınımla devam etti; ve inanıyorum ki yüzlerce görüşmesinden sonra hiçbir zaman gerçek bir mistiği sertliğinden tiksinmiş veya gerçek bir *bilgini* saflığından dolayı terk etmedi.

Bu sempati gücünün yakın arkadaşları için ne olduğunu okuyucularımın hayal etmesine bırakmalıyım. Yine de Edmund Gurney'in meslektaş veya ortak olarak hiçbir taslağı, yayınlanmış eserlerinde nadiren görünse de arkadaşları için sürekli, karakteristik bir çekicilik olan bir yetenekten bahsetmeden tamamlanamaz. Mizahından bahsediyorum , —bir bahar, hayatın uyumsuzluklarının en derin duygusundan beslendi - şefkatle kanatlı ok gibi bir hiciv - gözyaşlarına yakın bir kahkaha. Tüm çelişkili armağanları ve dürtüleriyle karmaşık doğası, bu yakın, bu kaçak çiçekte en özgür haliyle çiçek açtı. Tüm bunlar yok oldu; hiçbir iz kalmadı, hayatın en nadir lezzetini kaybettiği kişilerin anıları dışında.

Ağır kalplerle, giderek zorlaşan bir görev üzerinde çalışıyoruz . Yine de, onu ne kadar güçlü olursak olalım takip etmek için taze, güçlü bir motivasyonumuz var. Arkadaşımızın nihai şöhreti, henüz kararlaştırılmamış bir maceranın talihini takip etmelidir. Onun için, onun için çalıştığı ama yine de ona hak ettiği onuru kazanabileceğimiz tek şey, onun çok cesur bir öncüsü olduğu o girişimin giderek daha büyük meselelerine baskı yapmaktır.

Ve bu arada en azından bir veya iki kişi için, hiçbir yaşayan adam Edmund Gurney'den daha değerli olmadığı gibi, çok az insan, ölü veya diri, ondan

daha hayati bir iş yapmıştır. Duyguyla değil, kanıtlarla, gerçeklerle ve retorikle değil, kendisi de pek fazla umut beslemese de, bize sonsuz umuda doğru yardım etti. O gitti; ama bizi teselli etmek için elinden geleni yaptı bile. Kalbinin insan acısı için üzülmesi boşuna değildi. Dünyevi hapishanemizin parmaklıklarına vurdu ve içinden ölümsüz havayı soluduğumuz dar bir açıklık zorladı.

II. PROFESÖR ADAMS

1892

OLAN JOHN COUCH ADAMS'IN ölümüyle , Cemiyetimiz, parti ve önyargılardan uzak, bireysel yargısı, yayınlanmış bir argüman olmadan bile, kendi başına ciddi bir ağırlık taşıyabilen nadir insanlardan birini kaybetti. Dikkatli, mütevazı ve hatta bir kusura kadar çekingen olan Profesör Adams, söz veya beyanat konusunda savurgan değildi. Zihni bir bilgelik kuyusuydu; ancak herhangi bir önemsiz veya parti amacı için oradan çekecek olanlar, çekecek hiçbir şeyleri olmadığını ve kuyunun derin olduğunu görmeye eğilimliydi. Yine de, tartışmalı bir görüşün sağlam, zor bir yolun doğru olduğuna güçlü bir şekilde ikna olduğu nadir durumlarda, onun iyi huylu, ölçülü konuşması, bilge bir adamın bilge insanlara hitap ederken en çok sahip olmak isteyeceği silah haline geldi. Çok az seçkin adam herhangi bir tartışmaya bu kadar nadiren müdahale etti; müdahale ettiğinde, hiçbir adam, ihtiyatlı tartışmacılarda ayağa kalkıp ona cevap verme isteğini bu kadar az bırakmadı.

sahip bir *bilginin bizimki gibi bir araştırma çizgisinden tamamen uzak kalması* bizi şaşırtmazdı ; Bacon'ın uzun zaman önce "çeşitli bir şekilde bildirilenden daha fazla zahmetle soruşturulmamış; bu nedenle bu konuda alınan emek bir yoldan ziyade bir labirentteymiş gibi görünüyor" dediği sorularla ilgilendiği için. Gezegenler, ay, meteor akımları hakkındaki düşünceli bakış açısıyla gerçekten ve tek başına bir kez değil, bir labirenti bir yola dönüştüren adamın, aynı istikrarlı emek ve tarafsız ilgi süreciyle aynı değişimin bizim konumuzda da gerçekleştirilebileceğinden derinden emin olması daha da cesaret vericiydi. Geçtiğimiz on yıl boyunca çalışmamız boyunca sempatisi bizi hiç yarı yolda bırakmadı; - elbette ilerleyen kolumuzun gücü veya hedefimize yakınlığı konusunda hiçbir yanılsaması olmadığı için daha da değerli bir sempati. Ama yaptığımız şeyin doğru olduğundan emindi; Bu galeriler aracılığıyla, görünmeyen şeylerin bilgisine doğru yavaş da olsa, saldırılamaz bir ilerleme sağlanacağına sarsılmaz bir şekilde inanıyordu.

Kaderi onu, kendisine çok önemli görünen, ancak çoğu insanın araştırmak veya saldırmak için yeterince önemsemediği kavramlar arasında el yordamıyla hareket etmeye çağıran bir adama, Profesör Adams'ınki gibi bir onay, arkalarında büyük gruplarla savaşanların nadiren hissedebileceği veya ihtiyaç duyabileceği bir güven gücüyle gelir. Bu tek adamın birkaç ciddi sözcüğü, göreve düşmanca tüm aceleci, anlık ifadelerden ne kadar da ağır bastı! - gökyüzünde izlediği parıldayan Leonidler, kendi sessiz gezegeni tarafından ağır bastığı gibi - uzayın derinliklerinde gizlice hareket eden, ancak uzaktan Güneş'in dolaşan ailesinin seküler sapmaları üzerinde sarsılmaz hak ettiği kontrolü koyan teleskopik bir nesne.

Å ǐ ò ɛ́ ìï ì ì ύ ñéïé , dedi Herakleitos, *ɛ́à í ἄ ñéóô* o ò *ῆ̃* . Bir adam benim için on bin demektir, eğer o adam en iyisiyse.

III ROBERT LOUIS STEVENSON

1894

ANİ ölümü , toplumumuzun yoklama listesini, tıpkı medeni dünyanın kendisini olduğu gibi, en parlak isimlerinden birinden mahrum bıraktı. Burada Bay Stevenson'ın başarılarının tüm alanını inceleyemeyiz. Sadece onu çalışmalarımızla ilgilendiren ve kendi edebi tarihini psikolog için özel bir değere sahip kılan gerçek bağlantıdan bahsetmeliyiz. O, bilinçaltı bir bölgede çaba, seçim veya irade duygusu olmadan tasarlanan ve olgunlaştırılan fikirlerin veya resimlerin sıradan bilince alışılmış bir şekilde hücumu ve istilasının kayıtlardaki en çarpıcı örneklerinden birini sundu. "Düşler" üzerine yazdığı deneme (Across the Plains adlı ciltte), hikaye anlatma yaratıcılığı onu ihtiyaç duyduğunda asla yarı yolda bırakmayan yeraltı işçilerinin kendisine sağladığı yardımı anlatır ve şüphesiz Coleridge'in "Kubla Han"ın rüya kökenine ilişkin açıklamasının yanına konulmaya değer psikolojik bir belgedir. "Jekyll ve Hyde" kendi başına bir rüya ilhamıydı; ancak burada, her zaman olduğu gibi, eşiğin üzerindeki benlik, aşağıdaki benlikle ustaca ve bilinçli bir şekilde işbirliği yapıyordu; ve eğer boş zaman varsa, o korkunç romandaki bazı noktaları gözlemlenen psikolojik gerçekle daha yakın bir uyum içinde yeniden şekillendirmeyi kendi kendine önermişti.

Bilinçaltı yükselişin "dehanın" özü olduğuna ve insanın daha fazla evriminin büyük ölçüde doğuştan gelen ama gizli yetenek üzerinde daha eksiksiz bir kontrol kazanmasından oluşması gerektiğine inananlar için, Bay Stevenson'ın kolayca çağrıştırılabilen ve her zaman yardımcı olan rüyalarının anlatımı, hem bilimsel bir doğrulama hem de uyarıcı bir umut olarak karşımıza çıkıyor. Burada bir kez daha bilinç yelpazesi genişledi, kişilik evreleri arasındaki bariyer aşıldı; ve bu yeni ilham biçimi Bilinçaltı Benliğin günümüzün en büyük hikaye anlatıcısına, diğer günlerde en büyük matematikçilere, şairlere veya azizlere yardım ettiği itaatle yardım etmeye istekli olduğunu ortaya koyuyor.

Homo est; insani hiçbir şey yabancılaşmadı.

Sanki ayaklarımızın altındaki yıldızlardan ve bilgimizin ötesindeki ruhtan, sürgünden, eşsiz ses geldi. O basit insanların, seyahat edilmemiş ormanda bir yol açması ve bedenini Pala'nın tacındaki "şimşeklerin serbest bırakıldığı" yere kadar yukarı taşıması iyi bir şeydi. Onu oradan Güney Yarımküre'nin Dehası olarak düşünebiliriz; ada yıldızlı derinliğinin tüm enginliğinde, kendi ruhu gibi hiçbir ruhun hareketli varlığını hissetmemiştir.

IV. LORD LEIGHTON

1896

ÇOK SİR FREDERİCK LEİGHTON OLARAK BİLİNEN, ölümüyle , Ruhsal Araştırma Derneği, genel amaçlarımıza ve yöntemlerimize karşı içten sempatisi geniş bir yelpazeye ve korkusuz bir düşünce bağımsızlığına dayanan yüksek ayrıcalıklı bir Fahri Üyeyi kaybetti. Çalışmamızın yalnızca bilim insanlarına değil, aynı zamanda ruhsal şeyleri gerçekten temsil eden tüm insanlara hitap etmesini istiyoruz; ve Kraliyet Akademisi'nin merhum Başkanı, isminin Fahri Üyeler listemize eklenmesine izin verdiğinde, ki bu liste zaten Bay Watts'ın ismini içeriyordu, kesinlikle katılımı daha hoş karşılanabilecek veya daha önemli olabilecek başka bir sanatçı yoktu.

Burası ne eleştiri ne de övgü için uygun bir yer. Fakat eğer Evren gerçekten de Güzellik için yaratılmışsa, o berrak ruh orada evde olmalı;—birçok güzel ve asil resmin çizeri;—

ἐξ αὑτοῦ παράγων ἀρχέτυπον κραδίης.

V SAĞ SAYIN BİZ GLADSTONE

1898

M R . G LADSTONE'UN Psişik Araştırma ile ilişkisi, entelektüel sempatisinin genişliği ve gücüne dair bir örnek daha sunar. Birçok insan, hatta yüksek yetenekli olanlar bile, Bay Gladstone'un Hristiyan vahiylerinin doğruluğuna ve yeterliliğine ikna olmuş olsalar bile, en iyi ihtimalle gereksiz olarak, ruhsal bilgiye yönelik bu deneysel yaklaşımları görmezden gelmeye izin verirler. Aradığımız ve bir ölçüde bulduğumuz kanıtın, bilginin, insanların hem güvenilirliği hem de her türlü inancın yeterliliği hakkındaki görüşlerini ne kadar derinden etkilemesi gerektiğini fark etmezler. Bay Gladstone'un geniş entelektüel kapsamı, belki de bu durumda bir devlet adamının pratik öngörüsünden bir şeyler tarafından desteklenerek, onu arayışımıza karşı oldukça farklı bir tutuma soktu. 1885'teki bir sohbette, "Dünyada yapılan en önemli çalışma bu," dedi. " Kesinlikle en önemlisi," diye tekrarladı, ifade etmek istemediği önceki düşünce dizilerini ima eden ciddi bir vurguyla. Nazik bir şekilde, aktif yardımda bulunamadığı için özür dilemeye devam etti; ve "Eğer hizmet etmeden sempati kabul ederseniz, saflarınıza katılmaktan mutluluk duyarım." diyerek bitirdi. Fahri Üye oldu ve Tutanaklarımızın ardışık sayılarını dikkatle takip etti - ne kadar çalıştığını bilmiyorum . Hayatının sonuna doğru Tutanakların *Hawarden'da* kurduğu St. Deiniol Kütüphanesi'ne gönderilmesini istedi; böylece çalışmamızın yararlı doğasına dair hissine son tanıklık etti. Başka düşüncelere ve emeğe o kadar dalmış bir adamdan ki çalışma kesinlikle daha fazlasını talep edemezdi; bence manevi dünyayla derinden ve öncelikli olarak ilgilenen adamlardan daha azını talep etmemelidir.

VI. JOHN RUSKIN

1900

Ὦ οὗτος, οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται.

R USKİN , o zaman, dinlenmeye çekilmiştir. Çok sevdiği Göller Ülkesi'nin eğrelti otları ve yaban mersinleri, en büyük edebiyatçının ölümlü bedenini, dünyanın hâlâ koruduğu en yüce etkiyi gizlemiştir; "Müzler için değerli ve Periler tarafından sevilmeyen adamı" sarmıştır .

τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Uzun bekleyişin sona ermesine sevinebiliriz; ancak hafıza, onun gücü ve ateşiyle bizimle olduğu o keyifli zamana daha da fazla "geri kayıyor"; sözlerini dinlemeye hâlâ izin verildiğinde; onun iyi huylu ruhuyla canlandırılan erdem tohumunu hissettiğimizde. Ruskin'i tanıma ayrıcalığına sahip olanlar için, yazar adamdan sonra gelirdi; ve Derneğimizin Fahri Üyeliği'nin bu kısa bildiriminde, resmi bir inceleme yapmaya çalışmadan anılarda kalırsam belki de affedilebilirim.

Onunla ilk olarak kendi en eski evimde, Skiddaw'ın mahmuzlarının altında karşılaştım; uzun yamaçları, çocuk Wordsworth'ün uzun zaman önce böyle bir akşamın parıltısında gördüğü gibi, "en derin ışıltıyla bronzlaşmıştı". Sabahın erken saatlerinden beri Ruskin, tepenin kıvrımlarında ve oyuklarında yatmış ve dolaşmıştı; ve sanki gün boyu funda ve maviye bakmaktan ciddi bir hizmetten çıkmış gibi ciddi bir şekilde geri döndü. Daha sonra birçok başka sahne geldi; - Edmund Gurney ile Trinity'nin Eski Sarayı'nda, o cömert paradoksları mizahi bir oyunla karşılayan; Oxford'da, tehlikeli bir hastalıktan yeryüzüne geri dönen ve hevesli ve asil gençlik için Ruskin'den daha uygun bir rehberlik bulamayan Albany Dükü'nün hasta odasında daha ciddi saatler.

Ama onu en çok, bizim soruşturmamıza olan ilgisinin ilk olarak büyüdüğü o yüce düşünceler evinde düşünüyorum. Çünkü yeni umuda giriş, Edmund

Gurney'e ve bana olduğu gibi, her birimizin eşit derecede onur duyduğu bir hanım aracılığıyla geldi; ve Broadlands'ın görkemli çimenlerinde ve o Sabbatical dinlenme havasında, Ruskin, gençliğindeki Hıristiyan güveninin başarısızlığından bu yana, Görünmeyen'e olan mutlu güveninin tek kısa mevsimini yaşadı. O topluluktan birine, cennette sevilen ruhların özlemle beklediği bir buluşma gibi bir vizyon geldi; ayrıntıları ve sembolizmi Ruskin'in kalbine inanç taşıyan bir vizyon. Bu inanç onunla birlikteyken bir çocuk kadar mutluydu; ama kısa süre sonra, sürekli çalışmayla zihinlerini gerçek kanıtlara yakın tutmayan herkesin çektiği acıyı çekti. O izlenim soldu; ve görünmeyen dünyayı eski hüzünlü belirsizliği içinde bırakarak, kendisine yüklenen misyona geri döndü; bu dünyayı insanlaştırma ve bu sayede insanlaşma misyonu, ki ırkımızın başarması gereken bir misyondur, insanın son kıyameti ne olursa olsun.

Dünya onun kucağını kendi zevkleriyle doldurur; Özlemleri kendi doğal türündedir;

Ve hatta bir annenin zihnine sahip olsam bile

Ve hiçbir değersiz amaç,

Çirkin Dadı elinden gelen her şeyi yapıyor

Evlat edindiği çocuğunu, mahkûm adamını yapmak için,

Bildiği ihtişamları unut,

Ve geldiği o imparatorluk sarayı.

Fakat Ruskin'in görevi, o hatırlanmaz yuvanın unutulmasıyla ne kadar sürdürülürse sürdürülsün, şüphesiz hala (Bacon'ın dediği gibi) "zihnin ve evrenin gelin odasını hazırlamak ve süslemek" göreviydi; ve Ruskin'in olduğu kadar Bacon'ın da olduğu gibi görünen o MELİOR NATURA , hiçbir zaman herhangi bir erkek sevgilisinin içsel tapınağında bu kadar parlak bir şekilde parlamamıştır. Ona, Dünya'ya Sonsuzluk için tasarlanmış olan şeyden vazgeçip bu yuvarlak ıslak kaya ve deniz çakılına kozmik bir tutkuyla bağlandığından şikayet etmem yarı şakaydı. "Ah, dostum!" diye cevap verdi bir keresinde, gelecek yaşamdan bahsettiğimde, "Bana bu dünyada sadece elli yıl daha verebilseydin, daha fazlasını istemezdim!" Ve o mevsimin yarısı ona verildi ve hepsi boşunaydı; -çünkü Tithonus sonsuza dek yorulmadan "Sabahın parlayan salonlarında" yürüyebilir miydi?

Sonra, o ateşli hayat devam ettikçe, Ruskin giderek dışsal gösterişten insan tutkusuna; Alp'ten ve gün batımından, ahlaki yasanın daha sert güzelliğine yöneldi. "Unto this Last"in yayımlanmasından, onu sonunda umutsuz bir vurguyla protesto etme, vazgeçme ve modern yaşamın çoğu eğiliminden tamamen kopma görevini vaaz etmeye iten Çağ'a karşı yavaş yavaş büyüyen isyanı izleyebiliriz. Bu duygunun ondaki gücü, hatırladığım kadarıyla, bir keresinde, kendisine en çok değer verenlerden bazıları, Lord Mount-Temple'ın önerisi üzerine, ciddi bir hastalıktan iyileştiğinde, ona sürpriz yapmak için bir araya geldiklerinde, bir zamanlar sahip olduğu ve hâlâ çok sevdiği, ancak cömert bir dürtüyü karşılamak için kendini mahvettiği Turner'ın bir resmini hediye ettiklerinde garip bir şekilde ortaya çıkmıştı. Verenler, hediyelerinin çıkmasıyla hiç bu kadar şaşırmamışlardı. Çünkü yatak odasına asılı güzel manzaranın aniden görüntüsü, neredeyse yürek parçalayıcı bir acı mektubunu ondan çekti; yardım etmek istediği kişilerin, onu memnun etmek için bunu veya hemen hemen her şeyi yapmaya istekli olanların, hala kendi ruhları uğruna, kötülükten kurtulmak, çağın aşağılıklarından kurtulmak, saf ve gerçek şeylere tutunan o küçük kalıntıyla birlikte St. George Loncası'na bağlanmak için o diğer şeyi yapmaya istekli değillerdi.

Gerçekten de Kardeşliklerinde, Birliklerinde, şeylerin taşan akıntısına karşı yaptığı ciddi Antlaşmalarda safça, çocukça bir şeyler vardı; ama tüm bunların altındaki sert bir gerçeklik o zaman bize güçlü bir şekilde kendini gösterdi; sevgiye çok ihtiyaç duyan, ama erdem için sahip olduğu her şeyde bir ortaklık olmayan bir sevgi arkadaşlığını bile zor kabul edebilen yalnız bir kalbe karşı derin bir şefkat.

Bazıları, o diğer dünyaya olan inancın çok yaygın olmasının, insanları *bu dünyanın güzelliğine karşı kayıtsız ve acılarına karşı duyarsız hale getirebileceğinden korkuyor.* Ama öyle olmak zorunda mı? Yoksa bu dünyanın sorunlarına bile daha kararlı bir kalple yaklaşamaz mıyız, Görünmez'deki daha sağlam bir dayanaktan, Azizlerin o kadim dinginliğini yeniden kazanabilir miyiz? O ateşli ruhu, ki coşkuları acının eşiğinde titredi, Ruskin'in Doğa'ya olan zevkinden bile, o derede ve bataklıkta, hatta

büyük Skiddaw'ın kendisi, kefenleyen

Atlantik bulutları arasında iki başı,

Ve Castaly'den daha tatlı akarsular akıtır;—

Platon'un Castaly'de veya Hymettus'ta gördüğü gibi, bunlarda yalnızca geçici bir gölge ve biraz daha dayanıklı ve daha güzel olanın yok olan sembolünü görebilir miydi, diyorum. Hatta, bodur ve hatalı ruhlara duyduğu şefkatten bile, yakıcı acı gitmemiş olabilir, o ruhları Er the Paphlagonian'ın gördüğü gibi, sonsuz bir düzende düzenlenmiş olarak görebilir miydi, ki bunun yalnızca bir anlık bir bakışı gösterilmiştir;—ta ki "bu son" adam bile, tüm iniş çıkışlar boyunca, onun sonsuz ve yükselen yolunu takip edene kadar?

Ve sonra, bu tür hayallerle dolu bir kalple, o çok sevilen Liderin kaderine dönerek; şaşkın yalnızlığını ve yalnız yılların cesaret kırıklığını hayal ederek; onu, Oedipus'un Kolonos'un korusundaki hali gibi, Coniston ormanlarında beklerken resmettim; kederli anılarla, şikayet etmeyen bir sükunetle, ta ki sonunda görkemli çağrıyı duyana kadar, hayır, sevgi dolu şakalaşmalara benzemiyor muydu? - tahmin edilemeyen eşlik eden Tanrı'nın. "Gel, Oedipus, neden yolculuğumuzda oyalanıyorsun? Beni uzun süre beklettin."

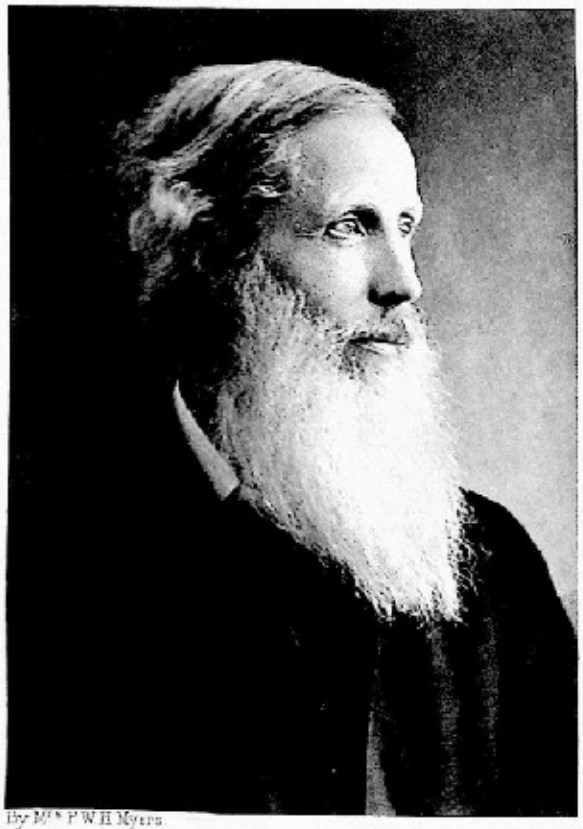

By Mrs F W H Myers

Henry Sidgwick

VII.HENRY SIDGWICK

1900

"Maximus'tan kendimi yönetmeyi ve hiçbir şey tarafından yoldan çıkarılmamayı; her koşulda ve hastalıkta neşeli olmayı; tatlılık ve onur gibi ahlaki karakterde adil bir karışımı ve önüme konulanı şikayet etmeden yapmayı öğrendim. Herkesin onun söylediği gibi düşündüğüne ve yaptığı her şeyde asla kötü bir niyetinin olmadığına inandığını gözlemledim; ve asla şaşkınlık ve sürpriz göstermedi, ne de öfkesini gizlemek için asla gülmedi, ne de diğer yandan asla tutkulu veya şüpheci olmadı. İyilik yapmaya alışkındı ve affetmeye hazırdı ve her türlü yalandan uzaktı; ve iyileştirilmiş bir adamdan ziyade, haktan saptırılamayacak bir adamın görünümünü sundu. Ayrıca, hiçbir adamın Maximus tarafından hor görüldüğünü veya Kendisinin daha iyi bir adam olduğunu düşünmeye cesaret edemez."

bu basit CÜMLELER , hepimize, yeryüzünde bir daha asla göremeyeceğimiz dost ve lideri çarpıcı bir uygunlukla hatırlatıyor olmalı. Hayırsever eylem ve yüce düşünce dünyasındaki çok yönlü faaliyetlerini geriye doğru takip edip değerlendirmek için benden daha nitelikli başkaları var. Ondan sadece iki sıfatla bahsedeceğim; en yakın ve en saygı duyulan dost olarak ve bu Topluluğun amacı olan büyük girişimde kaptanımız olarak.

Yine de, konuşurken, söylediklerim için onun onayına sürekli ihtiyaç duyacağımı hissedeceğim; ve benim bu sözüm - onun yararlı eleştirisinden yoksun kalacak olan ilki - tüm sözler arasında onun yardımına en çok ihtiyaç duyanı olmalı. Kendisinden başka hiç kimse o ince ve her şeyi kapsayan zekanın ilerleyişini gerçekten tasvir edemezdi ve benim taslağım, ustanın düşüncesinin müridin zihninden geçerken karartıldığı ve saptırıldığı bulanık bir projeksiyondan ibaret olacak.

On yedi yaşında birinci sınıf öğrencisi olarak Cambridge'deki Trinity College'a gitmemin ve klasiklerde özel hocam Henry Sidgwick ile okumaya başlamamın üzerinden tam kırk yıl geçti. Ancak kısa süre sonra özel öğrenci almayı bıraktı ve kendi çalışmalarını daha geniş bir yelpazeye yaydı. O zaman bile, George Sand'in deyimiyle, *tourmente des choses divines'dı* ve Doğu dilleri, antik felsefeler, tarih, bilim çalışmalarının, vaatlerinde bu kadar çekici, kökeninde ve temelinde bu kadar belirsizlik olan önünde asılı duran o geleneksel Vahiy'e ışık tutup tutmayacağını araştırdı. Bu çalışmaların teorik sonucu alışılmadık değildi; pratik sonuç akademik olarak neredeyse benzersizdi. Teorik olarak, Hristiyan geleneğinin -en azından, akraba kanıtlarla desteklenmediği sürece- ruhsal bir dünyanın varlığı ve insanlıkla ilişkisine ilişkin ortodoks inancı destekleyecek kadar güçlü

olmadığı sonucuna vardı. Pratikte, artık “ İngiltere Kilisesi’nin *gerçek* bir üyesi” olmadığı için, bu koşula bağlı olarak sahip olduğu Üçlü Birlik Üyeliğinden istifa etmeye karar verdi .

ahlaki algının keskinliğini gösterebilir , eğer kendim saldırgan bir şekilde ortodoks olsam bile, Maddelere kesin bir abonelik yerine geçen Bildirge'nin belirsiz ifadesinin, İngiltere Kilisesi'nde doğmuş ve bağlılığından açıkça vazgeçmemiş herhangi bir adamın bir Üyeliğe devam etmesine izin verdiğini düşünürsem. Ancak Sidgwick'in hareketi hiç şaşırtıcı değildi; o zaten bir adamdı (George Eliot'un daha sonra onun hakkında söylediği gibi), arkadaşlarının örtük olarak kendisinden kendilerinin sürdürmek istediklerinden daha yüksek ahlaki standartlara uymasını bekledikleri bir adamdı. Bilindiği gibi istifa etmesi başkalarını da beraberinde getirdi; Parlamento'nun dikkatini çekti ve Üniversite Testlerinin kaldırılmasını sağlamada gerçek bir etki yarattı.

Doğru ve Mantıklı olana olan tek yürekli bağlılığında Henry Sidgwick'in hayatında öğreneceği çok şey olan bir dönem olmadı. Ama saklamayacağım, ki bu onun lehine bir durumdur, diğer bazı yönlerde nihai karakterinin büyük ölçüde kendi eseri olduğunu. Onun için, doğası gereği o adamlardan biri olduğunu iddia edemem *ὅ σοι ὸ διδακτ ὸ ν μηδ έ ν ,* — arkadaşı Charles Bowen gibi, her sevgiyi çekmek ve her zaferi kazanmak için doğmuş gibi görünüyor. Sidgwick'i ancak hayatının ilerleyen dönemlerinde, sempati, iyi huyluluk, bilgeliğin olgunluğu ve yumuşaklığı onun baskın özellikleri gibi göründüğünde tanıyanlar, erken öğrencilik günlerinde birçok çağdaşı ve genç tarafından ne kadar soğuk karşılandığını bilseler şaşırırlardı. "Yüksek, kendi kendine yeten ve tutkusuz", mistik Arthur gibi -kendisinin daha sonra bana yazdığına göre, neredeyse "bencil bir alışkanlık kabuğuna bürünmüş" gibi görünüyordu ve tüm doğruluğu yüzeysel bir kesinlikle yerine getiriyordu- neredeyse komşularına çok fazla vermemek kadar az vermemek konusunda da endişeliydi. İçinde doğal gençliğin savurganlığını ve *terk edilmişliğini soğutan ve kontrol eden bir çekingenlik, bir meşguliyet, belki de gururlu bir duyarlılık vardı* . Fakat dediğim gibi, faber *indolis suoe oldu;* - sadece meditasyonla, yüksek kararlılıkla, kendisini hepimizin tanıdığı gibi yaptı; böylece "hiç kimse Maximus tarafından hor görüldüğünü ya da kendisinin daha iyi bir adam olduğunu hayal edemezdi."

Yine de, onun karakterinin o erken evresi hakkında kısmen şunu da söylemeliyim ki, ben "zirveyi yarı yarıya küçümsüyordum, Oraya tırmanmak istemiyordum ya da tırmanamıyordum" ve onun açısından hazine, ihtiyaç

duyulana kadar sunulmuyordu; onun bilgece gerilim ve yüksek kararlılık dersi, yalnızca dünyanın kolay zevklerini boş ve onun güvenli çözümlerini anlamsız bulanlara öğretilmişti.

Benim onun mahremiyetine girişimim, en azından, derin bir içsel ihtiyaç anında oldu.

"İnanç zirvede, ya da okulları karartan şüphelerin karanlığında neredeyse kaybolmuş durumda":

Tüm bu aşamalardan geçmiştim ve 1869'da Ahlak Bilimleri Tripos'u için sınava girmek üzere Cambridge'i tekrar ziyaret ettiğimde, şaşkınlıklarım içinde bir şekilde tek umudum olarak Henry Sidgwick'e çekildiğimi hissettim. Unutmayacağım bir yıldız ışığında yürüyüşte (3 Aralık 1869), ona neredeyse titreyerek, Gelenek, Sezgi, Metafizik Evrenin bilmecesini çözmeyi başaramadığında, herhangi bir gerçek gözlemlenebilir olgudan -hayaletler, ruhlar, her ne varsa- Görünmeyen bir Dünya hakkında geçerli bir bilgi edinme şansının hala var olup olmadığını düşünüp düşünmediğini sordum. Görünüşe göre, bunun mümkün olduğunu çoktan düşünmüştü; istikrarlı bir şekilde, ancak iyimser bir şekilde, son umut nedenlerini gösterdi; ve o geceden itibaren, eğer mümkünse, bu arayışı onun yanında sürdürmeye karar verdim. Hatta çölde dolaşan, uzun zamandır boşuna peşinden gittiği güzel serapları umutsuzluk içinde terk eden bir gezgin bile, yetersiz kökler ve çamurlu su birikintileri arayışında yaşlı bir kâşife dönüp yardım edebilir.

Korkarım ki bu, birçok insanın çoktan ulaştığı Sidgwick'in nüfuz edici bilgeliğine dair duyguya yavaş ve geç bir dönüşümdü. Saygıya değer bulduğum diğer Trinity adamlarını düşündüğümde, kendi tarihimden biraz önce, biraz sonra, Montagu Butler, RC Jebb, GO Trevelyan, Henry Jackson, Balfours, Lytteltons, Darwins, WK Clifford, Lord Rayleigh, FW Maitland, Walter Leaf, Henry Butcher, Edmund Gurney ve diğerleri; bana öyle geliyor ki, bunların hepsi sonunda çok iyi bildiğim şeyi takdir etmek için benden daha hızlı davranmışlar. Hayır, ama sonunda, belki de, bunların hepsinden sadece Arthur Balfour ve Edmund Gurney, Sidgwick'e karşı benimle aynı tutumu benimsediler: "Sokrates'in yoldaşları"nın tutumu: sanki, daha mutlu alametlerin Kritias'ı, bir Theages, bir Simmias gibi, entelektüel arayışında, analiz eden *elenchus'unda kendini geliştirmek için temel bir uyarıcı hissediyordu;* ve ayrıca içsel özleminin kararlılığında, her insanın ihtiyaç duyabileceği gibi, amatörlüğe, şımartılmaya veya umutsuzluğa karşı bir koruyucu hissediyordu.

Bilgelik için duyulan özlem ne kadar güçlü olabilir ki, bir zamanlar Bilgelik bizimle bir adamın sesiyle konuşuyormuş gibi göründü! "Güzellik," der Platon, "en çok onu severiz, çünkü onu en açık şekilde görürüz; Bilgeliği bedensel gözlerimiz göremez, ya da onun ilham ettiği aşklar korkunç olurdu."

Yukarıda bahsettiğim konuşmada, Sidgwick ve ben, çağımızda Bilim'in, kapattığı düşünülen manevi kapıyı açacak kadar ilerleme kaydedebileceği; kendi yavaş sabrıyla Görünmeyen Dünya'nın girişine nüfuz edebileceği konusunda uzak bir umuda kapılmıştık.

1872'de bana yazdığı mektupta, "Bazen hissediyorum ki," diye yazmıştı, "derin bir umut ve coşkuyla, İngiliz zihninin, tavizsiz gerçekçiliğiyle, işlevi, Evren'e cevaplanması gereken kesin ve tutkulu bir kararlılıkla son soruyu sormak olacak ve bu sorunun bir sonuca varması *gerekiyor ."*

Ancak bu fikri uygulamaya koymanın yolunu bulmak zordu. Başlangıçta çoğunlukla bilimsel olmayan ayaklar tarafından çiğnenmiş yolları takip etmeye zorlandık. İlk birkaç yıldaki (1872-76) çabalarımız yeterince yorucu ve tatsızdı; ancak bir doğa bilimcinin (diyelim ki) bir ötücü kuşun üreme alanını izlemek veya deniz solucanının ilişkilerini belirlemek için katlanacağı zorluklarla karşılaştırıldığında neydi ki? Sonuçlar net olsaydı çabalar hiçbir şey olmazdı. Ancak o yılların sonuçları her iki tarafta da tatmin edici değildi; o kadar çelişkili, o kadar şaşırtıcıydı ki ne keşfedilebilir hiçbir şey olmadığından emin olabiliyorduk ne de aslında geçerli bir keşif yapılmış olduğundan. Gerçekten de birkaç yıl boyunca (1876 - 1881), ancak düzensiz bir şekilde çalıştık, — "Elinde bir demet her-şifa ile, ardından da onun vasal aptallar lejyonu tarafından takip edilen" "Craft"tan yarı hasta bir şekilde. Yine de o yıllar bile kaybolmamıştı. Başladığımız ilkelerin geçerliliği konusunda kendimizi yakından sorgulamaya zorlandığımız için, onları terk etmek için hiçbir neden bulamadık. Kesinlikle, eğer bir ruhsal dünya insana tezahür ettiyse, —bu maddi şeylerin düzeniyle hiç iç içe geçtiyse,— şimdi tezahür etmeli, iç içe geçmelidir. Bizimki gibi bir soruşturmanın başarısızlığı;—gerçek ilerleme olasılığının bu tek yönündeki her çabanın nihai olarak terk edilmesi;—her kutsal anıya, her ruhsal umuda ölümcül bir darbe olmasa da, korkunç bir cesaret kırıklığı olduğunu kanıtlamalıdır. Gelecekteki insanların, bilgi ve açıklık çağlarında sahtekarlık ve yanılsama olarak görülen şeyin, geçmişin karmaşık karanlığında henüz gerçek ve vahiy olduğuna kendilerini ikna etmeleri zor olurdu.

Ve böylece yorgun ama kırılmamış, cesareti kırılmış ama umutsuzluğa kapılmamış adamlara 1881'in sonunda yeni bir çaba çağrısı geldi. Daha önce başarısız olmuş diğer benzer girişimlerden biraz daha iyi bir himaye altında, spiritüalist ve benzeri inançları bilimsel araştırmayla yüzleştirmek için bir girişimde bulunulacaktı. Profesör Barrett bilimsel, Stainton Moses spiritüalist kampı temsil ediyordu. Elbette ilk sorulardan biri, Sidgwick'in önerilen Derneğe katılıp katılmayacağıydı. Edmund Gurney ve ben, katılımımızı onun Başkanlığı kabul etmesine bağlı kıldık;—ama ona burada yeni araştırmacıları bir araya getirme ve umut vadeden deneyler yapma şansının gerçekten var gibi göründüğünü bildirdik.

Cevabını düşünmek için zaman ayırdı;—aslında kalan on sekiz yıllık hayatının enerjisinin çoğunun kullanımına bağlı olan bir cevaptı bu. Onu rıza göstermeye zorlamak imkansız olurdu. Zahmetli girişimimizde haklı olduğumuzu kabul edin;—hayır, soruşturma için olası herhangi bir açıklığı dikkatle izlemek hala doğruydu. Yine de en üst düzey adaletin gerektirebileceği her şeyi yapmıştı. İnsan bilgisini ve insan mutluluğunu kesinlikle ilerletebilecek başka birçok yoldan bir adam, ırkın yararına bu zor ve gereksiz şekilde çabalamanın yersiz Don Kişotluğuna bir kenara çekilmeli ve kendini yeniden—ve her zamankinden daha derinden—adanmalı *mıydı* ? —Ay'ı bunun için ağlamamış bir çocuk için mi elde etmeliydi?

"Yahudiler için bir engel, Yunanlılar içinse bir aptallık." Yeni bilgiyi gerçekten kim *istiyordu* , hatta biz onlara verebilsek bile? Mevcut bir vahiyden memnun olan insanlar, bu vahyin genişletilmesini arzu etmiyorlardı. Onlar, eski savaşçıların düşmanlarını bozguna uğratan tutulmanın astronomik yasaya tabi tutulmasını istemelerinden daha fazla, benzersiz geleneklerinin kozmik bir düzende kaydedilmesini ve haklı çıkarılmasını istemiyorlardı. Ve "Yunanlılar"a gelince, yani kendimizi bağlamak istediğimiz bilim adamlarına gelince, onlardan henüz şefkat veya küçümsemeden başka bir şey görünmüyordu.

Diğer tarafta, arayışımız şimdiye kadar ne kadar tatmin edici olmasa da, (Sidgwick'in kendisinin de söylediği gibi) "onu terk etme hakkımız olduğunu hissettiğimiz herhangi bir an" hiç olmamıştı. Sorunları hala kesinlikle çözülmemişti; ve her an aydınlanma olabilirdi. Ve orijinal tez hala sağlam duruyordu -yani, bilimin sabırla izlenen yollarında gözlem ve deneyle insan ırkını etik istikrara, Kozmos'u anlaşılır bir tutarlılığa yükseltmek mümkün olsun veya olmasın; her halükarda bu sonuçlara başka bir şekilde kesinlikle ulaşılamaz. Taze gerçekler olmadan hiçbirimiz daha ileri gidemeyiz. Geçerli

bir çözüm için yeterli bilinen belirleyici yoktur. Kutsal gelenekleri okşamanın veya metafizik terminolojiyle oynamanın ne anlamı var? İnsan ırkı daha fazla gerçek bulamazsa, Ahlaki Evren sorununu tamamen bırakabilir.

Sidgwick, Ruhsal Araştırmalar Derneği'nin ilk Başkanı olmayı kabul etti ve 17 Temmuz 1882'de, hem iddialılıktan hem de çekişmeden uzak olan bir açılış konuşması yaptı *(Tutanaklar* SPR, Cilt I, sayfa 78). Bu konuşma, kendisinin asla ayrılmayacağı bir emsal oluşturdu.

Hizmetlerinin yeni kurum için ne kadar önemli olduğu, Bay Podmore'un yakın zamanda Daily Chronicle'a gönderdiği bir mektupta açıkça ortaya konmuştur *:—*

"Varlığının ilk birkaç yılında (merhum Profesör Balfour Stewart'ın lehine bir süre kenara çekildiği bir dönem hariç) Bay Sidgwick Derneğin başkanı olarak görev yaptı. Ancak bu gerçeğin yalın ifadesi, onun sunduğu hizmetlerin gerçek doğası hakkında çok yetersiz bir fikir veriyor. O erken yıllarda soruşturma çalışmalarına yardımcı olmak için kişisel imkânlarından büyük ölçüde çok büyük bir kısmını vermiş olması, onun en az yararına olanıdır. Konseylerimize başkanlık etti; deney, tanıkları inceleme, kanıt toplama ve değerlendirme gibi sıkıcı işlerde aktif bir rol üstlendi; çalışmalarımızın en iyi şekilde yapılabileceği çizgiler onun tavsiyesiyle belirlendi ve kişisel yönetimi altında takip edildi; Derneğin tüm yayınları onun doğrudan denetimi altında yayınlandı. Son yıllarda bu işlevlerin çoğunu başkalarına devretmesi, soruşturma çalışmalarına olan kişisel ilgisinin azalmasından çok, tüm ayrıntıların doğrudan denetiminin artık gerekli olmadığı hissinden kaynaklanıyordu. Ancak bu on sekiz yıl boyunca toplantılarımıza düzenli olarak katıldı ve tüm müzakerelerimizde sürekli ve baskın bir rol üstlendi. SPR bugün hangi pozisyonda olursa olsun, insan psikolojisindeki hataları açığa çıkarmada veya ihmal edilmiş gerçeklere dikkat çekmede ne kadar iyi iş yapmış olursa olsun, başarısı en büyük ölçüde bilgeliğe, açık görüşe, "özellikle aklı başında zekaya" (anı kitabınızın sözlerini alıntılamak gerekirse) ve her şeyden önce ilk başkanımızın üstün adaletine ve doğruluğuna bağlıdır."

Başka hiçbir adam, bence, o görevi onun kadar iyi dolduramazdı. Önümüzde, bir kez ve herkes için planlanabilecek ve daha sonra yürütülmek üzere komitelere dağıtılabilecek basit bir bilimsel görev yoktu. İhtiyaç duyulan şey, insan yetisi ve insan deneyimi üzerine geniş ve dağınık bir soruşturmaydı; yalnızca bilindik kanıt kurallarına dayanamayan, aynı

zamanda birbirleriyle ve eskileriyle tutarlı birçok yeni ölçütün oluşturulmasını gerektiren bir soruşturma. Birçok uzman için iş vardı, ancak hepsinin başında en geniş anlamıyla bir filozofa *;* "Etik Yöntemleri" ve "Politik Ekonomi İlkeleri"nin yazarı gibi, çatışan görüşleri tartmaya, farklı zihinlerin şaşkınlıklarını anlamaya ve karşılamaya alışkın bir adama ihtiyaç vardı.

Ahlaki niteliklere de ihtiyaç vardı; sabır, ihtiyat ve nezaket; ve hepsinden önemlisi, uzun gecikmelerden, can sıkıcı yenilgilerden etkilenmeden yolunu izlemesi gereken belli bir inatçılık ve kararlılık. Ve Sidgwick, neredeyse benzersiz bir derecede, insanların şimdiye kadar kavradığı gibi, anlaşılabilir dünyanın tedavi edilemez tutarsızlığının derin duygusunda yatan o inatçı ısrarcı güdüye sahipti. Tanıdığım diğer herkesten daha kapsamlı bir şekilde, geleneksel inançları, akredite edilmiş spekülasyonları birbiri ardına tüketmişti; gerçeğe giden ilan edilen yolları ormanda silinmelerine kadar takip etmişti. Uzun yıllar süren derin düşünme, onda hem nadir hem de değerli bir zihin hali yaratmıştı; derin ve kapsamlı bir şüphecilik, ancak asla kayıtsızlığa dönüşmemiş veya umutsuzluğa donmamıştı.

Tartışmalı nezaketi, aslında, hem Hıristiyan savunmasının hem de *a priori* metafiziğin çok sık olarak özlerinde gizlediği yanılgıların algısının açıklığını ve hatta sertliğini asla tam olarak gizleyemedi. [1] Ve böylece, bu zahmetli arayışı iyimser bir ruhla yenilemezken, en azından yapılacak eşit derecede önemli başka hiçbir şey olmadığı inancıyla yeniledi; eğer din ve felsefe kesinlik oluşturmada başarısız olmuşsa, Bilim de başarısız olacaksa, bir keresinde bana söylediği gibi, "insan ırkı" bundan böyle "bu konuları" (ahlakın temeli, evrenin yönetimi) "mümkün olduğunca az düşünmelidir."

Burada bu ihtiyatlı düşünürün uzun araştırmaları sırasında vardığı çeşitli sonuçları -veya sonuçsuzlukları- tanımlamaya çalışmayacağım. Sadece, başkanlık ettiği ve Proceedings'in onuncu cildini (Cilt X., s. 394 *)* dolduran halüsinasyonlar üzerine o zahmetli istatistiksel soruşturmanın sonunda imzasını attığı, kendisi için alışılmadık bir kesinliğe sahip birkaç cümleyi alıntılayacağım.

"Ölümler ve ölmekte olan kişinin hayaletleri arasında yalnızca şansa bağlı olmayan bir bağlantı vardır. Bunu kanıtlanmış bir gerçek olarak kabul ediyoruz. Bunun tam etkilerinin tartışılması bu makalede yapılamaz;—ya da belki de bu çağda tüketilemez."

1 Ultra-Hegelci bir genç adamın kağıtlarını gözden geçirirken, bir meslektaş sınav görevlisine öğüt verme çağrısı tamamen Sokratikti: "Bunun saçmalık olduğunu görebiliyorum; ama bu *doğru türden* bir saçmalık mı?"

algı?"

Şimdi, son sözlerin ima ettiği gibi, gerçek neslin bilimsel zihninin, insan düşüncesinin şu anda esas olarak meşgul olduğu bilgi sentezinden çok uzak olan bir keşfi verimli bir şekilde kullanmaya -veya hatta tam bir açıklıkla gerçekleştirmeye- pek hazır olmadığı doğrudur. İddia edilen olgunun mevcut bağlantıları azdır; tabiri caizse, dinleyicinin zihninin sadece yüzeyinde kalır. Yine de elbette hiçbir *bilgin,* hiçbir filozof, eğer doğruysa, bu tek olgunun kesinlikle yeni bir tür kozmik yasalara bir giriş oluşturduğunu inkar edemez; -şimdiye kadar hiçbir olumlu bilgiye sahip olmadığımız bir işleyişi ve ortamı ima eder. Tam olarak hedeflediğimiz şeye doğru ilk adımı oluşturur -yani, bilimsel yöntemlerle ruhsal bir dünyanın keşfi. Bu, çıplak varlığıyla daha önceki kuramları olumsuzlayan ve çok daha fazlasını askıya alan bir gerçektir; "dünyanın eter ve atomlardan oluştuğunu ve hayaletlere yer olmadığını" iddia eden mekanik materyalizmi olumsuzlamalı; ruhu veya insanın kaderi hakkında her zaman bileceğimiz veya bilmemiz gereken her şeyi zaten bildiğimizi varsayan o karanlıkçı korkaklığı askıya almalıdır. Samanların kehribara olan çekimi, uzun yıllar boyunca mevcut bilgiden çok uzak bir fenomendi ve en hevesli zihinlerin bile derinlerine işlemesi mümkün değildi: yine de o zamanlar açıklanamayan fiziksel çekim *, tıpkı şimdi* açıklanamayan bu ruhsal çekim gibi , muhtemelen insanların gözlemine sunulan en büyük gebelik fenomeniydi.

Belki buraya kadar, ama daha da ileri gitmeyecek şekilde, böyle bir başarının henüz pek de aranmaması gerektiği konusunda her zaman ısrar eden birinin başardığı ruhsal çalışmanın önemi üzerinde ısrar edilebilir; eğer biz öncüler, açılış yüzyılının bilimsel zihnini şimdiye kadar hiç hayal edilmemiş bir ileri adım için hazırlayabilirsek, felsefe ve dinin her alanında doğmamış işçileri hazırlayabilirsek,

Eski krallıkları atmak

Başka bir kalıba.

Sidgwick için "Cambridge'deki en etkili adam olmasına rağmen, hiçbir okul kurmadı" denmiştir. Sadece Cambridge'de değil, genel olarak medeni dünyada, birçoğumuzun onun bir okul kurduğunu ve onun öğrencileri olduğumuzu söyleyeceğini düşünüyorum. Evrenin nihayetinde nakde çevirmeyi reddedeceği keskin metafizik banknotlar biçiminde bize bilgeliğini miras bırakmadı. Ayrıca masaldaki yaşlı adam gibi, gerçekte sadece kendi zihinlerimizi güçlendirmekten ibaret olan bir hazine için her yeri kazmamızı da söylemedi. Hayır, belirli bir noktayı işaret etti; küreği şiddetle içeri soktu; parlayan bir avuç dolusu toprağı çevirdi ve bize vasiyeti olarak, *Burada kazın dedi.*

Onun ruhsal iyiliklerinde tekel iddia edemeyiz;—ama içimizde yatanlar kadar, çalışmalarımızı onun ruhunda sürdürmeye karar verebiliriz. Bunu yapmak için, varoluş nedenimizin *bilimsel* yöntemin, entelektüel erdemlerin, merakın, dürüstlüğün, özenin—birçok eski gelenek akımının, hararetli duygunun, hatta sözde bilimsel önyargının, yalnızca mutlak gerçeğin soğuk, ulaşılmaz kutbuna doğru yönelmesi gereken kabuğu saptırdığı bölgelere genişletilmesi olduğunu hatırlamalıyız. Çalışmamızı yetkin bir titizlikle eleştiren veya saldıranlarla, kendi dikkatli çalışmalarına hiçbir şey eklemeden onu alkışlayan ve abartanlardan daha fazla ortak noktamız olduğunu kabul etmeliyiz. Yorulmadan deney yapmalıyız; kurguyu yıkmaya ve gerçeği biriktirmeye devam etmeliyiz; içi boş mistisizmle, yarı bilinçli aldatmacalarla hiçbir anlaşma yapmamalıyız. Eğer böyle davranırsak, maceramız için hiçbir şeyden korkmamıza gerek kalmaz. Bilimin sınırlarını ilerletmek için sadakatle çabalayan en mütevazı izciler, Bilim onları ilk başta reddetse de, zamanla yürüyen lejyonlarının ıssız yolu ele geçirdiğinden emin olurlar.

Bir şey daha. Bilimsel kural ve prosedüre uymak, çalışkan insanların gücü dahilinde bir görevdir. Bunu yapmamış bırakmamalıyız;—ama ilk Başkanımızın adımlarını izleyeceksek, yapmamız gerekenden daha zor bir şey var. Sidgwick sadece dikkatli, sistematik, özdenetimli değildi, aynı zamanda dinlenmeyen, sapmayan, içten içe sonuna kadar ateşliydi;—Platon'un dediği gibi, en ufak bir entelektüel ve ahlaki görev belirtisini bile kalbe samimi ve acil bir emir olarak düşüren o "demir hakikat ve doğruluk duygusuna" sahipti:—hayır, bir insana sadece "üzerinde durarak"—Platon'un bize tekrar söylediği gibi—"Tanrı'nın bile ilahi olduğu" şeylere umut ve sevinç koymasını emreder.

Ateşte, diyorum, ihtiyatlılıkta değil, irade gücünde, tereddütlü düşüncede değil, Sidgwick'in hayatının gerçek özü yatıyordu. Hatta sevgileri bile -ilk başta biraz dar bir şekilde verilmiş, biraz sert bir şekilde düzenlenmiş- duygusal doğası entelektüel kadar zengin ve güçlü olana kadar genişledi ve derinleşti. Birçok kişi ona ellerinden gelenin en iyisini verdiklerini ve onun da onlara en iyisini verdiğini biliyor; Cambridge bahçeleri ve caddeleri hala kutsal bir yakınlıkla yüklü ve sessiz bir sesle rahatsız edilmiş ve uzun zaman önce bir yardım veya rehberliğin anılarıyla kokulu görünecek; aklın yavaş yavaş genişleyen bakış açısı, kalbin yavaş yavaş yerleşen dinginliği.

"Nazik bir davranıştan nazik bir davranışa," diye Marcus Aurelius gibi, "Tanrı'nın anısıyla" geçti. Yine de, sempati güçlüyse, en sakin varoluş bile, bazen diğer hayatları süpüren bir fırtınanın rüzgarıyla gelir. Onun büyük bir trajedide rolünü oynadığını gördüm; ne kadar hassas bir anlayışla, ne kadar tükenmez bir şefkatle, masum, uzun süredir acı çeken bir ruhun yardımına gelebildiğini gördüm. Onu ayrıca kendi tam ve uygun ödülünün sevincinde de gördüm; ona sevgiler aracılığıyla gelen ve yukarıya doğru çabalayan ruhların derin topluluğuna dayanan bir mutluluk. Henry Sidgwick'e en çok saygı duyan bizler, onun için dünyevi onurlar istemedik. Bunlar, böyle bir adamın hayatı için önemsiz süslerdir. İlkel Yaşam'ın, daha küçük hayatlarımızı tek bir parlak kumaşa dokuduğunu, insan kalplerimizi birlik içinde birbirine bağladığını biliyorduk öylesine tuhaf bir sevinç ki, önceden belirlenmiş bir karşılaşmayla bir kez ruhun akrabalıkları sonsuza dek kurulduğunda, en iyi ve en bilge ruhun bile tanınması veya ödüllendirilmesi konusunda daha fazla sorgulamaya gerek kalmaz. Zaten bu yeryüzü yaşamında cennetin ödülleri cömertçe bahşedilmiştir; hiçbir erkeğin bilgelik veya erdem başarısı yoktur ki bir kadının saygısı onu yeterince takdir edemesin, bir sevgi abartılı bir şekilde geri ödeyemesin.

Ve hala tüm kişisel sevinç veya üzüntü, yalnızlık veya arkadaşlık boyunca, bu adamın kalbinde o kişisel olmayan şevk, o kozmik tutku, bastırıldığında daha beyaz bir parıltı alan ve ruhun derinliklerinde sessiz, söndürülemez bir alevle yanan. Yukarıda hayatımızın kabuğunun her zaman mutlak gerçeğin buzlu direğine doğru yönlendirilmesi gerektiğini söyledim. Fakat daha canlı, daha gerçek bir metafor var. Arkadaşımla ilgili en canlı anım, bana şiir okuyabilen bir erkek veya kadın tanımadığım halde, içsel yaşamının merkezi ifadesi olan Arayıcıların o asil özdeyişini okumasıydı. Tennyson'ın "The Voyage" şiirinden bahsediyorum, bir İdeal'in ömür boyu arayışının alegorisi, tüm benzerlikleriyle aynı bilinmeyen Gerçeklik, arayışı herhangi bir dünyevi sevinçten daha büyüleyici ve daha buyurgandır.

Bir adil Vizyon için hiç kaçmadı

Gece gündüz atık suların içinden,

Ve biz hala onun götürdüğü yeri takip ediyorduk,

Uçmasına yetişmek umuduyla.

Yüzü her zaman görünmez oldu,

Ve uzak deniz hattına sabitlendi;

Ama her adam mırıldandı, "Ey Kraliçem,

Seni benim yapana kadar seni takip ederim."

Ve şimdi onu kaybettik, şimdi parlıyordu

Altın havadan yapılmış bir fantezi gibi,

Şimdi pruvaya daha yakın görünüyordu

Erdem gibi firma, Bilgi gibi adil,

Şimdi boş yere patlayan dalgaların üzerinde,

Göksel Umut gibi denizi taçlandırdı,

Ve şimdi, kansız nokta tersine döndü,

Özgürlük kılıcını taşıyordu.

Hayır, son kıta da onun yılmaz kararlılığını dile getiriyordu; ve şairin şarkıyı bitirirken kullandığı kendine özgü alaycı tavır da bundan geri kalmıyordu:

Tekrar daha soğuk iklimlere geldik,

Çünkü biz hâlâ onun götürdüğü yere gidiyorduk:

Şimdi dostum kör ve kaptan topal,

Ve mürettebatın yarısı hasta veya ölü,

Ama kör, topal, hasta veya sağlam,

Biz önümüzde uçanı takip ediyoruz:

Neşeli dünyanın yuvarlak olduğunu biliyoruz,

Ve sonsuza dek yelken açabiliriz.

Bu gizli coşkulara Kader, dışsal girişimin, belirgin kahramanlığın birkaç fırsatını bahşetti. Onu içsel yüceltme, fark edilmeyen fedakarlık ve gizli onur alışkanlığıyla yetindirdi. Yine de sonunda, garip bir şekilde ciddi bir öngörüyle, hiçbir Kaderin bize kıskandıramayacağı o son fırsat ona geldi: Yavaşça yaklaşan Ölümün çağrısı.

Bu cümleyi, Sentetik Derneği'nin bir toplantısına başkanlık etmesinden hemen önce kendi ağzından duydum; toplantıda Bay Arthur Balfour dua üzerine bir bildiri okumuştu . Ve böylece arkadaşımın son sözü, aslında kamuya açık değildi, ama benzer düşünen insanlardan oluşan küçük bir topluluğa içtenlikle söylenmişti, tüm insan yakarışlarında saf maneviyat için bir çağrıydı; yalnızca geçip gidemeyecek şeyleri arzulamaya yönelik nazik bir çağrıydı. O zamanlar yüzünün gözlerime nasıl göründüğünü söylemeyeceğim; belki de çok yakında olması gereken şeyin gizli bilgisiyle gözleri kararmıştı.

Yaklaşık üç ay sonra Terling Place'te ona son bir veda etmeyeceğim. Huzur vardı, dışarıda ve içeride. Açık pencerenin önünde Matthew Arnold'un kendi ayrılışı için arzuladığı sahne vardı:—

Sabahın kutsal çiğlerinde yıkanmış

Geniş hava manzarası yayıldı;

Ben doğmadan önceki dünya,

Ben öldükten sonra baki kalacak olan dünya.

İçeride, o yaz muhteşem dinginlik beklentisinin önünde, o sadık sevgiler grubunun ortasında, büyük ilerlemeyi bekleyen asil ve mütevazı bir ruh vardı. "Hayatıma geri baktığımda," -bana söylediği son sözler neredeyse şunlardı-, " sadece boşa harcanmış saatler görüyorum. Yine de, eğer bu, ideallerimi bir dereceye kadar hissettirdiğimi gösteriyorsa, beni idealize etmenizden dolayı üzülemem. İdealize etmeliyiz, yoksa mücadele etmeyi bırakmalıyız."

İdealleştirme her zaman yanılsama değildir. *Bu bir yanılsama değildi , çoğu kez ileriyi ve yukarıyı işaret eden bakışları ya da sözleriyle bana , Plotinus'un Adalete ve Erdem'e bakışı gibi* hissettiriyordu *; καλ ά* — "ne akşam yıldızı ne de sabah bu kadar güzeldir." *Bu* bir yanılsama değildi, eğer bazen perde kalksa ve gerçeklik açık olsa; ve

tıpkı Odysseus'un tüm gezintilerinin sonunda o Şekil'in onun yanında durması gibi Yolda, o gözlerden yeryüzüne ait olmayan bir şeyin parladığını hissettim ve Göksel Bilgelik, arkadaşımın sesi ve benzerliğiyle yanımda yürüyordu.

Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς ἀιγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.

Öncü Myers.

Bu makalenin sonunda Henry Sidgwick'in bir mektubundan kısa bir alıntı yapmak yersiz olmayabilir; bu, iki arkadaş ve iş arkadaşı arasındaki derin sevgiyi ortaya koyuyor.

. . . Frederic Myers uzun yıllardır benim için kardeşlerimin en değerlisi olmuştur; sevdiklerinin hayatlarını zenginleştirmeye, daha parlak ve asil kılmaya onun kadar nitelikli kimse yoktur.

Yakın arkadaş olmadan önce bile onun şiirsel dehasına karşı en büyük hayranlığımı duyuyordum; ama o dehasından daha iyidir—ya da daha doğrusu onu sevimli kılan şeyin sadece bir kısmını ortaya koyar. Şiirlerinden onun duygularının coşkusunu, derinliğini ve doluluğunu ve tüm güzel, büyük ve yüce şeylere olan duyarlılığını tahmin edebilirdik; ama ondan ilk baştan beri en ufak bir bulut olmadan olan bir dostlukta gördüğüm sarsılmaz sadakat ve şefkatli gözlemci sempati—ki bu sadece hayatta gösterilebilir, şiirde değil.—Her zaman samimi dostun,

HENRY SIDGWICK .

VIII GF WATTS, RA

1904

Aşağıdaki satırlar, yıllar önce Bay Watts'ı ziyaret ettikten kısa bir süre sonra yazılmıştı:

Eğer Ruhsal bir dünyanın var olduğu doğruysa, hala dünyadayken bile, gerçekten yaşıyoruz; eğer insanın büyüyen bilgisiyle, o görünmeyen çevreye olan inancının sonsuza dek derinleşmesi gerekiyorsa; o zaman o büyük vahiye yanıt veren karakter tipleri ortaya çıkmalı; mezhep veya dogma düşüncesi olmadan, misafirperver Sonsuz'a sadelik ve sakinlikle cevap verecek evrensel bir dinin azizleri olmalı. Belki de hiç kimse bu tipi, neslinin hiçbirinin denk olmadığı bir yaşam eserinden, yakında görevine başka bir yerde tüm hazırlığıyla devam etmek üzere geçecek olan büyük ressamdan daha mükemmel bir şekilde yerine getirmemiştir.

Bay Watts'ı son gördüğümde, çok yaşlıyken, son yıllarının sembolik resimleri arasında, bana kendisi kutsal bir sembol haline gelmiş gibi göründü; ve ona bakarken, havaya karışıp kaybolmadığına pek şaşırmazdım. Bakışları, sözleri basitti; sanki iki dünyada da kayıtsızca duruyordu, biri diğeri kadar onun için mevcuttu. "Doğal olarak bu fikirler üzerinde çalışmayı önemsedim; başka hiçbir şey için fazla önemsemedim. . . . Bunun böyle olduğunu hissettim; ve hayatım boyunca bunu ifade etmeye çalıştım."

Bana ilahi şeylere en yakın görünen tek bir adamla konuşmak düştü. Tennyson'ın kudretli zihni "derinliklerle inliyordu"; Watts'ın çocuksu sezgisine göre büyük sır, Fransızca bir deyimle, *basit come bonjour'du.* Böyle bir adam için ölüm dediğimiz şey basit bir formaliteye indirgenir; ve içsel görüşün açılmasıyla içkin olan, belirgin cennete dönüşür.

By Mrs F.W.H. Myers.

ŞİİRLER

TENNYSON'A

καὶ αὐτὸς οὐρανὸς ἀκύμων.—PLOTINUS

BEN

DÜNYADAN ölüm ve doğum gelmediğinde

O, sert iniş yolunu aradı,

Karanlık dünyamızda mükemmelleştiriyoruz

Onun ruhu, günün vatandaşı;—

Tahmin etti acıyı, yalnız yılları,—

Düşünce gerçek oldu, irade güçlendi mi?

Şarkı söyleyen kürelerden kehanet etti

Şarkısının ebedi parçaları mı?

II

Karanlıktan ayırt edebilmeyi umuyordu

Kaynak, Hedef, göz ucuyla bakan? —

Bunu bilmek gerekir ve birçok kişi döner —

Göklere doğru dön, bildiğini bilerek mi? —

Bir kez daha ayağa kalkıyor; sakin ve sessiz,

Gelgit yolları onun melodisiyle sessizce akıp gidiyordu;

Akşam heyecanının bu dalgasız zirveleri

Çağrılan Ruhun yolculuğuyla.

III

Ey örten ve boğan kapanan gölgeler

Kıyının ve ağacın berrak-karanlığı!

Ey yıldız ve gezegen, aşağıya doğru parıldıyor

Denizdeki hüzünlü ihtişamın!

Ey uçmayı ve şarkı söylemeyi özleyen Ruh,

Ölümsüz havaya aşık!

Yıkıcı değişimden geçen kalp tutunmalı

Hayal ve hatıra, hüzün ve adalet!

IV

Güneş, yıldız, uzay, karanlık ve gündüz

Daha büyük bir parıltıyla kaybolacak;

Ruhlar asırlardır süren yolculuklarına hızla tırmanacaklar,

Fethedilecek her şey, bilinecek her şey var:

Ama sen, gerçek Kalp! Çünkü sen koruyacaksın

Senin sadık inancın, senin kadim alevin;

Bir saat sakinleş ve uykudan uyan

Yeniden doğmuş, yeniden dirilmiş ve yine de aynı.

GERİYE DÖNÜK

BEN

Ah , gündüzün kararmış kubbesi!

Artık parlamayan solan yıldızlar!—

Ah, gri bulutla kaplı gözlerim

O güzellik eskisi gibi berraktı Yalnız başına ıssız bir kıyıda,

Mutlu umudu unutarak ayaktayım,

Ve kendi hüzünlü kendimi kınamama

Boş arazinin sessizliği.

II

Ve ben uzun zaman önce,—

(Yüreğim bunu ne kadar da iyi hatırlıyor!)—

Erken bir güneş ve alçak bir hava gördüm

Hiç unutamayacağım tarlalarda;

Etrafındaki güller parlak ve ıslaktı

Ve bütün bahçe çiy ile aydınlandı,

Adımlarım hoş yollara konuldu

Ve hayat gençti, aşk yeniydi.

III

Bu, o mülkten ne kadar değişti?

Ne kadar da can sıkıcı, bilmediğimiz korkular karşısında!

Ve o çocuktan daha ayrı

Diğer yıllardaki arkadaştan arkadaşa

Hızlı görüş ve istekli kulakları zorlayan

Ölülerden bağışlanma kazanmak için,

Ama sadece karanlığı görüyor ve duyuyor

Günahının sessiz yankısı.

VENEDİK

BENİ KURA FEFELLIT'E BAĞLA

Boşuna değil Venedik Ustası seti

Doge ve koruyucu Doge arasında Margaret

Yumuşak ve dönen bir ihtişamdan gülümserken,

Venedik uğruna, Kız ve Çocuğu,

Ve Venedik efendilerinin söylediği büyük bir söz vardır:

"Barışım seninle olsun, Evangelist Markos!"—

Mezara kadar büyülenmiş diz çökmüş adam,

Grimani veya Priuli veya Loredan,

O berrak görüş kaybolur, uzaktan güzel görünür,

Bütün dünyevi kaygılarının imparatorluk şehri,

Son birkaç kemeri parıldıyor ve geri kalan her şey

Mübarek'in o kalabalık karşılamasıyla büyülendim.

Ey sadık yürek! O zaman azizlerin seninleydi;

Meleklerin ırkı insanların ırkıdır;

Onların kaybolan ışığı bizim vizyonumuza döküldü,

Hatta onların sevinçleri bile biz olmadan tamamlanamaz;

Sen bunlara sarıl; onların lütfu sana akacaktır.

Senin gelişini sayıyorlar ve kaderini önceden biliyorlar,—

Evet, eskiden olduğu gibi ölümsüz özlem paylaşımı,

Aşk eskiden de vardı, eskiden de güzeldi.

O Şehir şimdi nasıl uyuyor ve çok uzaklara kaçtı

Dövüşerek alt edilen ve Doge'ların öldüğü hikayesi.

Uçan Şöhret hala onun etrafında yankılanıyor; ama o

Gökyüzünün ve denizin erimiş incisinde rüyalar.

Benim için de rüya, gün batımının ateşinin gölgesine izin ver

Karanlık kubbeyi aş ve sütunlu kuleyi del!

Gece ve barış kozmik vaadi ödesin,

Ve Ruhun kendisi bile gündüzün rüyasına dalar!

RÜYALARDA KALP UYANIKTIR

Rüyalarda kalp uyanıktır ,

Rüyalarla geldi bir rüyayla,

Dağınık çiğ damlaları titriyor

Alev gibi dalgalanan saçlarından.

Aman ne tatlı! Ey kadın yürekli!

Aman Tanrım, adını söylemeye cesaret edemiyorum!

O yüz arzulandı, ayrıldı,

Ve günü alaya alan rüyalar!

Kaç tane başka bakire

Keşke tekrar sevseydim!

Yüklü kalp nasıl da iç çekti

Dinlenmek ve acının durması için!

Ey aşklarım, terk ettiğim aşklarım,

Bunlar denenebilir mi veya doğru mu?

Her zaman uyanık olmadığımı biliyordum,

Ama rüya gördüğümde biliyordum.

Hala, geçici hayallerin ortasında,

Kendisi bir vizyon olarak geldi;

Aynı havadan bakışlar,

Kadınlar da aynı şekilde davranıyor.

Ah, yalnız uyananlar!

Yavaş yavaş akıp giden saatler!
O uçan form sadece
Ruhunun gölgesi.
Ah, rüyalar nasıl keşfedebilir ki
Ne kadar da değerli bir şeydi bu,—
Ne aşkın ne de sevgilinin adı,
Tokalaşma veya öpüşme düşüncesi yok:
Ama kalp kalbe kapanıyordu
Katlanmış çiçekler kapanırken,
Ve gözler gözlerin üstünde dinleniyordu
Gül ile gül kadar aptaldık.
Ey Gece, ama başkasını gönder
O zamanlar bildiğim rüyalardan!
Ey uyku! Senin gerçek ikiz kardeşin
Vizyonu gerçeğe dönüştürmek gerek!
Yazıklar olsun onu bulup seçmeye,—
Onunla tanışmak ve onu özlemek çok güzel!
Uyan, uyan onu kaybetmeye,—
Rüyalarda, rüyalarda bilmek!

Aman Tanrım, uygun bir yer göremiyorum

OG OD, uygun bir yer göremiyorum,

Yapabileceğim bir iş yok,

Kendimi sana adıyorum,

Yeniden bir fedakarlık.

Eğer sen yukarıdan açık bir işaretle

Beni kendine ait olarak işaretle,

Ne kadar çabuk, ne kadar memnuniyetle ölürdüm,

Onurlandırılmayan ve bilinmeyen.

NE YENİ DÜNYADA,

BU MUTLU SAAT

Hangi yeni dünyadan, bu mutlu saatten,

Ne vahşi bir romantizm, ne perili bir çardak,

Nelly'nin hayalleri gerçek oldu mu?

Hayalperest gözler, hevesli zihin,

Hayal edilen tüm evlerin bulunacağı

Hiçbiri kendikinden daha tatlı değildi.

En iyisi en doğrusudur; bu en iyisiydi

Nelly, kalbi ve ruhu dinlenirken,

Akşam duasında diz çöktü;

Hiçbir şairin rüyası, diye düşündüm, kurtulamazdı

O bilinçsiz çocuksu başın üstünde

Çok yüksek bir ışık ve güzel.

Çünkü masumiyet hâlâ Cennet'tir;

Saf kalbin etrafında, sevgi dolu irade,

Gök orduları konakladı;

Adını koyamadığım bir varlık

Ruhlar bilmeden suçluluk veya utanç duyarlar

Akşam vakti yürüyüşleri.

DVM HAFIZASI IPSE MAYIS

"Ne kadar temiz unutulmuş, ne kadar uzak ve ölü,

O günler ve o eski hayaller ne kadar da değerliydi!

Nasıl kaybolmuş, hiçlik ve tamamen yok olmuş

Dualar ve sevinçler, tutku ve korku

Ey bakışlı ruh! Güneşin aydınlattığı baş gibi

Suya dalan dalgıç karanlık suları tarıyor;

Ya da havacı küçümser ve hor görür

"Cüce ölçeğinde muazzam planisfer."

"Hayır, hayır," diye bağırdım, "bir tutam zencefil,

Bir kuş notası,—dünyayı benim için uyandırdı!

Ey dinleyen Hayat, Ey uzaktan seslenen Aşk,

Mutluluktan titreyen erkek kalbi

Dünyanın zavallı küresi en uçtaki yıldızı haber verdiğinde,—

Bir damladan çıkan aşk bütün denizini aydınlatır."

DOĞAYA ÖVGÜ

BEN

OM DİĞER ciddi derecede hafif,

Çoraklığın ve vahşiliğin ruhu,

Beni buz gibi sakinliğinin içinde kuşatılmış halde gör

Susuzluk, yalnızlık, yine

Seni çağırıyorum ve şikayet ediyorum;—

Burada, senin mabedinde benim yalnız ilahim yükselsin.

II

Susamışlık;—ama sanki değil

Kar çeşmelerin

Beni söndürebilirdi, tepeden baş aşağı çılgınca;

Diğer özlemler sona ersin

Bollukla ve barışla;

Sona kadar susamış olanı ancak sevgi doldurabilir.

III

Işık kızarmayı ve açmayı sever;

Yok olurlar; koku verirler

Uçan bir saat ve ufak bir acıyı tamamlar:

Bundan daha fazlası ne olabilir?

Cennet bana vahyetti mi?

Çok eskiden gizlice, ruhun Şabatlarında.

IV

Alp borusu çaldığında,

Kendisinden daha fazlası yeniden doğdu

Tepedeki sihirli cevapta çınlamalar;

Yeniden, uzaklarda, su üstünde,

Yeni bir görkemli nota

Başka dudaklardan esiyor, başka havalarda duruyor.

V

İşte aradığım aşk buydu;

Yani gizli düşünceye

Gözlerin söylenmemiş cevabını verebilir;

Öpücüğe veya konuşmaya gerek yok

Her biri her birinin içine karıştığında,

Senin kalbin onun kalbinde seni çağıracak, onun kalbi de senin cevaplarında.

Altıncı

Ah, umut çok şefkatli ve adil

Ey havadaki melek!

Ey ölmekte olan rüya, ki onu görmek bile sevinç demekti!

En uzun süre dua eden, en çok takip edilen

Bütün o göksel orduların

Çocuktan erkeğe vizyon sahibi insanı kim cezbetti?

erkek çocuk.

Yedinci

Bazen uçan alev

Servet vardı ve şöhret vardı;

Bulutlu yarıklardan çılgın bir boru sesi duyuldu;

Genellikle bir Orfik tacı,

Derin cennetten aşağı doğru çırpınarak,

Bir şairin başına kondu ve şair tatlı bir şarkı söyledi.

VIII

Ama ilk, son ve en iyisi,

En çok özlenen, en az itiraf edilen,

Bilinmeyen bir form güvercin olarak indi;

Ruhumun derinliklerinde duydum

Yeni bir melodik kelime,

Ve çocuğun tüm vücudu dokunuşla titredi

Aşk.

Dokuzuncu

Erirler, bozulurlar, solarlar,

Havada dizilmiş o şekiller,—

Geri kalanıyla aşk; ah, Aşk, göksel dost

Sadece bu Anne yumuşak,

Saf ve aldanmamış,

İşte kutsal mekânında sona kadar dayanıyor.

Ey hızlı ve uçan kefen!

Bulutu yaran soğuk boynuzlar!

Yükseltilmiş Sessizlik insandan habersiz

Daha yumuşak akın ey sel!

Yumuşakça kay, gürleyen kar

Karanlıktaki her şey son bulsun, tıpkı karanlıkta başlayan her şey gibi!

İşte bu yüzden ben de doğdum,

Kadim Dünya ile aynı ruh,

Bu acının insan soyunun ötesinde:—

Benim ruhum da senin gibiydi;

O öyleydi ve öyle olacaktı;

Ey Dünya, Ey Gece ve Ey Hiçlik, onu bir kez sarıp sarmala

Tekrar

AŞK VE ÖLÜM

OP ARKADAŞLAR , İngiliz çiçeklenmesine benzemek,

Ve başa İngiliz havası verin,

Sonra büyük gri-mavi yıldızlarla aydınlat

O yüz acınacak kadar güzel.

Sanki istediği zaman çeyiz verilen tatlı bir çocuk gibi

Yılların gönderebileceği tüm bilgelikle,

Yukarı baktım ve hala bir bebek gibi,

Senin eşitin ve dostun oldum;

Ve çocuksu kıvrımlarını korudu ve büyüdü

Kadının şekline hayret verici bir şekilde,

Ve yumuşak bir tutkuyla yeniden dolduruldu

Gözlerinin deniz gibi safiri.

Ressam, ona bak; orada bir şey var mı?

Burada olmayan sevgiliden mi?

Şans veya sanat tahmin edilebilir veya öğretilebilir mi?

Sevimli çocuğu daha da sevgili kılmak için mi?

Ve yine de kendisini görmüyor;—hayır,

Bana verdiği ipucu sadece şuydu;

Kuşum, çok yaralı, çok yüksekte,

Hem çok şefkatli hem de çok cesur.

Fırtınalı gökyüzünün nasıl olduğunu bilmiyor

Güvercinim dalgasız yolunu sürdürüyor;

Yazık ve haksızlığa uğrayan çocuğum cevap veriyor

Kadın bakışlarıyla, nazikçe neşeli.

Evet, ilk önce yenilmez kalp

O gözlerle parlamayı seçerek,

Ruhumda senin ruhun olduğunu buldum

Ve güzellikten daha çok, beni senin yaptı.

Bütün insan tutkuları birleşti;

Bütün ruh tek bir eylemle özgürleşti;—

Kızına anne, oğluna baba,

Sana hissettiklerimi daha hafif hisset.

Al beni; hepsi bu; bizim için

Yeryüzünde bilinmeyen bir sevgi yoktur;

Tanrı, eğer bir Tanrı bunu böyle yapmışsa,

Elbette ki bunu her zaman böyle tutacağız.

LADY MOUNT TAPINAĞINA

Tatlılıkla karışık bir devlet; seçilmiş ve seçilmiş her ŞEY

adil

Bir amaca hizmet eden, bir rızaya dayanan;

Çeşmenin ihtişamı, güneşin parıltısıyla harmanlanıyor;

Sessizlik ve havadaki Eden'in bahar gelgiti;—

Ama tüm bunların ortasında özlem dolu bir koruyucunun bakımı var

Sürekli yeryüzünün çorak yerlerine gönderildi;

Yüksek yürekler sevinçle dolup taşarken, henüz sevinçle dolup taşmamışlardır

En üzgün kalpleri bile rahatlatmayan bir şey varsa,

ayı.-

Bu senin yeryüzündeki evin mi yoksa göklerdeki hedefin mi?

Hanım, bu zavallı sözcüklerin resmedilmesi gereken

çabaladın mı?

Hayır, ikisi de; dünyanın hiçbir vampiri kontrol etmiyor

Kendisine böyle kanatlar verilen ruhun yolu;

Ruhun kendi duası ruha cevaptır;

İçindeki sevgiler onun şimdiki cennetidir.

DONINGTON KİLİSESİNİN BİR PENCERESİNDE

"Ne kadar da mutlular, keşke bilselerdi, ne kadar da mutlular,

Ayların işbirliği yaptığı çiftçiler,—

İlkbahar mevsimleri mayıs ayında erir,

"Güzel kış, şölen ve ateşle gelir!"—

Tanrı'nın emekçileri her geçen gün daha da kutsanmıştır.

Kutsal çiftçilikten ne dön, ne de yorul,

Tatlı çobanlığı her zaman kimin üzerine düştü

Gökten tatmin olmuş ve yeni bir arzu.

Bütün kış boyunca mutlu sürülerini yönlendirirler

Yeşil meralardan, gülen vadilerden ve

şarkı söylemek;

Bütün kış boyunca her taraftan koparırlar

Meyveleri dayanıklı, çiçekleri solmayan;

Onlarınki gibi tarlalar için her ay hasat zamanıdır,

Ve böyle ekenler için bütün yıl bahardır.

IAMQVE VALE

Ay'da genişçe dalgalanan Humber AKIYORDU ;

Humber'ın alçak noktalarına nadir ışıklar tuttu;

Ve *sen* tek bir ışığın parladığı yerde uyanıyordun

Sevgisi bütün mutluluğumu, kederi kederimi yaratan.

Kaderin akışıyla taşınmış gibi, senin evinden

Ben o gelgitle hüzünlü ve yavaş bir yolculuk yapmalıyım;

Humber'ın inişli çıkışlı yolundaki o uzun gemide

Geceyi hayal ederek geçir ve sabaha doğru yola çık.

Ama bu ömür boyu süren ıssız karanlıkta,

Ey aşk, içimdeki yıldızın bu kadar sönmez;

O yalnız ışığa bakıyorum ve merakla bekliyorum

Hayatımızı yitirdik, ölüm bizim olsun ya da olmasın;

Evet, Kader selinde sana doğru hareket ediyorum,

Gece rüya görürsün, ama sabahla birlikte gidersin.

UYUMAK

Ne kadar güzeldir yayılmak

Sonunda yatağımın üzerinde tam boy

  Ve dünyaya veda et!

  Sessiz, kıvılcımsız,

Zifiri karanlığa dalmış ve boğulmuş

Ve duyulabilir bir sessizlik!

Mutlak karanlığın içinden tek bir canlı nefes,

Saf Gece'nin varlığının odada olmasına izin ver

  Sessiz saatleri serin tutun:

Kara Gece'nin kokusuz havası sert,

Daha çok arama ve daha güçlü canım

Çiçeklerin üzerindeki Zephyr'den daha fazlası

Sonra yorgun beynimin çürümesinden

Günün ateşli parçaları,

  Dans eden ve ölen düşünceler;

Hayatın yorgun hücrelerinden akarlar,

  Toplanıp dolaşıyorlar, dönüp gidiyorlar,

Ve geriye kalan benim.

Beni yumuşakça geri kazanmam için orada bırak

Beynin harcanmış salgısı

Karanlık ve derin çeşmelerden:

Ah, gelme, konuşma! Bırak beni,

Ta ki göklerin göklerinden bana

İn melek Uyku!

GENTI CIRCUMDATA NOCT E'DE FEROR

Ne bir ses, ne bir görüntü, ne bir ses, ne bir görüntü geldi
  Olması gereken gerçekleştiğinde,—
İç dünyamı alevlere boğan kaza
  Ve ırmaklarını denizden geriye doğru yuvarladı.
Hayır, birçok fiyort ve fiyordun eski isimleri var
  O uzun gece bana hiçbir işaret vermeden geçti;
Gudvangen, Vossevangen aynı şekilde uyudular,
Ve rüya Oiloë ormanlarındaydı.
Ama kesinlikle bir kez geldin! ve bütün
Göğün karanlık derinlikleri senin hikayeni anlatmak için iç çekti;
Eurydice'ninki gibi kaybolmuş ruhun çaldı
  Ormanla dağ arasında yabanileşmiş;
Sadece gözlerim tutulmuştu ve ruhum
  Son vedanı hissedemeyecek kadar sert ayarlanmış.

ALFRED DE MUSSET'DEN

kaybettim , gücümü kaybettim,

Ve uzun süre devam eden sevinç ve umut,

Ve her şeyini kaybederek, uzun vadede kaybetmiş oldu

Şarkının ruhu ve gururu.

Bir adamın arzusu ne kadar çabuk tükendi

Gençliğinin metresinden düşüyor!

Ve ben de öyle sevdim, ve öyle yoruldum

Son metresimden, evet, Hakikatin.

Ve yine de o ölümsüzdür; onlar

Onu tanımadan ölenler,

Boşa harcanmış yıllar:

Allahım, yarattığın sana cevap veriyor;

Bende yalnızca bir iyilik kaldı,—

Gözyaşlarının hatırası.

OH, KALABALIĞIN İÇİNDEN GELDİĞİNDE

Ah , o kalabalığın arasından geldiğinde ,

  Çocuğum, sevgilim, mutlu ve güzel,

Uçan bir alev gibi görünüyordu

Akşam vakti havanın alacakaranlığı bölüyor!

Yüreğim nasıl da sıçradı, orada

  Onun geliş yolları, yumuşak ve hızlı,

Yıldızlı görünümü, parlayan saçları,

Hevesli ayaklarının hafif zarafeti!

Ama o mavi derinliklerden ilahi

  Nazik ihtişam titreyerek parladı,

Ve gözlerinin şevki benimkilerle buluştu

  Bakmaktan hoşlandığı aşk;

Sonra yağmurlu sis veya kalabalık zemin

  Benim ve onun için cennet oldu,

Londra kasırgası, Londra kükremesi,

Büyülü bir denizin iç çekişi gibi.

Ey gölge ve güneşin dalgalanan örtüsü

O gölge ve güneşin dalgalanan ÖRTÜSÜ

Ey rüya ve çiy şafakları

Hayat yüksek ve cennet bir olduğunda

Toprakla, ben de seninle!

İlkbaharın çuha çiçekleri ormanı aydınlattığında,

Sümbülleri vadide,

Ve kalbimizin derinliklerinde anladık ki

Erkeklerin başlıca kaygıları:

Çünkü gökten sık sık ateş düşecektir,

Ve Ruh sık sık şöyle cevap verir:

Ve sık sık dile getirilmeyen Umut çağıracaktır

Masum mavi gözlerden.

MADEİRA

Ne kadar da garipti o perili sabahta

Batı'dan doğan bir vizyon muydu,

Madeira maviden geliyor!

Aman Tanrım ne kadar da peri gibi ve adil

O burunlar havada şekillendiler,

O büyülü dağ büyüdü!

Tepelere tırmandım; ama nereye gitti

Yanılsama ve bunun getirdiği sevinç,

    Göz kamaştırıcılık ve ışıltı mı?

Adını bilmediğim ihtiyacımı pek anlamıyorum,

Ve özleyen neyi özlediğimi bilmiyordu,

Bir rüyanın şaşkınlığı içinde.

Ve sonra onu buldum; ah, ve sonra

Ametist çayırı ve vadisinde

    Yumuşak ışık yeniden parladı;

  Rüzgarsız çam labirentlerinde,

 Denize doğru ve gri deniz hattının ötesinde,

Görüş alanının ötesindeki adalara.

Düşünceli bir şeydi, bir duyguydu

Yalnızlığın, masumiyetin,

    Bir zamanlar var olan mutluluktan;—

Yerin ve göklerin tercümanı,

Vizyoner gözlerle baktı

Sahnenin ruhu.

Ah, bir daha değil, ah, bir daha asla

Büyülü kıyıya saldırmalıyım,

Ne de bu pişmanlıklar yok eder,

Hala gizli kalbimin sahip olduğu

Kederden çok daha değerli olan düşlerle,

Sevinçten çok kaybolmak.

"PERİLER DİYARINDAN TERK EDİLMİŞ"

GECE YARISI Aalesund'dan kuzeye doğru görüldü

Berrak mor burunlar griye dönüşüyor;

Aalesund'da uzun süre dünya dışı bir parlaklık yatıyor

Akşamın sabahla, gündüzün güne karışması.

Ah, dostum, o gök yüksekliğindeki dingin kubbenin altında

Seyahat edilmemiş körfezlerde adı bilinmeyen hangi adalar yatıyordu

O pelerinler ne kadar da ıssız ve sakindi

Yavaş dalga, sonsuz kıvrımlı yolu süpürdü!

Oradan, Kaderin o duraklamasında hayrete düşmüş bir şekilde bakarak,

Yıllarım, ondan uzakta, bir hayal gibi seyrettim;

Dünya dışı dinginlikler ve azalan ve bekleyen umutlar,

Hayat, tek bir soğuk, değişmeyen parıltıyla aşılanmış;

Kederin uzak koyakları tesellisizce yayılıyor,

Ve Joy'un alçak adacıkları yalnızlıkla aydınlandı.

SİLVİA

BEN

En derin düşüncelerimizin ÖTESİNDEKİ sükunetle
  Kız ruhu geldi, çocukça bilgelik;
Maviliklerin boşluklarından getirdi
  Gözlerindeki bu içten samimiyet;
Ruhu göklerden yükseldi,
  Kaderin bir dürtüsüyle dolaşmaya zorlandım,—
Dönen dünyalara baktım ve seçtim
Aşkımız onun mıknatısı, Dünya onun evi.

II

Bir süre, bir süre bu yıllar akıp gidecek,
  Bu yumuşak dallarda ruhu hapsedildi,
  Dünya'ya kadar aşk ve acının bilgisi
  Öğretti ve onu masum bıraktı:
  O zaman daha da güzel, o zaman daha da sevgili
  Çocuğumuzu daha güvenli bir şekilde tutuyoruz;—
  Başka neydi Aşk bizi *burada aydınlatan*
Ama ölümsüz günün parıldayan şafağı?

ALICE'İN RESMİNE

Bilinçsiz ÇOCUK , güzel resimli Fantezi!

Senin şarkından daha fazlasını duydum o dudaklardan,

Düşüncenin tahmin ettiğinden daha fazlası bakışında ve sözünde,

Gözlerim senden daha çok sana tapıyor

Sen Dünya'nın sevincinin vaadisin,—

Kaderin günlerimize ne kadar uzak tercih ettiği

Daha yabancı bir güzellik daha yumuşak bir şekilde karıştırıldı,

Daha saf tutkularla dinginlik öğretildi.

Hayır, Ölüm'ün hızla yükselen yollarından geçmeyi ummuyordum

  Benim zavallı benliğim, bilmediğim bir ihtişama sahip,—

Eğer, keyifli günlerden yavaş yavaş kararıyorsa,

  Ben sadece geceye hazırlanmalıyım ve gitmeliyim,—

O zaman yüzüne bakmaya cesaret edemem

Vahşi isyan ve özlem dolu keder için.

RUH, BAZI YÜKSEK

DÜNYA YAPTI

BEN

" Ruh , bazı yüksek alemlerde yaratılmış OLAN

Doğum öncesi yas tutmayan seçim,

Dünyanın gölge karmaşaları arasında

Acı çekmek ve sevinmek için sert;—

Bana da o ateşli hedefini üfle;

Ben de senin yükselen hedefini arayayım:—

Ne kadar kopmuş olursa olsun, hala aynı

Ey akraba Ruh, umudum seninledir!

II

" Ama durun. Kükreyen Kuzey bizi sürükledi

Bizim görüş alanımızın ötesinde köpüklü arabası;

Cennetin yüksekliğinden daha sakin

Bu yaz denizi hem yakınlarda hem de uzaklarda;

Ve uçan gölge ve parlaklıkla beneklenmiş

Güvercin yeşili, güvercin moru bir göğsünü kaldırır,

Ve yumuşak ufuk çizgisine doğru parıldıyor

Dinlenmenin perili yalnızlıklarına.

III

" Okyanus'un kargaşası hiçbir meyve bulamadı;

Dalga taburları kör bir şekilde koşuyordu;

Bütün o fırtına ve sesten sonra sessizleşti
Yaşlı Okyanus başladığı gibi bitiyor:
Sana *rastgele* gelen öfkeler gelmedi;
Ah, boşuna değildi göklerin vahşi olması!
Senin meleğin onları işaretledi, iyi ölçtü
Çocuğunu öldürmemesi gereken fırtınalar.

IV

"Senin hevesli gençliğini karartamadılar;
Seni zayıf bıraktılar, güzel bıraktılar;
Sesin ve uzvun yumuşak hayatını terk etti,
Mavi, altın, göz, saç.
Daha sert bir değişim içinde,—
İradeni kabaran kötülükle kuşat,
Düşüncenin kalelerine vuruldu,
Ve seni hazır buldum, güçlü bıraktım.

V

"En kötüsün bitti. Dur ve dinle!
İçinizdeki Melek açıkça fısıldıyor,
'Karanlığı ve karanlığı terk ediyoruz;
'Son Aşk'tır, son yakındır.'
Sonra azalan ağırlığı yeniden kaldırın;
Mücadeleye devam edin, sevgili insanlara ve meleklere
Yola çık, yiğit ruh, kaderden kadere;

Ama ah-bir an burada oyalanıyorum"

HESPERİD BAHÇESİ

Keşke tek BİR iç çekiş düşebilseydi

Dudaklardan öylece durgun, öyle uzun süre,

Denizin üzerinde yüz ve her şeyi anlat,

Şarkıdan daha içsel

Büyüleyici ve yoğun bir nefes

Hafif tutkulu saatlerden,

Koku duyusuna sahip Hesperian

Orotava'nın çiçekleri

Saçlar ve gözler batar ve yükselirdi,

Dudaklarında yumuşaklık ölürdü,

Ve iç çekişlerin dilinde fısılda,

"Ey bilge kişi! Sen ve ben

"Yalnızca rüzgarlar değil, sevgilim, benim,

Sadece deniz ayrılmıyor,

Ama Hayat ve Kader, çok geç olan aşklar,

İkiz kalpler ayrıldı.

"Ve gün geçtikçe," derdi iç çekiş,

Nefes almakta zorlukla,

"Yakın ve daha yakın, bir Biçim, bir Korku:

Aman Tanrım, Ölüm mü bu?”

ALACA KARANLIĞIN SONLARINDA YAVAŞÇA

Sen sapmışsın

Geç alacakaranlıkta yavaşça yoldan çıktığında

Islak leylaklar ve siyah-yeşil bir gölgeyle,

Birbirleriyle iletişim kurarak, her birinin diğeriyle

Azalan konuşmanın aralıklarını bilmiyordum,

Karanlıktan düşen bakışı fark etmedim

Çok sevilen gün ışığındaki güzellik hakkında: —

O saatte hareketsiz ruhlar hiçlik olarak tutuluyordu

Bedenin güzelliği mi yoksa beynin tepkisel düşüncesi mi?

Hayatın içinde büyüdüğünü hissetmekten memnun

Artık ayrı değiliz, tek bir hayat var;

Evet, ve bundan dolayı hayatın nasıl olacağını tahmin ettiler

Aşk, dünya çapında sırrını gösterdiğinde.

VÜCUDUNU BİR ÖRTÜ GİBİ GİYİYOR

O, vücudunu bir peçe gibi giyiyor,

Ve hayatın ta kendisi parlıyor;

Sesi bir fırtınada yankılanıyor

Vahşi ve yeni ruhsal tutkunun;

Ey eşi ve ismi olmayan ruh,

İlahi ve ölümlü, kız ve oğlan,

Parla ve bir haykırışla ilan et

Tahmin edilemeyen sonsuz sevinç!

VE HER ŞEY BİTTİ; VE YİNE AYAKTA DURUYORUM

Ve her ŞEY bitti; ve yine ayağa kalktım,

Ey Aşk, hatırlanan kumsalımızda yalnız!

Ve tepeler ve sular tüm düşsel gün

Her birini gümüşi bir sis ve gri içinde erit,

Ve Jaman gün batımını alır, Jura bilir

Sıvı ovaların ötesinde sabah doğuyordu.

Yalnızların , sürgünlerin, ezilenlerin gölü ,

Deniz mavisi göğsünde ne iç çekişler dolaştı!

Hangi bakış güneşleri izledi ki kurtaramadı

Alevler tepelerinden yükselip dalgaların üzerinde sönüyor!

Büyük adamlar ve senin kıyılarına düşenler döküldü

Şöhret ve servet uğruna döktükleri birkaç yavaş gözyaşı uçup gitti;

Üzgün ve akıllı adamlar görmekten memnun oldular

Senin soğuk sükunetinde onların son mutluluğu.

Ve şimdi senin güneşle aydınlanan kubben, senin bu duvarların,

Çatısı olmayan ve meleklerin musallat olduğu bir türbe gibi görünüyor,

Aşkım kadar güzel, kaybolan çiçeğiyle parlak,

Kederiyle dinmiş, mezarı kadar kutsal.

Çünkü o burada durdu, burada konuştu ve orada

Akşamın kızıl havasında yumuşak bakışlarını yükseltti;

Ve her şey çok güzeldi; her şey çok güzeldi, her şey çok güzeldi

Basit, tatlı ve dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu;

Ve ruhum onunla buluşmak için harekete geçti ve biliyordum ki

İkimizin de çağrıldığı umut belirsizdi.

WOLSEY ŞAPELİNDE, WINDSOR

Prens sevgili! gerçek kalp ve varlık adil

Oyulmuş huzurunun mermerinin üstünde

Windsor Kalesi'nden İngiltere Bayrağı dalgalanıyor;

Bin yıl, tarihi havada yüzüyor.

Orada senin Efendin uyuyor; ve sık sık orada nazikçe

Sabit gözlerle yas tutan ve kavga eden biri gelir

Etrafındaki orman gülü ve gül;

Aşk onun sessizliğidir, bakışı ise duadır.

Ve Banner'ın geniş çaplı zaferleri artık,

Ne de ruh kralların oğullarına fısıldar

Güçlü devamlılık, asırlık imparatorluk;—

Ama o bir kadının bakışı o vaadi getiriyor

Ebedî şeylerin en uyuyanı sana,

Henüz ulaşılamamış diyarlar ve henüz ulaşılmamış yüce aşklar.

O KAYA VE SEL, GÖL VE TEPE

Ey KAYA ve sel, göl ve tepe,

Bir evin salonları hâlâ sade,

Uzaktan ve vakur bir bakış!

Ey gezginin gördüğü vadi

Ağaçların o yükselen kemerinin ötesinde

Helvellyn ve mavi

Büyük Doğa aşkımıza döküldü

Senin daimi iyiliğinden

Görkemli yetiştirme;

Merak ettik, sahip olmaktan yarı korkuyorduk

Bilinci neredeyse hiç yerinde olmayan kalplerde büyüdü

Öyle sonsuz bir şey ki.

İçeride, dışarıda, ne olduysa,

Kozmik derinliklerde ölümsüz sahne

Yansıtılır ve kalıcı olur:—

Uzun bakışları yaşa, orman yollarını,

O büyülü günlerin alacakaranlığı,—

Yok olmaz geçmiş.

RÜZGÂR, AY VE GELGİTLER

Bulutlar DAĞILDIĞINDA bak
Ve bütün rüzgarlar özgürdür,
Onların gidişine öfkelenerek
Denize düşerler:
Ama patlamaları çılgınca olsa da
Ve fırtına çılgınca esse de
Derin ve uçsuz bucaksız Atlantik
Hala dalgaların altında.
Sonra Zephyrs oyalanırken,
Veya don yaklaştığında,
Hiç kimsenin evlenemeyeceği kız
Gökyüzünden işaret edecek:
Sonra vahşi bir kargaşayla,
Sonra bir telaş ve kükremeyle,
Bütün muazzam okyanus
Kıyıya fırlatıldı.

Süleyman

S STANDLARI büyük kral ayakta dururken

Ellerinin parlak, mükemmel emeği:

Sonra hiçbir şüphe duymadan veya titrek bir tonla

Kendine ait kıldığı Varlığa Çağrılar:

"İçinde her şey altın ve yaldızlı

Bu inşa ettiğim ev,

Bir kralın dizilişine hazır:

Perdenin arkasında saklanan

En Yüce olan kalıcıdır;

"Onu bulduk, O bugünden itibaren bizimledir."

Ama biz bilgelerden daha bilge olduk ve

Bütün bilgeliğimize rağmen daha da korktuk,—

Her adam her umutsuzlukla soruyor

Umutsuzluğa kapılıp istediği Allah için:

"Bütün göreviniz için

O'nu güzelliğiyle gördün mü?

Onu başkalarından başka tanıyan var mı?

Neresi?

Etrafımızdaki günler kararıyor,

O ne işitir ne de kulak verir,

"Havanın sonsuzluğuna gitti."

VE SEN DE ONU TANIYORDUN, DOSTUM!

SENİN KURALLARIN OLDU

Ve sen de onu tanıyordun dostum! Senin kaderin DE öyle oldu
Ceviz gölgelerinin arasından tırmanışını izlemek için yeşil,
Ormanın içindeki hafif adımlarını listele ve gör
Havadar Alp'te o Aready'nin gözleri.
O zaman korkmama gerek yok, bu sadece kalbimin işiydi
Kendine özgü büyüleyici bir imaj yarattı;
Yayla çimenlerindeki o yıldız ışığı sönmüştü
Yıldızlı başının etrafında aldatıcı ışınlar;
Yumuşak gün doğumunda o gölgeli göllerden
Gözlerinin derinliğini, maviliğini çizmiştim;
Ve rüya onun tüm bakışıydı ve fısıldayan kıpırtılardı
Onun tüm sesi çamlardaki rüzgarların sesiydi.
Ah, onu tanıdığında yüzü hala neşeli miydi?
O ilk günkü çocuksu harikasıyla mı?
Böylece Lippi'nin bakire melekleri yumuşakça çizildi
Çiyli çimenlerin papatyalarla süslü manzaralarında,
Güzel ayaklar ve pembe ve yuvarlak çiçeklerle ayakta dur
Şehitlik hapishanesi veya Meryem Ana mezarı;
Ya da uçan bir çemberin içinde, yüz ve karış
Dikenli ve haçlı zambak sapları;—

Ama o hüzünlü sahnelere bakışları eğilmiş

Yarı kayıtsız, ve hâlâ memnun;

Ruhlar henüz doğmamış olanlardır

İle Dünyamızın acısı ve tutkusu terk edilmiş,

Henüz cennetten ayrılmadılar ve henüz bilmiyorlar

Yaşamın, sevginin ve acının inşa edici gücü.

Böylece onlar çocukça oyunlarını dikkatsizce kullanırlar,

Kendilerine sonun sevinç olduğu öğretilerek.

Sonra, ona en son baktığımda, yüzü hala asıktı.

Yeryüzünde biriz, ama dünyadaki bütün kötülüklerden geçmişiz;

Son gözyaşını döken, son iç çekişini veren,

içindeki her şey ölebilirdi.

YAŞIN ÇOCUĞU

BEN

Ah , tek bir şarkıda bir ses için

Umutlarla titreyebilir ve korkularla inleyebilirdim

Ve yılların suskun sırrını söyle,

Ve kalk, ve bat, ve sonunda güçlü ol!

Kalabalığı harekete geçirecek bir trompet çağrısı

Şüpheli savaşçıların, gözleri ve kulakları

Doğuda bir bayrak belirene kadar bekleyin

Ve uzun zamandır sessiz olan gökler çınlıyor!

Ey benim yaşım, eğer biri senin için akort edebilseydi

Bu kederinden bir marş çıksın!

Eğer birisi bir tepeye tırmanıp görebilseydi

Aşağıdaki ovada vaat ettiğin kapılar,

Ve bir dakika mutluluğun tadını çıkarın

Ve bunu bilerek bilmek hoşnutluk vericidir!

II

Bir yükseklikte tek başıma durmayı düşündüm

Akrabalarımın yattığı suların üstünde;

Gece bir vaat duydum sanki,

Rüyamda gökyüzünde bir şafak gördüm: Dedim ki,

"Senin için, senin için, daha keskin bir bakışla,

Dalgaların üzerinde şafak vakti yaklaşana kadar izliyorum:

Dedim ki, "Bu adamlar uyurken, ne büyük bir zevk

"İkimizin de uyanması lazım, Tanrı ve ben!"

Ah, ölümcül sular tırmanıyor ve sürünüyor,

Melankolinin çok uzağında, derinden derine

Gelgitsel sonsuz bir cevap mırıldanıyor:

"Ey aptal, ey uykunun aptal savurganı,

Kalınır, kalır ancak dalgalarla ağlamak için,

Yahut karanlıkta ölülerle birlikte ölmek."

BEKLENEN KIRIK KALP NEDİR

Ne kırık bekleyen kalp

Söylenmemiş sözü söyleyecek,

Ve gözyaşlarıyla kim bunu haber verir?

  Kazandığı bilgelik mi?

  Yahut kederli olana de ki:

  " Ruhunun inandığı umut

Belki de, belki de aldatır,

Ama başka umut yok.

"Ah, senin anlattıklarının çok ötesinde,

Acı bir pınar kaynıyor,

Uzaklarda bir çan çalıyor

Gençliğinin mahvoluşu:

Saklan, saklan geleceğin yükselişi

Rüyalarla ve incecik kılık değiştirmelerle,—

Herhangi bir adamın tasarladığı

Gerçeklerden daha mı üzücü olur?"

Sonra ben ölmeyen umutla

Ayağa kalkacak ve cevap verecek,—

Onun iç çekişine cevap verecek

  Bir iç çekiş olan konuşmada:

Bağlayan ve bağlayan zincirler,—

Ruhunu tahriş eden ve onu tedirgin eden,—

Hangi insan onları daha iyi bilebilir ki,

Ey kardeşlerim, benden ne haber?

"Ve yine de—yükümü taşıyorum,

Beş Yara her zaman giyilir,

Ben de umutsuzluğumda

Onu gördüğümü söylüyorum:

Etrafında büyük bir karanlık var

Onu sarın ve sarın, —

O gece geç vakitte onu buldum

Ve gündüz O'nu kaybetti.

"Ama daha cesur ve daha cesur

Onu kurtaracak birini görünce,

Ruhum artık sarsılmayacak

Artık kanatları kapalı değil,

Ama tek bir kararla kes

Şüpheden ve insanların alaylarından,

O tatlı ve kaybolmuş görüntü

"Dünyayı dolaşacağım."

GÜNEŞ DOĞUŞU

Bakın , ey kör gözler ve yanan gözler ,

Ey özlemle şaşkına dönmüş gönül, düşün!

Bu senin kazancının ötesinde mi?

Senin her şeyin olan o zevk mi? —

İnatçı gözler ve ayırt edemeyen,

Acı öğrenmeden utanan kalp,

Geri dönüşü olmayacak şekilde uçuruldu,

Artık hatırlanamayacak kadar kaybolmuştur.

Dualarla kim yetişti

Uyandığı o mutlu saatler

Dalların sallanmasının sesine

Erken bir şarkı ve vahşi bir sesle,—

Altın yapraklar titreştiğinde,

Ve sevgi dolu düşünceler daha da yoğunlaşıyor,

Ve hayatın heyecanı daha hızlı atıyordu

Çocuğun tatlı yüreğinde mi?

Ama ruhumu terk etsen bile,

Sen onu alana kadar sana tapacak,

Ey Yaratıcım, sabahleyin,

Senin Oriflamme'ın için açıldı:

Annelerinin altındaki kuzular için,

Başkasının mutluluğu için,

Kardeşlerimin güzelliği için,

Dünyanın harikası için.

Üstümüzden ve altımızdan,

Okyanusta ve gök gürültüsünde,

Sen harikanın habercisisin

Cennetin olacağı yer:

Bir an için seni tahmin edebiliriz

Seni itiraf eden yaratıklarından

Sabah olduğunda ve seni kutsadığında,

Ve senin gülümsemen denizin üzerinde.

Sonra görülen veya duyulan bir şeyden,

Ormanlar usulca kıpırdansa da,

Veya bir kelimenin söylenmesi,

Yahut bir kuşun ötüşü,

Dertler ve üzüntüler son bulur:

Bir an için ruhta

Bütünü oluşturan dinlenme düşer,

Sonsuz huzur düşer.

Ey yeryüzünün sıkıntılarından gelen sessizlik!

Ey gök, ey sevinçler

Rahip ve şarkıcı çocuklar gibi

Şarkı söyleyemez veya konuşamaz

Artık acı ve ağlama yok,

Artık ölüm ve ölmek yok,

Üzüntü ve iç çekişe gelince,—

Bunlar kaçıp gidecekler.

OH CENNETTEKİ YILDIZLAR

SOLMA VE ALEV

Ey gökyüzündeki sönüp yanan YILDIZLAR ,

Ah, aşağıda fısıldayan dalgalar,

Cennet, dünya veya ben aynı mıydık?

Bir yıl mı, bir yıl önce mi?

Buradaki yıldızlar evlerini yükseklerde tutuyorlardı,

Dalgalar her zamanki gibi akıyor,

Bir zamanlar ben olan aşk kayboldu,

Bir yıl, bir yıl önce.

NADİR BİRİ GİBİ AĞLADIM

AFFEDİLEBİLİR

BEN AĞLADI affedilemeyen biri olarak,

Ama iyi Tanrı uzaktan merhamet ediyordu,

Ve beni ıssız ve cennette asılı gördü

Bir yıldızın işareti.

BRIGHTON

BEN

H ER cesur deniz siperleri güçlü bir şekilde inşa edildi

Hiçbir gelgit kök söktürmez, hiçbir fırtına dehşet vermez;

Denizden gelen tamarisks kalabalığı

Aylaklar geniş deniz duvarında yürüyorlardı;

Yağmurun ıslattığı uzun süre aydınlanan kaldırımlar parıldıyordu;

Hala eşcinsel gruplarını bir o yana bir bu yana sıkıştırıyorlar;

Karanlık gece yarısı derinleşiyor; akıyorlar;

Tekerlekler, atların takırtıları gidiyor.

II

Ama o dalga sınırı yakınlarda,

Sabahleyin çocukların oyununu öpen,

Alacakaranlıkla birlikte hayalet bir korkuya dönüşür,

Geceye hayaletimsi bir serpinti atar:—

Ey yıldızsız çoraklık! Uzaktaki umutsuzluk

Derin, kaynayan vahşilik, nabız gibi atan karanlık

Sanki bütün dünyanın yüreği oradaymış gibi,

Ve bütün dünyanın yüreği bir mezar.

III

Dalgaların nakaratı ebedi seslerdir;

"Ebedi gece," diye inliyorlar ve diyorlar ki,

"Ebedi barış, ebedi acı,

Öleceğiniz gün kapatın.

Kim, kim birdenbire sınırın ötesine geçti,

   Hangi dünya yorgunu ruh kalkıp kaçacak,—

Kaba ışıkları ve gürültülü sesleri bırakın,

Ve karanlığa ve denize güvenebilir miyim?'

HAROLD İKİ YAŞINDA

KAPILARINI ona aç

Hevesli ve yeni

Bütün dünya onu bekliyor;

Ne yapacak?

Sevgili eksiklikler

Çiçeklenme saatleri

Ona tatlılarla besle

Onu çiçeklerle doldur

Bakın onları nasıl parçalıyor,

Bir erkek gibi bağırıyor

Onları fırlatır ve yuvarlar

Mümkün olduğunca geniş

Boşunadır öğüt,

Boşuna vaazlar;

Neşeli şaşkınlık

Yine aynı şey

Bebekliğin vahşiliği

Oyun tutkusu!

Bir geyden başka kim bunu yapardı ki

Bunu dilemek mi?

Gizemden büyülenmiş,

Bütünden ayrılıp,

Senin bir tarihin var mı?

Masum ruh!

Hayretle bakıyoruz

Bebeğim, sana afiyet olsun; —

Neyin parçalanması üzerine hızlandı

Deniz boğazı mı?

Bize buraya kadar getirildi,

Ah! Hangi kıyıdan?

Nereye doğru seyahat ediyor,

Çocuk, sonsuza kadar mı?

O bizim için çok az şey anlatacak

Hiçbir şey bilmiyor!

Bizim için bir çan kadar net

Giderken gülüyor

Duyularüstü güçler

Çocuğun içinden nefes al

Anlaşılmaz

Sevinç vaadi

KÖTÜLÜK

EVDE DEĞİŞİM kaçınılmazsa ,

Değişimin yumuşak ve adil olmasına izin verin;

Bu bulut tüylü gökyüzünü ve tüm

Yayla havasının terk edilmesi;

Eski ormanı, eski çimeni bırak,

Tarihi dişbudak ağaçları, kayın gölgesi;

Şafağın eğik okları hala orada

Alçak eğrelti otunu açıklıklardan açıklığa doğru aydınlatın.

Artık Kilise Adamları yok, üzgün ve yavaş,

Loş alacakaranlıkta onların şarkılarını söylüyorlar;

Ne de esir kraliçe alçak kafesten

Öfke ve haksızlığın vahşi alemini görüyor:

Bu mirasçılara aittir

Kesin bir hakimiyet, usta bir sanat;

Hendek ve duvar için güçlüyü seçerler

Asil kalplerin yükseleni.

Ve eğer bazen o kalp titrerse,

Yüksek göreve başlanacağından yarı şüpheli;

Kutsal yerlere bakmak başarısız olur,

Sevgili ümitler birer birer sönüyor;

Ancak en iyi liderlik edenler, en iyi liderliği yapacaktır;

Kaosumuzdan geçenler en emin şekilde yönlendirir

Babalarının geçmişte yaptıkları,

Hükmeden Şeref, Korkuyu hiçe sayıyor.

" Erdem kendi gücüyle yaşayabilir mi?

Kendine güvenen Umut geniş kanatlı olarak uçabilir mi?"

Liste! Derinleşen çağımız için verecek

Bazıları eskisinden daha kesin cevaplar veriyor;

Ey yüce yürekler, kederde ve sevinçte sağlam durun;

Eğer uyanık kalabilirsen, gece boyunca uyanık kal;

Bekle, çatlamış gökler ortaya çıkana kadar

Duyulmamış bir sabah, mistik bir gün.

ÖLÜMDE BİLE ÖLMEZSİN;

KURTARMAK İÇİN ÇOK GÜÇLÜ

Sen ölümde bile ölmezsin; kurtarmak için ÇOK güçlüsün

Fırtınalı dalgalardan zarar görmeden yürüyen O'dur;

Hayatın yeryüzünden aceleci dalgalar tarafından sürüldü

Cennetin avlularında şaşkınlığa uğramadan uyanır;

Gençliğin çiçekleri uçtu; gençliğin daha güzel meyveleri saklandı

Rabbin bahçesinde olgunlaşıyor.

HERKESİ ZAMANINDA DÜŞÜNCEYLE BAŞ BAŞA BIRAKIN

İzin VERMEK her biri zamanında düşünülmüş yalnız

Soluklaşan günleri hatırla,

Ve o günlere sor ki, onlar sayesinde

Mutluluğu ona;

Setin içinde olmadığını buldu

Daha önce çözülmüş zevkler,

Ne hevesli bir istek, ne de henüz

Dilek gerçekleşti ve daha fazlası,

Ama rüyalarını pek itiraf etmez,

Ve anlık oyun,

Ve düşünülmemiş bir neşe

Yol kenarına fırladı.

AŞK, SOLUK VE ÖLÜYOR DİYORLARDI

BEN

Aşk , dediler, soluk ve ölmekte olan bir şeydir ;

Aşk, derlerdi, yıpranmış ve eskimiştir,—

Adet ile zincirlenmiş, altınla satın alınmış;

Dinle! Sesini duydum, cevap veriyordu,

“Onu hiçe sayıyorsunuz, ama siz nesiniz?

Aşk efendidir; Aşk özgürdür!"

II

Aşk, dediler, uzun sürmeyecek,—

Seçtiğini küçümser, kendininkini terk eder;

Yazıklar olsun o yüreğe ki, aşk uçup gitti,

Sonbaharın parmağıyla ilkbaharda dokunuldu!—

Hayır, şüpheleriniz ona haksızlık etti,

Aşk ölümsüzdür, Aşk güçlüdür!

III

Aşk en hafif bağla bile bağlayabilir

Kalpten kalbe, ruhtan ruha;—

Hayır, hangi kanun aşk'ın kontrolünden başkadır

Yaşamımızı ve ölümümüzü birbirine bağlar mı ?

Mükemmel Aşk korkuyu kovdu;

Aşk cennettir ve Aşk buradadır!

FREDERIC TAPINAĞI

BEN

Hayal kırıklığı yaratan günlerde bir adam var mıdır

Ayakları yerde, başı göklerde olan var mı?

Kralının kendisine verdiği bir vali daha var

Yakıp kavuran ateş ve sallayan kuvvet?

En uç yolları olan bir bilgelik var mıdır?

Hala yukarıya mı yönelmeliyiz? En çok çabalayan bizler için,

Çok erken akıllandım ve çok geç affedildim,

Tedbirimiz felç ediyor, görme yetimiz öldürüyor.

Ölüyoruz; yaşayan ve bütün olan var mı?

Rabbin çekici, basit bir ruh,

Erkeklerle erkek, oğlanlarla oğlan?

Biz çorakız; erkek ve fetheden bir sesin çıkmasına izin ver

Bizi doldur, canlandır ve sevindir,

Sevinci çoktan unutmuş olan bizler bile.

II

Ve dua ederken onu duydum; sert ve net

Dolu evin her yanından yüksek titreşimler duyuluyordu,

Ve ruhumda sertlik karşılık verdi

Ve insanın insana karşı sessiz sempatisi;

Çünkü o konuşurken Tanrı'nın yakın olduğunu biliyordum

Hala kadim planı mükemmelleştiriyor,
Ve bir kez Yahudilikte ve sonsuza dek burada
Sevdiği gibi sever ve başladığı gibi bitirir.
Bekleyin dostlar, beklerken sevinçlenin
İnançlar düştü ve rahipler hadım edildi
Böyle bir adamı takip edecek erkeklerin;
Dalgaların kükremesiyle tanıklık edeceği kişi,
Vahşi Marazion ve Tintagel kıyısı,
Ve bütün Cornwall burunları ve Cornwall denizi.

ÖLÜMSÜZLÜK

BEN

Böylece eski zevk yeniden doğduğunda

Ve Tanrı erken mutluluğu yeniden canlandırır

Görünüşe göre hepsi ilk titrek öpücük gibi değil

Ruh kiminle ilişkisi olduğunu bilmeden önce?

"Ey geceler ne kadar ıssız, ey günler ne kadar az,

Ey hayattaki ölüm, eğer hayat buysa, bu olsun!

O, tek başına tartıldığında, birinin kazanıp kazanmayacağı belli olur

Orada parlayan soluk sonsuzluk!

Bakın, bütün o yaş bir kum tanesi gibidir

Gelgitler serbestken uzun sahilde kaybolmuş,

Ve hiç kimse onu içi boş avucuyla karşılamaz

Ne kadar küçük olursa olsun, onu düşünmeye bile aldırmaz;

Çekildiğinde unutulmuş bir şekilde karada yatıyor

Ve gelgit sırasında denizde unutuldu."

II

Ama gizli ruhumda bir ses cevap vermeli

Hangisinin daha kötü kazanç gibi görünebileceğini bilmeyen,

Sonsuza dek uyumak mı yoksa yeniden doğmak mı?

Boş bir dinginlik ya da kasvetli bir sonsuzluk.

Ölmek yalnız bir şey olurdu

Çok geç doğmuş ve çok erken ölmüş,

Tatlı hayat solup geçici bir acıya dönüşmüşken,

Hiçbir şey hiçbir yerde ben olmayayım.

Ama eğer sonsuza dek iletmem gerekiyorsa

Bu yorgun hisler sonsuz bir gün boyunca

Ve bu yorgun gözlerle Tanrı'ya bakınca, meleklerin nasıl oynadığından korkuyorum

Benim hayatım onların olmayacak, ben de onlar gibi olmayacağım.

Ama cennetin kalbinde evsiz.

ÖLÜ PALLIDA GELECEKTE

BEN

BU onun cesur gözlerinde utanç değil ,
Ne de o göz kapaklarında bir gözyaşının parıltısı,—
Hayır, ama şaşkınlığın büyüsüne kapılmış bir inziva
Böyle bir felaketten sonra, sonu bu kadar yakın bulmak:—
Cennette nasıl da yalnız kalmış aceleci rüzgarlar yükseliyor
İskelenin üzerinde yavaş dalgalar ne kadar da siyah sallanıyor!
Ölümün kıyısında, onun ürkütücü hatırası uçup gidiyor,
Ve en büyük hayrette korkuya yer yoktur.
Ey alçalan dalgalar, ey sapan gölgeli havalar,
Seninle konuşuyor, seninle istişare etmek istiyor,
Ölmenin ne olduğunu aptalca sormak:
Ama rüzgarları susturun, dalgaların kıpırdamasına izin vermeyin,
Ben ona tek bir bakışla cevap vereceğim,
Çünkü ölüm ölümü bilir ve ben oyum.

II

Zira o kadar perişan ve terk edilmiş olsam da,
Böylece tüm evlerden kapalı ve kopuk,
Kasada şafak vakti ihtişamları uyanırken,
Sahte alevler ve sabah yıldızının önünde ölmek,
Yalnızlığımdaki ruhum onun görevini üstlendi,

İki deniz arasında, daralan çizgide,—
Her yandan fırtınalı suların çalkalandığını görüyor,
İkiz Sonsuzluklar uzaklarda birleşiyor.
Orada inançlar katledildi ve putlar parçalandı,
Ve birçok düşmüş dost ve düşmüş düşman,
Geceleyin gelgitlerin yükselmesini bekler;
Ve sadece kendine, sessiz ve yavaş,
Gizli melodiler yapar ve acısını haykırır,
Kükreme kükremeyle buluşana ve deniz denize karışana kadar.

KABADAN İNSANA

Başından SONUNA KADAR Senin vahşi ataların böyle şiddetli saatler kazandı

Senin artan umudun, oğlunun macerası:

Bu tür acılar onun karanlık yüreğini harekete geçirir

O isimsiz yaratık akrabalarından uzaklaştı;

Geniş göğsüne vurdu ve orman çınladığında

O gürleyen dilin böğüren prelüdlerine,

Yarım kalmış umutlarla, dökülmemiş yakıcı gözyaşlarıyla,

Korkunç ve yalnız başını eğdi;

Kolları kaba, dizleri neredeyse diz çökemeyecek kadar zayıf,

Konuşamayan en büyük çağrısını yükseltti;—

Evet, ve cennet duydu ve onunla birlikteydi ve ona verdi

Onu köle değil efendi yapan armağan;

Kaderinin o stresi ve dehşeti içinde bile

Kalabalık çığlığı yarı anlaşılır bir şekilde duyuldu,

Ve bazı garip ışıklar, bilmenin ötesinde, kontrolün ötesinde,

Gözlerinde gül, parıldayan, bir ruhtu.

KOZMİK BİR TARİH

Burada gösterilen hipoteze göre, kozmik tozun (pratik olarak meteor taşları ve demir şeklinde bildiğimiz) kademeli olarak toplanması kuyrukluyıldızlar ve bulutsular oluşturur; güneş sistemimizin bulutsusu bir güneş ve gezegenler haline gelir; yaşam soğuyan gezegenlerde belirir; ve bunlar en sonunda tekrar güneşte birleşir. İnsandan daha yüksek varlıklar başka yerlerde, muhtemelen büyük ve yavaş yavaş soğuyan kürelerde evrimleşir; ancak biz insanlar bu varlıkları ilahi olarak hayal etsek de, onlar kendileri bizim kadar onlar için de anlaşılmaz olan bir evren karşısında güçsüzlüklerini kabul ederler. Yıldız sistemimizin güneşleri birbirine çarpar, ısı *üretir ve kozmik süreci tekrarlar; ancak en sonunda uzaya ısı kaybeder ve son yaşamın kaybolduğu* tek bir soğuk ve karanlık kütleye toplanır . Belirsiz süreli bir gece başlar; tıpkı Hindu kozmogonistlerinin evrenin ardışık kendini-tezahürleri arasında hayal ettiği gibi; ve bu gecede yalnızca kozmik tozun sonsuz uzayda hızla hareket ettiği düşünülüyor.

Gel o ZAMAN , Kaderle savaşan zavallı solucan,—

(Hangi iç Ses sert ve alçak sesle konuşuyordu?)

Gel, zavallı Hayat ısrarcı,

Sen de yeterince gerçeği bileceksin;

İnsanın kendi kendine harekete geçen, genişleyen düşüncesi

Rüyasında dehşet verici manzaralar gördü;

Daha karanlık bir Sina'dan getirdi

Daha geniş bir Yasanın lanetleri.

Sana dediler ki, topraktan insan doğdu ?

Kozmos'un benliği tozdan başladı,

Akşamın ve sabahın olmadığı günlerde,

Ne düşünceli bir ruh, ne de nefes alan bir insan;

İlk doğanları Hiçlik ve Gece'den görün

Toplanan sürüler, alevli fırtına

O soğuk, o alçak, o titrek ışık

Boşlukta demir dolu belirdi.

Sonra uzayda yalnız başına asılı kaldı kuyrukluyıldız;

Sonra bulutlu parıltının girdapları oluştu;

Sonra her biri diğerinin üzerine atladı ve savurdu

Muazzam girdaplar, biçimsiz akış;

Bir Kanun, bir Kuvvet ve çok katmanlı,

Yüksek gökleri ışıltılı ateşle donattı,

Orion'un altın kemerinde yakıldı,

Ve Ejderhayı ve Liri yaktı.

Büyük küreleri soğuttu ve dönerek uçtu

Onların gezegen-yavruları dışarıya fırlatıldı;

Tekerlekli gezegenlerde garip bir şekilde esiyordu

Davetsiz ve bilinmeyen bir nefes;

Hiçbir Zihin tek başına izlemedi yaratmayı,

Yeni ortaya çıkan zihinlere başlama emri de verilmedi;

Çalkantılı sulara, anlamsız taşlara,

Hayat tohumu içeri girmişti.

Ve ilk önce hafif bir rahatlıkları vardı,

Ve rüyaya bağlı yaratıklar iyi huylu,

Belirsiz bir şekilde duyarlı, körü körüne mutlu,

Duşun ve parıltının o belirsiz şehvetini hissettim;

Sonra, huzursuz Güç çalışır ve

Daha ince bir zincirde bu mikroplar birleşir,

Asırlardır süren mücadele yavaş yavaş şekilleniyor
Bu titreyen Benlik, bu Senin Ruhun.
Hüzünlü bir duruma doğru aceleci bir çaba!
Acı çeken hayvanlardan başladı yakınma,
İnsanın ruhunda iç çekti,
Ve insandan daha fazla Varlıklardan nefes alır;—
Onlara iyi dediniz, onlara büyük dediniz,
Peki bu ümit ve dua kimin?
Hayır, onların sonu nasıl bir çığlıkla bekleniyor?
Ama sessizlik ve bir Tanrı çaresizliği?
Siz onlara tanrılar dediniz, siz onlara tanrılar dediniz
krallar;—
Acizliklerini çok iyi biliyorlar,
Şeylerin israfına bakmak
Acı dolu sert felsefelerle:
Sirius'larında adada bulunan, Titan kadar güçlü,
Onun sıcaklığının nasıl yavaş yavaş azaldığını izliyorlar;
O solar, o donar; uzun ve uzun
Ölülerin üzerine demir dolu yağdırır.
Sonra her şey susar; hepsi bir arada
Yorgun küreler çarpıştı ve hızlandı;
Her güneş özünde soğuktur,
Ve seven her kalp ölüdür:

Brahm'ın Gecesi derin ve uzaktadır,

Brahms Gecesi, kalıcı karanlık;

Bir siyah, bir yalnız yıldız,

Kozmos kozmik mezardır.

Ve henüz bununla bir zerre bile yok edilmedi,

Hayatın tüm bu çürümesine rağmen,

Mutlak karanlıktan, mutlak boşluktan,

Vahşi fırtınayı kadim yoluna doğru süpürüyor:

Hala taze, taşlar taşlara atılıyor;

Onların ruhsuz orduları başarısızlığa uğramayacaktır;

Dünya ve dünyanın kıyametlerinin ötesinde

Gecede demir dolu sürüyor.

KOZMİK BİR BAKIŞ

BEN

GERİ ! —bu anlık kederin ötesine !—
Dünyanın soluk şafağı, baş girişimcilik senindi;
Bu hüzünlü gözlerden sonsuz çağlar görünüyor,
Ve bütün göksel küre seni böyle şekillendirdi.
Hayır! Her şey canlı, her şey apaçık ortada!
Bu kaya kadim göklerden gelen ışığı içmiştir;
Vur! Ve o uzak gün doğumunun parıltısı
Mermerin unutulmaz ışıltısında parlıyor.
Böylece kozmik ışık aynı şeye katlandı
Güneş'ten Sirius'a doğru o ışın uçmadan önce;
Evet, ve cennette o mistik İsmi duydum
Ses ve Ruh'un bir soluğu esti;
Uzun Geçmişi yaktı, uyuyan alevi parlattı
Ve tüm Cosmorama yeniden alevleniyor.

II

İleri! Şaşkın umutla, boş duayla,
Batmakta olan bir güçle, yarı başlanmış yüksek bir görevle,
Çok istenen şeyler, çok üzücü şeyler yapıldı,
Suya yazılan yeminler, havaya vurulan darbeler.
Hadi! Sonunu tahmin ettim; son adil.

Son yarışın bu zayıf uzuvlarla koşulmayacak;

Bütün görüşün bu alçak güneşle kararmıyor;

Bütün ruhun bu ümitsizlik içinde bayılmıyor.

Bak, senin ruhun, her şeyin yolunda olduğu yerde taht kurmuş,

Senin günlerine kederli bakmak için gülümsüyor;

Evet; dünyevi büyüyü kendisi dokuduğu için,

Seni yüksek kazançtan aşağı mevkiye mahkûm ettin;

Senin düşüşünle birlikte bir şan tohumu ekildi;

Cennet sendedir, kaderin de senin iradendir.

III

İçsel, sevgiden veya küçümsemeden çok daha derin,

Erdem çiçeğinden, günah lekesinden daha derin,

Perdeyi yırt ve içeriye yalnız gir,

Orada çıplak dur ve kendini terk edilmiş hisset

Hayır! Öyleyse, ey Ruh, hangi dünyada doğdun?

Veya hangi Dünya-Ruhuna girdin?

Benliğin solduğunu hisset, muhteşem hayatın başladığını hisset,

Kozmik sabahta yeniden yükselen Aşk ile.

İçsel şevk en içteki hedefe özlem duyar;

Sonsuz hedef, sonsuz yolla birdir;

Her körfezden Varlığın gelgitleri yuvarlanıyor,

Her zirveden içimizde yaşayan gün yanıyor;

Ve hayat, hayatta seni ve ruhunu boğdu Ruh;

Ve bunlar Tanrı'dır ve sen de onlarsın.

KRALİÇE'YE

BEN

Altında sadık yıldızı olan ona
Şehvetli oyunda kutuptan kutuba,
Onun İngiliz gezintisi, uzağa zorluyor
Dünyayı bir araya getirme biçimleri;
Sezar'ın kartal uçuşunu geride bırak,
Makedonya egemenliğinden daha hızlı koş,
Kuzey'in alevli gecesinden gelen bir parıltı
Austral ana konuşması;—

II

Sabırlı gözlerle görenlere
İnsanın bilgisi gelgitlerle artar,
Bazıları bu parmaklıkları hissedene kadar
Ruhun rüzgarı essin;—
Kimileri şüphe ve çekişmelerle yüreğini yıpratmış olsa da
Felaket yıldırımının düşmesini emredecekti,
Kozmik olanı bantlarla bağla
Hayat, Ve her şeyin sonunu hayal et:—

III

Ötesinde, bilgeliklerinin sınırlarının ötesinde
Kraliçe daha güzel diyarlarda dolaşacak,

Ruh ruhla buluşana kadar Karısı

Mistik evlilik evi:

Uzun zamandır söylentisi yapılan ihtişamları canlanırken

Mavi gelgitin dünyayı saran dalgası,

Aşkla, hayatla, prensiyle ve onunla

Bütün-Baba kalkanı ve kurtar!

Ocak 1898.

YÜZÜNCÜ YIL ŞİİRİ

[Burns hakkındaki bu şiir on beş yaşındayken yazıldı.—Ed.]

BEN

O GEÇTİ , bizim şaşkınlığımız, bizim pişmanlığımız;
İki nesildir nefes veriyor,
Ama parlak anılar hâlâ aramızda parlıyor,
Ve ölüm dalışından şan ve şeref genişler.
Kutsal şairin beklediği şöhret bu kadar kesin,
Her ne kadar saygısızca davransa da kapılardan geçti
Eylem ve felaket alanlarını engelleyen;
Mırıldanmıyor, görmekten memnun
Onun övgüsü belirsizliğin ötesindedir,
Onun şanı karanlıktan çıktı;
Ne de eşit kaderi uygun bir şekilde yükler, ama bilir
Tahmin edilen çağlar boyunca çok uzaklara gitmek,
Tanışma şerefi mezarından düşmez, büyür
Adil sonlarla doluluğa.

II

Aynı şey o hafızayla da geçerli
İskoçlara şimdiye kadar verilen şöhretten daha adil;
Çünkü hiçbiri övgü fırtınasının ortasından geçmedi,
Romulus gibi, kalabalığın arasından gök gürültüsü gibi,

Ne de onurlu bir rahatlık ve melodik günlere öncülük etti,

Ve onun doluluğundan dolayı ülke şarkıyla sarsıldı:

Ama sevinçsiz gençliğin zorlu çabasıyla

Gerçeğe açık gözlü bir ruh yetiştirdi,

Ve felaketler yüzünden asla daha aşağılık olmaz,

Ama derinleşen bakıma meraklı olmak

Geniş dünya iyilikte ve sefalette seviniyor

Adil sonsuzluğun başlangıcı ve tohumu.

III

Hiçbir mevki onun zenginliği veya onurlu doğumu değildir,

Atalarından kalma hiçbir şöhret yeryüzünü harekete geçiremez,

Onun erkekliği ve yüksek çalışmaları dışında hiçbir şey kalmadı;

Böylece köylünün zihninde gerçek ortaya çıktı

Bütün özgürlük onunla yankılanır,

Rüzgara dağılma kuvveti

Makamın getirdiği sahte gurur;

"İnsanın yüceliği hükmetmesi değil,

Ahmaklara da adil şeref nasip olmaz;

İyi olan, kendi türünün en asil olanıdır,

Şairler krallardan daha üstündür."

IV

Bu nedenle halkı onun doğumuyla övünür,

Ve nice sabahlarda ismi yücedir.

Ve biz yeryüzünün birçok ülkesinden

Onun şerefini kutlayın

Küçük övgüler için şarkı söylemeyi kim zorlamadı,

Sahte bir tutkuyla sempati kazanmaya çalışmadım,

Ama ciddiyetle söylenmiş sözler haline getirildi,

Gerçekte ve nadir görülen bir sadelikte;

Ve insandan insana akrabalık bağları olduğunu bilerek,

Uzaktaki ve yakındaki kardeşlere yüksek sesle şarkı söyledi,

Ve içeride yükselen bir güçle ayakta durdu

Övgüyle bozulmamış, korkuyla kontrol edilmemiştir.

V

Ey kararan gökyüzünün karşısındaki sessiz şekiller!

Kat kat tepelerin ihtişamı,

Ölü sisin asılı kaldığı ve yalnız şahinlerin ağladığı yerde,

Binlerce derenin beyaz şelalesiyle dikişli;

Ey berrak göller! Kıyıdan kıyıya dingin,

Vakur çam ağaçlarıyla dolu burunlarla,

Soluk yıldızların titrediği geniş aynalar,

Sisli dağ çizgileri arasında derinlere çekilmiş;

Ey kutsal ocaklar, suçların yoğun olduğu

Ey titrek çimenlerin başındaki şehitlerin hikayesi!

Ey çalışkanlıkta yüce olan salih nesil!

Ey en asil şiir, "Tanrı'ya ibadet edelim!"

Ona öğrettin, doğru günleri şekillendirdin;
Sizden insanlara bahsetti, çünkü
Yol kenarındaki kamışlardan tatlı bir ton yükselebilir
Senfoninin tam akorundan daha değerli,
Şair ne söylerse söylesin,
Doğada veya insanda prototip olarak oluşturulmuş,
Derinden hareket eder, ancak kralların gazabına dokunmaz
Yahut çılgın bir savaş minibüsü.

Altıncı

Ama en dikkatli insanlar bunu duyar,
Sessizliğe gömülmüş, gözyaşlarına boğulmuş,
Aşkın sevinçleri ve korkular bir araya geldiğinde
Kulaklarına müzik gibi düşer;
Asil sempatileri harekete geçirerek,
Uyanık umut ve yüksek arzu,
Ve içe dönük gözlere,
Cennetin ateşini bir anlığına görmeyi sağlamak.

Yedinci

Ve bu zevki küçümsemez, kalbi ve gözü
Şiirin gerçeğine göre yumuşatılırlar,
Ne de daha aşağılık doğaları takip ederek, aşağılanmazsınız
Ebedî olanın verdiği o şereften;
Bu çerçeveyi ruhun suçu olarak da sınıflandırmaz,

Ne de güzel biçim duyuların kölesi;
Ama iyiliğin güzellik olduğunu bilen, inanmıştır
Güzellik de iyidir, çoğu zaman aldatılmaz;
Evet, öyle bir hayat dalgası dolduruyor nabızlarını,
Ve böylece onun içindeki coşkulu tutku heyecanlandırıyor,
Şiddetli sempati çığlıklarıyla,
Özlemle ve acıyla,
Düşüncesinin ihtişamı selamlamak için dışarı çıkar
Her adil, ama umursamaz, o karşılayacaktır,
Ve çoğu zaman fiyat ortalamayı belirler,
Alçakgönüllülük nadirliği ifade eder;
Ve parlak hayal edilen renk tonlarını baştan çıkarıyor
Hayalet bir güzellik takip ediyor,
Ama çok geç biliyor ki, bir başka yerde eşit.

VIII

Yani derin ambrosial gecede
Göklerin yüksekliğinden bir yıldız düşüyor;
Dünyaya deli, kayan bir kıvılcım
Karanlığın ölümlülüğünde,
Düşer, arzusunu bulur,
Göksel ateşini kaybeder,
Demir gibi söndürüldü, tıpkı aşkı gibi,
Çünkü onun yüzü yukarıdan güzeldir;

Ama yüreğinin içi taştır,

Adamant ve kalsedon.

Dokuzuncu

Ama üç halkın yas tuttuğu kişi,

Birçok delilik esintisi üzerinde taşındı,

Birçok hayali kayıpta, perişan halde,

Ama kararlılık başlar başlamaz,

Ve hayat daha sağlam bir erkeklikle ilerledi,

Asil ve gerçek bir tutkuya,

Mutlulukta, ama en çok da üzüntüde, biliyordu

Bir kadının mükemmel aşkı, bir erkeğe en büyük armağandır.

X

O, Tanrı'dan korkarak böyle yaşadı; yolları

Yoksulluktan bitkin düşmüştük, övgülerden keyif almıyorduk;

Ama asil bir işe başlanmadan değil—

Kötülüğün gücüne karşı hakikat için bir haykırış;

Gök gürültüsünden bir şimşek fırladı,

Dünyayı yöneten o zalim prense,

Bir şimşek şarkısının parlak meydan okuması;

Asil bir işe başlanmadan olmaz,

Güneşten gelen üzüntüden başarısız oldu,

Yaptığı işleri anlatması gerekiyordu,

Halkını son günlere bırakarak,

Unutulmaz şarkıların mirası.

XI

Ama daha yakına gelince Harabe'nin tazıları havladı,

Ve o, sapıklığa düştü.

Ve yüreğinde pişmanlık duyan Phrensy avlandı,

Ve acımasız Felaket onu ezdi;

Dilsiz Ölüm onu yorgun ve yılmadan alana kadar,

Ve kemikleri kutsal toprağa huzur içinde konuldu;

Emek onun, taç onun olsun!

Ey alçak tutkularla sallanan büyük gönül!

Ey yüce ruh, aşağılık dertlerle sınandı!

Ey sessizlik, asla bozulmayacak olan sessizlik,

Beyaz tahttan korkunç bir söz gelene kadar

Konuşuldu!

XII

Ah! Yine de onun kötülüğe bir son vereceğine inanıyoruz,

Derin bir huzur içinde sefaleti hatırlamaz,

Sevdiği toprağın kalbinde hala kim varsa,

Dağlarla, gürültülü denizin arasında.

Orada bütün gece derinlikler gürültülüdür,

Çok uzağa dalgalanıp kükreyerek dalgalanıyor,

Fakat o, kefeni içinde uyurken,

Suların akışını duymuyor.

Evet, güneş görkemli bir şekilde dönse bile

Görünmeyen, loş bulut şelalesinin üstünde,

Yağmurlu arazide şimşekler parıldasa da,

Ve bütün topraklar fırtınadan bitkin düşecek,

O bilmiyor, eskiden beri görmek istiyordu,

Yüksek düşünceler içinde, kendi türünden kopmuş,

Enkazın ötesinde İlahiyat,

Yehova rüzgârın üzerinde.

XIII

Ey tahttan indirilen krallardan daha hüzünlü bir hikaye—

Dünyaya kaybolmuş bir şair

Evet, toprağı bol olsa da şarkı söylüyor,

Yoksulluğunu unutan,

Ve adil yasalara sahip halkı büyük olsa da,

Ve eşit bir devlete gönüllü sadakat,

Ve okyanuslardaki ticareti gelişse de,

Ve her il mutlu hayatlarla dolu,

Ama toprağın altında saklı olan büyük yürek ağlar;

Geriye kalan her şey insana sadık çalışmayla ulaşır—

Şair doğrudan doğruya Tanrı'dandır.

BAY WATTS'IN TOPLU ESERLERİ ÜZERİNE KITAPLAR

"Elysian güzelliği, hüzünlü zarafet,

Düşünceli ama mutlu bir yerden getirildi."

BEN

Usta uzun yıllar çalıştı ,

Ve bilgelik yıllar geçtikçe yavaş yavaş derinleşti;

En içteki düşüncelerinin misafir odaları

Gözyaşlarına boğulmayacak kadar sert şekillerle doluydu;

Ama sevinç oradaydı ve mırıldanan Aşk,

Ve aceleyle nefes alan Gençlik,

Fakat, yukarıdakilerin hepsi barış içinde tahtta oturdular,

Ölümün gizleyemediği gözler.

II

Onu kazanan yüzler vardı yine de,

Demir çağının güzel kızları:

Demir gerçeği tasvir etti o koydu

Savaşçı ve devlet adamı, ozan ve bilge.

Gizli derinliklerden geçmişlerini çizdi,

Kök ve gövdenin atadan kalma eğilimi;

Kalplerinin henüz bildiklerinden daha fazlası

Kendi bakışları da onlara bakıyordu.

III

Oysa geçmişte en sık yürüdüğü yer,
  Tanrı veya kahraman çoktan gitmişken,
Sık sık, resmedilen Dehası gibi konuştu
  Gökyüzünü kaplayan gökkuşağı formlarıyla:
Ruhu buna *uzun süre inandı,*
  Sessiz sesler havada konuştuğunda,—
Birçok eski dünya şarkısını yansıttı
  Uzak ve mistik, hüzünlü ve adil.

IV

Zira burada Trakyalı, boş yere bilgelik taslayan,
  Aşkının yol açtığı ışığa yaklaş;
  Ah, dinleyin! Onun melodik haykırışlarını
  Ölülerin mırıldanmasında kaybolup gitti:
Elveda! Senin kucağından ayrılıyorum,
  Yalnızca biçimsiz karanlığa çekildim:
Ellerimi uzatıyorum, çok zayıf, ne yazık ki
Ve ben artık senin değilim, artık senin değilim."

V

Ve işte Sanatın alev alev yandığı kişi
Kayadan nefes alan bir kız çocuğu vuruldu;
Ateşli çağrıya sakin bir şekilde cevap verdi,
Sevgilisine korkusuzca baktı;
Hayatın en iyisi olup olmadığından da pek emin değildim,

Ve aşk, aşk hayatla birlikte uçup gidene kadar,

Ya da henüz doğmamış şeylerle dinlenmeye devam etmek,

İdeal güzellik, değişmez taş.

Altıncı

Ah! Hangisi daha tatlı? Ayakta duran,

O an doğmuş bir ruh kedere,—

Ne yazık ki amaçsız elleri

Psyche'nin yanında bitkin bir şekilde sarkıyor musun? —

Bilinmeyen tanrı şokla uyandı,

Ve iç çekerek kızardı ve uçarak iç çekti:

Şafakta gri tek başına duruyor

Onun perişan ve çocuksu gelini.

Yedinci

Ya da yumuşak uzuvları hızla hareket eden,

Tanrıların dokunuşundan bile kaçınılmalıdır,

Ve birçok bataklıkta boğularak kaçtı

Güneşin buyurgan öpücükleri mi?

Karıştır, karıştır Daphne ile, dal ve yaprak,

Ey defne-vahşiliği, defne-gölgesi

Doğanın yaşamı,—ötesinde hiçbir sevgi—

Hizmetçinin bütün nikahlarını yap!

VIII

Ya da Latmian ağaçlarının derinliklerinde,

Yükseklikten sarkıyor onun gümüş parlaklığı?

Rüyasında çobanının gördüğü rüya

Hilal araba, bükme kraliçesi.

Bir öpücük verir; Kader reddeder

Daha yakın bir bağ veya daha uzun bir kalış:

Çocuk hâlâ uyuyor; onun küresi yenileniyor

Onun yankısız, eşleşmemiş yolu.

Dokuzuncu

Bütün bunların bir kısmı cevapsız umutları biliyor,

Kimisi hapseden kanunlar, kimisi yasaklayan kaderler;

Şaşkınlık içinde ruh çeşmelerinin akışı

Daha ilahi ve daha uzak şeylere doğru.

Ressamın yüreğinde öyle bir keder vardı ki,

İçeride, dışarıda görülecek o kadar çok manzara var ki;

Bizim canavar Londra'mızda kim yaşıyordu,

Ve yarı yarıya Arcady'yi hatırladım.

X

Ah, elbette, o sevinç ve acı pınarları

Uzaktan gelen bazı hatırlatmalar harekete geçirmiştir;

Eski koruyucuları tekrar gülümsüyor,

Ve bir renge dokun, bir kelime söyle.

Yunan tanrılarının hepsi uyumuyor

Coan kıyısına yuvarlanmış yatıyordu:—

Ey ressam sen onların barışını bilensin

Yarı yarıya hatırlamak zorundayım sonsuza dek

XI

Böylece Phidias'ın savaşçı kızına baktı,

Bana öyle geliyor ki, Aegina'nın kral oğlu:—

O, Gorgon kalkanını göstererek ayağa kalktı,

Aşk için fazla büyük, sevinç için fazla ciddi.

Bütün gün onun görüntüsü onu orada tutuyordu;

Bu dünya, bu hayat, gündüzle birlikte karardı;

İlkel Fuar'ın bazı parıltıları

Doğum öncesi anıları canlandı içinde.

XII

Sonra rüya gören biri gibi yürürken,

Sessiz otoyollar boyunca, gümüş rengi beyaz,

O şehir daha da muhteşem görünüyordu,

Ve eskisinden daha da kehanet ediyordu:

Bir ses, Her şey yolunda diye sesleniyordu;

Kasada Selene parlıyordu,

Ve Platon'un çiftliği yıkıldı

Parthenon'un gölgesi.

AZİZ

Bir tanesi vardı ki yüzü yumuşaktı

Yukarıdan aydınlatan ışığı bulmak için,

Bütün sıkıntılarda asla unutmaması gereken

Sevgilisinin sevgili yüzü:

Hayır, o saat, kutsal korkuyla içgüdü,

Ne zaman, ama uykuyla değil, gözleri bulanıktı,

Gecenin karanlığında, şafak vaktine kadar,

Onun için Tanrı ile savaştı.

Peki düşünceyle varlığını nasıl yenileyebilir?

Hangi soluk yansıma kaçtı o ihtişamın?

Onu kime benzetebilirim?

Ona benzetilecek mi?

Böyle bir bakışla böyle bir duada bence,

Kutsal duvarlarda tatlı Sebastian duruyor,

Zalim oklara çıplaklığını sunuyor

Beyaz göğüs ve kutsal eller:

Ya da ciddi gözlerle ve sakin kaşlarla,

Bazı büyük ressamlar tarafından muhteşem bir şekilde resmedilmiş,

Şehit S. Roderic arasında bekliyor

Diriler ve ölüler.

Evet, ayakları düşmeden veya gözleri bulanıklaşmadan önce

Ölümün vurduğu aziz ayakta duruyor, hizmetini tamamlamış:
Ve göklerden yüksekte bir melek onu tutuyor
Kazandığı taç.

Yahut böyle bir ruh onlarındır, henüz unutulmuş da değildir,
Basit bir dille efsaneleri kimden bahsediyorsa
O zayıf bakireler de kendi kaderlerini seçtiler
Kötü çağlarda da iyi:
Sert bir yeminle korkunç bir şekilde karar vermiş olan,
Eğer her ne şekilde olursa olsun bunu başarabilirlerse,
Birlik halinde girişimde bulunmak için
İnsanın düşmüş kaderleri için:
Ve bir an bile rahat bulamadılar,
Ne de şiddetli arzudan hiçbir zaman batmadı,
Hiçbir zaman tüketilen bir memeden başarısız olunmaz
Kutsal ateşin alevi:
Ama ciddi bir ilahiyi kutluyorlar mı?
Baba'ya, Oğul'a ve Kutsal Ruh'a,
Ya da sessizce, sakin gözlerle bekle
Ev Sahibinin Gösterimi:
Ya da ölülerin kutsal hizmeti mi?
Dikkatli müzikte dikkatlice saklıyorlar,
Yahut belki gözleri aydınlanmıştır.

Uykunun kısa dinlenmesi:

Her zaman gece gündüz emin bir şekilde ardı ardına

Tahtın önünde yorulmak bilmez eller yükseliyor,

Dua etme konusunda kendine çok güvenen bir kadın,

Yalnız Rabbe yalvardı.

Ve kutsal trans boyunca bir feryat titredi,

Ve o bitmez tükenmez dua boyunca aynı iç çekiş:

" Tanrım, mirasına merhamet et,

Kurtarıcım İsa, beni koru!"

İşte dua ediyor: ve kızıl ışınlar

Hüzünlü günlerin çöküşü yakında yok olacak,

Ve soğuk bir şekilde, pencereden akan derelerden açıkça

Ayın sessizliği:

Ve bazen nöbet tamamen bitmeden önce

Ruhu küçük bir alan için bayılır,

Ve bazen rahibe acı içinde

Yüzüstü düştü:

Evet, yeryüzünün hissi büyülenip gittiğinde,—

Ne bir rüya, ne bir vizyon, ne bir ruh, ne de bir hayalet,

Ciddi bir Varlık aydınlanıyor gibi görünüyor

Ev sahibinin gofreti.

O zaman kesinlikle transından düşmeyecekti

Etrafına yıldırımlar mı atıldı,

Vecd halindeyken hiç aldırmazdı

Dünyanın alev alev yanması:

Ama son gün, günlerin günü geldiğinde

Ve yabancı ordular tarafından hava boşluğu çiğneniyor,

Ve Rab İsa Mesih, eve dönmek için iner

Onun azizleri, Tanrı'nın seçilmişleri:

Sonra o kadını orada beklerken bulacaksın,

Ve kendi ellerinle onu harika bir şekilde uyandır,

Ve onu son en değerli duasından kurtar

Sana, Tanrım, Sana.

ERKEN GÜNLERDE BİR ADAM TANIYORDUM

IK erken dönemlerde bir adamı TANIYORDU

Artık onu ne kınayacağım ne de öveceğim,

Hayatı o kadar karanlık, günahı o kadar iğrenç ki,

Ama içeride öyle bir insan kalbi var ki.

Ona sık sık sert sözler söylerdim:

Ve eğer kelimeler öldürebilseydi, öldürürdü,

Ama yine de, canlı ya da ölü,

Onu sevdim ve hala seviyorum.

OH ADİL VE HIZLI AYAKLARLA

Adil ve çevik adımlarla, istekli ayaklarla

Yunanlı yarışlarını koştu,

Ve çocuk erken neşesini kaybetmedi

Ama insan olarak zafer kazandı:

Sonra uzun boylu ve bilge, ciddi bakışlı

Etrafına, yukarılara baktı,

Yukarıda, etrafta aradı ve buldu

Aşktan daha tatlı bir şey yoktur.

O AYI, AYI, YALNIZ KALBİNİ

Ey DAYAN , dayan, yalnız yürek,
  Erkekler daha önce de aynı şeyi yaşadılar;
Biraz daha yaşarsın,
Ve o zaman artık ağrın kalmayacak.
İşte, ben buna elimden geldiğince katlanıyorum,
  Gözlerim bana gözyaşı vermiyor,
Tek bir günde acı çekiyorum
Yılların sefaleti.
Derin vadiden aşağı, rüya gören biri gibi,
Loş alacakaranlıkta koştum;
Ve garip bir şekilde kendime öyle göründüm
Allah'ın unuttuğu bir adam.
Vadide hiçbir insan sesi duyulmuyor,
  İnekleri çağıran bir koz yok,
Ama kayan karların gürültüsü
  Ve çamların sessizliği.
Çok fazla yemin, çok fazla iç çekiş,
Çok büyük bir zevk unutuldu
Ey cevap ver, tatlı alışkın gözler, —
  Ne yazık ki, cevap vermediler.
Ey dinleyen dost, sen bilir misin?

Aşkın ölebileceği ölüm mü?

Ve bir zamanlar yalnız olmadın mı,

Ve sonra yalnız ben mi?

O HÂLÂ EVDE, TYNE MIRILDANARAK GEÇİYORDU

O HALA evde, Tyne mırıldanarak geçerken

Yaşlı adamın günleri kendine güvenen ve sakindi,

Melodili bir şekilde kapanan org notaları gibi

Bir ilahinin marşları.

Ama sonunda onu dağıtmak hoşuna gitti

Uzun bir artışın toplanan hasadı,

Hikmetli sözlerinden, iyi huylu zekasından,

Ve O'nun huzurundan selamet.

Ve bazen alnında öyle bir şey varmış gibi görünürdü

Ölümsüz bir zarafetin ipucu ve şafağı,

Ve bazı elle tutulamayan beklentiler

Yüzüne yerleşirdi:

İşte böyledir, temizlenmiş kulakları olan bir kimse geceleyin durur

Yıldızların anlatacağı bir sırrı dinle,

Şaşkın çocuk da böyle duyar, ya da zar zor duyar,

Kabuğun iç çekişi.

Bize uyanışı ve yükselişi göster

Geçmişin bekleyişini taçlandıran ve ödeyen!

Baba, bize o hüzünlü gözlerin

Sonunda tatmin olduk!

"Rabb'i bekleyenler," diye cevap verdi,

"Yükselen kartallar gibi güçleri tazelenecek,

Allah'ın kuşattığı ruhlar ne kadar da güvendedir!

"İstekleri çok azdır."

HAYIR, ONU TANIMAK İSTİYOR MUSUN? GİZLİ KALBİNİN AÇIKLAMASINA İZİN VER

Hayır , onu tanımak ister misin? Gizli KALBİNİN

ilan etmek

Senin en sevdiğin, en güzel olanın;

Sevgili rüyayı çağır ve en iyi ilahi gücünden

Belli belirsiz benim en iyim;

Adanmış Hafıza şarkı söylediğinde sessiz sesi listele

Anlatılmamış ve kutsal şeyler.

O gün nasıl göründüğünü hatırla

Senin ruhunu çalan;

Onun yumuşak gözlerinde ne bir ihtişamın büyüdüğünü düşün

Aşkın ilk kelimesi yeniyken.

Ah, arkadaş, ve o güzel miydi? o zamanlar öyle görünüyordu

İnsanların ışığı ve hayatı mı?

Sanki göklerden inen bir yaratık gibiydi

Ebedi tacın için mi?

Hayır, bunu kesinlikle hissedemez ve iyi bilemez misin?

Onun olmadan cennet cehennem olurdu,

Ve onun tek yüreği, Tanrı'nın cenneti ne olursa olsun,

Cennet sana yeter miydi?

Dostum, eğer böyle bir hayat senin göğsünü dövüyorsa,

Biz sevdik, biz akraba olduk.

BİR MİSYONERİN DOĞUŞU

GÜNÜN keskin sancısıyla sızlayan ,

Çok kısa bir fırsat tüm hayata sunuldu,

Eğer herhangi bir şekilde sonunda geri ödemesi gerekiyorsa

Tanrı'ya beyaz bir ruh.

Bundan sonra çalışmaya, kararlı bir şevkle

Ve güçlü bir planın sadık bir şekilde ilerletilmesi,

Asil bir dille ortaya çıkarmak için emek

Yaratıcısı insana:

"Ben büyük bir şiddetle içeri girdim,

Göklerin altın kapılarını kuvvetle yıkın:

Ey sıkıntıdan kurtulan, ey günahtan emin olan!

"Ben de affedildim!"

Bu yüzden birçok kıyıda onun haykırışı duyuldu,

Birçok kulakta o ciddi uyarı kırıldı,

Evet, sözleriyle garip bir şekilde heyecanlandırdı

Pek çok halkın yüreği:

Onları ilahi bir şaşkınlıkla sıkıca zincirledi,

Tanrı'nın derin şeylerini hikmetle ve güzelce konuştu;

Yüzünde garip bir ihtişam var ama gözlerinde

Cehennemin hatırası.

GEÇEN ZAMANIN YANKILARI

BEN

" AH sus," diye bağırdım, "o heyecan verici ses,

O çobanın yakınması artık uzamaz,

Ve o mutlu aşkları sevindirmeyin

Şarkının sahte kırsallıkları boyunca

Çok yumuşak bir tutku senin içinden şarkı söylüyor,

Çok özlem dolu tatlı akıyor cümleler;

O kadar derin ki müzik vuruyor ve getiriyor

Çok eski zamanların gözyaşları.

II

"Ah, donmuş barışımı korumama izin ver,

Yıllar geçtikçe ateşli çocuğu unut,

Ve uyanık dünyayla yüzleş ve dur

Tutkuyu hayal et, sevinci hayal et!

Ve yine de bu kalp ne kadar garip bir şekilde özlüyordu

Rüyanın günden daha gerçek olduğu nasıl anlaşılıyordu

İçimde yanan o alev neydi,

Ve yanar, ve solar mı?"

III

Ama o, genç kanı yumuşakça kıpırdayan

Bilinçsiz kıza şarkı söylemesini emretmişti,

Yüreği tam, ve sadece bir kuş gibi
  Baharın geldiğini hisseden,
O benim gözlerimden sırlarını çekti,
  Dudaklarımdan öğrendim sevgilinin tonunu,
Ve ruhumun karışıklığında biliyordum
        Kendi dürtüsü.

IV

  Kendisi benim vizyonumun gerçeği olan,
  Kendisi kalbimin bilinmeyen arzusu,
  Kendisi gençliğimi yönlendiren umuttur
  Bulut ve ateşin karşılıklı yer değiştirmesiyle;—
  Sonra Aşk'ın istediği gibi şarkı söylesin
  Havada ölen taklit aşklardan,—
  Ruhum daha derin bir gerginlikle doldu,
        Kendisi oradaki müzik.

BEYAZ BİR CADI

BEN

Evet , sabah yıldızı parlıyor,

Kemerli gölgeleriyle örtülü

Aşk dolu derinliklerinden ilahi gözler

Lekesiz bir hizmetçiye bakıyor

Ressamın sanatının boşuna olduğu gözler

Bir zamanlar beynimde yanmıştı,—

Artık bana bakma, ya da asla kendini tutma!

II

Dön, çevir o parlak bakışı,

Büyücü masum

O şimşeklerde öfke yok,

Hiçbir gönüllü cıvata gönderilmiyor;—

Çocukça olmayan tüm o bakışlar uçuşuyor,—

Ve daha azı da düşmeli ve ölmeli

Gönül farkında olmadan kaybetti, farkında olmadan kazandı.

VII. HENRY'NİN ŞAPELİNDE, WESTMINSTER MANASTIRI

Ey İngiltere'nin kutsal kalbi! En içteki tapınak

Meryem'in ilahi lütfu;

Gururlu koridorlar, her şeyin asil, her şeyin yüce olduğu,

Tatlı ruhu büyüsün;

Güçlü kralların kemiklerinin konulduğu mezarlar,

Bir Anne-Hizmetçi Tarafından Kutsanmak

Tek yürek, büyük tapınak, o zaman biliyordun, emin ol,

Senin kendi Hanımın kadar saf;

Onun gibi gözler yalvararak kutsar,

Ve alçakgönüllülükle hüküm sür.

Ah, ciddi saat ve Aşk'ın sunağına gönderildi

Kutsal ayin için güneş ateşi,

Asırlık cevaplarda o ve ben

Her birine her cevabı verdim;—

Evet, bir an için ayağa kalktık ve yalnız kaldık

Bizim olanla,

Yeryüzünde geniş olan göklerin yüksekliği aydınlık hale geldi

Parladı ve Rab üzerimize.

Ey Rahip, o parlak güneşten gelen sesin

İkisi bir oldu diye ilan etti,—

Tarikatının bayrakları arasında konuştu

Hiçbir çağ bu yemini bozamaz

Yatıştırmak ve etkilemek için doğmuş bir Hükümdarın Sesi

Adam, gezgin yolunda,

Cesaretle sevinç, bilgelikle yumuşaklık,

Bilgeyi çocuk tutan;

İçsel yüksek düşünceleri onu güzel bir şekilde inşa etti

Üst havada bir türbe

Paslanmaz ve durgun, ve her zamankinden daha sık çiğnenmiş

Andolsun Allah'ın elçilerine!

O anıların arasında duyulan o sese

Alt sözcüğüne cevap verdi,

Ebedi Varlığın o zaman olması şaşırtıcı değil

Artık insanlara dilsiz görünmüyordu,

Ne bir uçurum var aramızda, ne de bir karanlık

Ölüleri yanlış çağıran ruhlar üzerine;

Biz ve onlar, bundan böyle veya çok uzun zaman önce,

Tek bir hayat bunu bilebilir;

Yer altındaki denizlerden yukarıdaki yıldızlara kadar

Sevinç yoktur ama sevgi vardır,

Ve Allah'ın evinde hiçbir şan ve şeref bulunmayacaktır,

Allah'ı ve onun gibileri korusun.

SON

BALLANTINE, HANSON & CO. Edinburgh ve Londra tarafından basılmıştır